DIARI DE SESSIONS
DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

IX legislatura
Quart període

Sèrie C - Número 267
21 de març de 2012

Comissió de Territori i Sostenibilitat

Presidència de la I. Sra. M. Dolors Montserrat i Culleré

Sessió núm. 17

SUMARI

Compareixença
d'una representació de l'associació Lo Riu Roig per a informar sobre el projecte de construcció d'una guixera a la vall de Tost (tram. 357-00270/09) p. 3

Compareixença
de la presidenta de la Xarxa de Custòdia del Territori per a informar sobre les prioritats per a l'impuls i el desenvolupament de la custòdia del territori (tram. 357-00167/09) p. 20

Compareixença
de Carles Sala, secretari d'Habitatge i Millora Urbana, per a informar sobre les comunicacions rebudes per ajuntaments amb relació a la comercialització de promocions d'habitatges de lloguer social (tram. 357-00269/09) p. 33

Aquesta publicació és impresa en paper ecològic (definició europea ECF), en compliment del que estableix la Resolució 124/III del Parlament, sobre la utilització del paper reciclat en el Parlament i en els departaments de la Generalitat, adoptada el 30 d'abril de 1990.

El DSPC reprodueix només les intervencions orals fetes durant la sessió. La resta de documentació que acompanya la intervenció es pot consultar a l'expedient de la comissió.

Transcripció i correcció: Mallol Traductors Associats · Imprès a Multitext, SL
ISSN: 0213-7976 (general), 0213-7992 (sèrie C) · DL: B-3.468-1982 · www.parlament.cat

SESSIÓ NÚM. 17

La sessió s'obre a les deu del matí i dotze minuts. Presideix M. Dolors Montserrat i Culleré, acompanyada de la vicepresidenta, M. Victòria Forns i Fernández, i del secretari, Xavier Dilmé i Vert. Assisteixen la Mesa els lletrats Anna Casas i Gregorio i Xavier Muro i Bas.

Hi són presents els diputats M. Assumpció Laïlla i Jou, Agustí López i Pla, Joan Recasens i Guinot, Meritxell Roigé i Pedrola, Maria Dolors Rovirola i Coromí i Josep Rull i Andreu, pel G. P. de Convergència i Unió; Celestino Corbacho i Chaves, Roberto Edgardo Labandera Ganachipi, Mònica Lafuente de la Torre i Esteve Pujol Badà, pel G. P. Socialista; Jordi Roca Mas i Santi Rodríguez i Serra, pel G. P. del Partit Popular de Catalunya; Joan Boada Masoliver i Salvador Milà i Solsona, pel G. P. d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa; Pere Aragonès i Garcia i Carmel Mòdol i Bresolí, pel G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya, i Jordi Cañas Pérez, pel S. P. Ciutadans.

Assisteixen a aquesta sessió el president de l'associació Lo Riu Roig, Ignasi Pubill Llach, acompanyat de la portaveu, Raquel Pubill Monasterio, de la secretària, Isabel Vila Planavila, i del membre Joan Guitart Pubill; la presidenta de la Xarxa de Custòdia del Territori, Montserrat Barniol Carcasona, acompanyada del director, Jordi Pietx i Colom, i del responsable jurídic, Hernan Collado Urieta, i el secretari d'Habitatge i Millora Urbana, Carles Sala i Roca, acompanyat del director de l'Agència de l'Habitatge de Catalunya, Jaume Fornt i Paradell.

ORDRE DEL DIA DE LA CONVOCATÒRIA

1. Compareixença d'una representació de l'associació Lo Riu Roig davant la Comissió de Territori i Sostenibilitat per a informar sobre el projecte de construcció d'una guixera a la vall de Tost (tram. 357-00270/09). Comissió de Territori i Sostenibilitat. Compareixença.

2. Compareixença de la presidenta de la Xarxa de Custòdia del Territori davant la Comissió de Territori i Sostenibilitat per a informar sobre les prioritats per a l'impuls i el desenvolupament de la custòdia del territori (tram. 357-00167/09). Comissió de Territori i Sostenibilitat. Compareixença.

3. Compareixença de Carles Sala, secretari d'Habitatge i Millora Urbana, davant la Comissió de Territori i Sostenibilitat per a informar sobre les comunicacions rebudes per ajuntaments amb relació a la comercialització de promocions d'habitatges de lloguer social (tram. 357-00269/09). Comissió de Territori i Sostenibilitat. Compareixença.

La presidenta

Obrim la sessió de la Comissió de Política Territorial.

Compareixença d'una representació de l'associació Lo Riu Roig per a informar sobre el projecte de construcció d'una guixera a la vall de Tost (tram. 357-00270/09)

És una jornada completa, tenim tres compareixences. Començarem, evidentment, amb la primera compareixença del dia, que és, doncs, l'associació de Ribera d'Urgellet, Lo Riu Roig. I donem la benvinguda als compareixents que tenim a la Mesa: el senyor Ignasi Pubill, com a president de Lo Riu Roig, enginyer elèctric; la senyora Raquel Pubill Monasterio, portaveu de Lo Riu Roig, industrial, màster en direcció de màrqueting, presidenta de la plataforma Salvem Tost; el senyor Jordi Guitart Pubill, portaveu de Lo Riu Roig, bomber i president de l'Associació de Veïns de Castellar de Tost; la senyora Isabel Vila Planavila, secretària de Lo Riu Roig, geòloga, màster en geociències experimentals per la Universitat de Barcelona. I ens acompanyen la senyora Josefina Lladós Torrents, la senyora Montserrat Ramon Solanelles, el senyor Miquel Caminal Cerdà, el senyor Joan Guitart Pubill i el senyor Bernat Pubill.

Per tant, ara tenen vostès trenta minuts, president, que pot fer-ho o tot vostè o pot compartir el temps amb les persones que l'acompanyen, el temps d'uns trenta minuts. Els grups parlamentaris aquí presents tenen deu minuts per fer les preguntes que creguin convenients i si hi ha algun aclariment donaríem finalment uns quants minuts perquè vostès puguin respondre algun aclariment als il·lustres diputats i diputades.

Sense cap més preàmbul, comencem, doncs. Iniciem la sessió per part de vostè.

Ignasi Pubill Llach (president de Lo Riu Roig)

Molt bé.

La presidenta

President, té la paraula.

Ignasi Pubill Llach

Bé, en primer lloc ens agradaria agrair-vos que ens deixeu explicar la nostra preocupació, però passarem a presentar-nos.

(L'exposició de l'orador és acompanyada d'una projecció de xarts, els quals poden ésser consultats a l'expedient de la comissió.)

I els diem que El Riu Roig és una associació d'Urgellet, sense ànim de lucre, que es va enregistrar el 18 d'agost del 2009 en la secció primera del Registre d'Associacions de la Generalitat de Catalunya amb l'ànim de complir amb els objectius marcats en els seus estatuts i que són els següents: portar a terme i promocionar qualsevol acció que permeti el desenvolupament turístic, agrari i ramader del municipi de Ribera d'Urgellet i de zones del voltant, respectant i preservant l'entorn natural, els patrimonis arquitectònic, arqueològic, industrial, històric i paisatgístic de les seves valls i muntanyes, i defensar el territori de qualsevol projecte o acte que suposi una agressió al municipi.

Lo Riu Roig està format per seixanta socis que representen unes quaranta-cinc famílies que viuen, tenen propietats, arrels o interessos al municipi de Ribera d'Urgellet i aporten els coneixements particulars que donen a l'entitat un caire multidisciplinari, fet que permet abastar les diferents vies de recerca i actuacions. Lo Riu Roig

des que es va fundar ha cercat recursos per fomentar un desenvolupament sostenible de les valls i muntanyes que conformen el municipi de Ribera d'Urgellet intentant promocionar activitats de lleure, de difusió, de recerca i de protecció del patrimoni. En aquest context hem realitzat un seguit de projectes de catalogació i protecció d'una part del patrimoni, hem aconseguit dos declaracions de béns culturals d'interès local, el de l'ermita de Sant Genís i el del jaciment paleontològic de la Palanca de Noves. Hem participat en diverses ponències de diferents especialitats i hem organitzat dues exposicions, un cicle de conferències tècniques i una jornada històrica. El tema sempre ha estat el mateix: la preservació dels valors patrimonials del nostre municipi.

Aquesta associació que avui es presenta davant vostre l'única cosa que busca és que el desenvolupament que es creï a Ribera d'Urgellet sigui sostenible, respectuós amb el medi, que protegeixi el que tenim i que això es faci comptant amb els seus habitants i no només amb el criteri d'un consistori, que ja ha demostrat sobradament la seva capacitat destructora cap al nostre municipi.

Avui, honorables senyors, us venim a explicar perquè no volem que s'aprovi la guixera que Knauf projecta sobre la vall de Tost. Però on és la Ribera d'Urgellet? La Ribera d'Urgellet és un municipi de la comarca de l'Alt Urgell que agrupa disset poblets petits, té una població total d'uns mil habitants i una extensió de mil quilòmetres quadrats. El cap de municipi és el poble del Pla de Sant Tirs. Per tant, per situar-nos, Ribera d'Urgellet és veïna de la Vansa i el Cadí, per l'est; el municipi de les Valls d'Aguilar, per l'oest; Organyà, pel sud, i Montferrer i Castellbó, pel nord.

La meitat dels cent quilòmetres quadrats d'extensió de Ribera d'Urgellet l'ocupen els antics pobles del vell municipi de Tost, que són Hostalets de Tost, Castellar de Tost, Tost, la Bastida de Tost, Torà de Tost, Montant de Tost, Fontelles i Sauvanyà. En aquests pobles, excepte a Tost i a Sauvanyà, que romanen encara deshabitats, hi viuen unes cent persones que tripliquen el seu nombre els caps de setmana amb una ocupació ferma de segones residències.

Joan Guitart Pubill (membre de Lo Riu Roig)

Molt bé, bon dia. Jo, en principi, faré uns aclariments. Jo no sóc el Jordi Guitart, sóc el Joan Guitart, sóc pagès. Ja m'agradaria ser bomber, tal com estan les coses. I penso que des d'aquí, bé, farem el que també bonament puguem i plantejarem la nostra situació, no?

La presidenta

Perdona, així en lloc de Jordi Guitart ets en Joan Guitart?

Joan Guitart Pubill

Sí, sóc jo.

La presidenta

D'acord, perfecte. Soci de Lo Riu Roig –jo el tenia apuntat d'una altra manera, eh?–, responsable del sector lleter a la Unió de Pagesos de Catalunya i regidor de l'Ajuntament de la Ribera d'Urgellet. És correcte?

Joan Guitart Pubill

Perfecte.

La presidenta

Perfecte, doncs, apa. Endavant.

Joan Guitart Pubill

Bé, nosaltres..., la base de l'economia a la vall de Tost és la ramaderia, principalment vaques, porcs, ovelles i cavalls, i l'agricultura ecològica, el farratge de subsistència i les fulles de secà. La vall de Tost no ha estat mai un indret superpoblat. Les condicions del clima, sec i fred, la manca de comunicacions i el terreny pedregós i difícil no han fet mai la vida fàcil als tostencs.

No per això hem deixat d'aportar el nostre granet de sorra a la història catalana, amb el personatge de conquesta Arnau Mir de Tost, o al patrimoni arquitectònic català, amb esglésies com Sant Martí de Tost i Sant Esteve de Sauvanyà, o al patrimoni paleontològic i arqueològic, amb el jaciment de la Palanca de Noves, i al patrimoni natural, amb un paisatge gairebé verge. Però precisament perquè no ha estat superpoblat s'ha pogut mantenir aquesta riquesa natural que tenim, aquests paisatges i aquests valors que vol destruir la pedrera a la qual ens oposem.

L'empresa alemanya Knauf ha demanat permís per explotar sis-centes hectàrees de les nostres muntanyes des de les quals vol extreure guix durant trenta anys i que són, com tantes altres, ampliades fins que s'exhaureix el mineral, com passa quasi sempre. I això arriba a la vall de Tost després d'haver ampliat per trenta anys més la pedrera de Comacsa, que és la que surt a les imatges, no?, i la que... Bé, només dir a nivell anecdòtic que quan fan una voladura les vaques surten corrent de la granja. I la pedrera d'Àrids la Vansa, també per trenta anys. Aquestes ampliacions de les pedreres existents s'han fet en contra d'una fortíssima oposició veïnal que, com es pot veure i constatar, no ha arribat a les orelles dels nostres honorables dirigents. Som pocs, és veritat, però no per això hem deixat de lluitar contra aquestes pedreres existents i contra aquesta guixera que està a punt d'aprovar-se.

En contra de la guixera de Knauf, hi treballem des de novembre de 2008. Es van presentar més de mil signatures contra el permís d'investigació, investigació minera, es van presentar més de vuit-centes al·legacions contra l'estudi d'impacte ambiental presentat per Knauf, i s'han tornat a presentar més explicacions contra les al·legacions posteriors de Knauf. Senyors, la vall de Tost no vol més pedreres, això és una cosa que..., estem rodejats d'elles.

Com molts altres indrets prepirinencs aquest territori va patir diversos èxodes a causa de les difícils condicions de vida, del lloc i de la regressió de la pagesia. Aquests èxodes van deixar alguns pobles sense habitants durant molts anys. Però parlo del passat, perquè,

malgrat tot, amb l'empenta dels propietaris i els diners privats, els pobles de la vall de Tost s'han anat recuperant a poc a poc.

Alguns exemples són: Hostalets de Tost, ha estat una de les granges més grans del ram lleter aquí, a la vall, i també s'ha recuperat el poble en la seva totalitat, preservant-ne l'església, placeta i cementiri. Ara aposta per una explotació d'alta genètica i les inversions que s'han fet són molt importants i aporten molts diners a la zona.

Un altre cop, Castellar de Tost. Mentre fa vint anys només vivia gent a Cal Grau, ara la majoria de les cases estan reconstruïdes, viuen al poble i exploten els recursos de la muntanya amb un nombrós ramat lleter i algun negoci de turisme rural. Els camins que comuniquen el poble amb Tost i Montant de Tost són mantinguts per la gent del poble. I més, es conserven les festes, les tradicions, l'església, el cementiri, els camins d'algunes coves de muntanya. L'únic element que molesta és l'actual pedrera de Comacsa.

A la Bastida de Tost, amb una certa activitat ramadera, els membres d'una única família han aixecat les masies de Cal Solé, Cal Puy, Cal Culties i Cal Canyeta. El llogaret acull, a més, una escola de trial, que té molta activitat els caps de setmana. S'han recuperat alguns camins antics, en particular el camí de Sauvanyà, que transiten a peu periòdicament els senderistes que coneixen la zona.

Torà de Tost, és el poble al qual més afecta la guixera o la pedrera que es vol explotar, que si una cosa bona té és la solitud i la tranquil·litat, que això possiblement ho perdran, clar, és lògic. Amb una certa activitat ramadera, els membres d'una única família han aixeca les masies de Cal Solé... *(Veu de fons.)* Ostres!, perdó.

La carretera que comunica la C-14 a peu d'Hostalets amb la Bastida de Tost, Torà i Sauvanyà va ser asfaltada l'any 2003 i l'any següent es va instal·lar el subministrament d'energia elèctrica, fruit d'un pla d'electrificació rural promogut pels veïns. A més, es va crear el sistema de clavegueram, un dipòsit d'aigua dels bombers i la corresponent gestió d'aigua de boca del poble. Cal Vilarrubla, l'Estudi –són les cases que s'han anat reconstruint i que estaven caient, i que això és molt important–, Cal Cruel, Cal Juanito, Ca la Isabel, Cal Poblador, Cal Plassó, Cal Serradal, Cal Sabaté, Cal Roqueta, Cal Conill, Cal Gravet, Cal Masover, Cal Roca, Cal Felip, Cal Fuster..., entre d'altres. Han estat reconstruïdes totalment o parcialment gràcies a les darreres millores. A més, s'han obert camins a Montant, a la Torre del Moro, a l'ermita de Sant Genís; s'ha fet una bassa d'aigua per al veïnat, i hi ha certa gestió d'aigües residuals. La gent de Torà ha posat molta il·lusió a recuperar el poble durant els darrers cinc anys. La guixera a la qual avui ens oposem està situada exactament davant d'aquest poble, recentment reconstruït.

També patim pels nostres conreus. Knauf argumenta que com que a la zona d'explotació no hi ha agricultura no hi ha cap afectació. Òbviament, a les terres on es vol operar no n'hi ha, però sí que n'hi ha al seu voltant: als camps de la Bastida de Tost, de Torà de Tost i de Tost. I patim pel nostre bestiar. Knauf argumenta que la ramaderia de carn és poca i que la làctia és lluny de l'explotació i que, per tant, la guixera no hi tindrà cap afectació. Si bé és cert que no hem sentit mai que una vaca es queixi, a la Bastida de Tost s'hi crien una trentena de caps de carn, a Castellar de Tost, unes quatre-centes vaques de llet, i als Hostalets de Tost potser n' hi ha cent, amb tendència a augmentar.

Només els ramaders que vivim prop d'una pedrera sabem com les voladures i el pas dels camions afecten els ramats que tenim, que per poc nombrosos que siguin són els que hi ha, i hi són –i hi són. El que sabem del cert, i per experiència pròpia, és que el bestiar està millor sense una pedrera a prop d'una zona per on transiten camions de gran tonatge, s'hi fan voladures i s'hi produeix pols.

A banda, hem de tenir en compte que per la vall de Tost pasturen lliurement cada any ramats de cavalls, ovelles i vaques sense tancar i que els veïns es posen d'acord per llogar els seus prats i boscos per a aquestes pastures. La pedrera mataria els accessos lliures per a aquestes pastures, que tants beneficis porta –em costa d'acabar– als boscos de Tost.

Isabel Vila Planavila (secretària de Lo Riu Roig)

Per una altra banda, patim per la poca aigua que tenim. Cada cop que es facin voladures es poden modificar els freàtics, cosa que pot originar que es desviïn o es perdin els torrents i les fonts existents i, bé, que es perdin els punts de captació d'aigua, com ara pous. Senyors, parlem d'una baixada del nivell topogràfic d'uns vint metres de tota la muntanya, amb un tipus de material molt soluble i que pot donar lloc a cavitats amb acumulació d'aigua molt sensibles a l'acció de les voladures. Precisament l'aigua és un recurs natural escàs que ens fa falta per als conreus, per al bestiar, per al medi ambient de la zona i per a nosaltres.

Senyors, Knauf no ha fet cap estudi hidrològic per valorar quin impacte tindran aquestes voladures sobre l'aigua, sobre la poca aigua que tenim. La vall de Tost és molt representativa a l'hora d'explicar la història geològica de Catalunya en una àrea molt reduïda ja que presenta una altra singularitat a causa de l'excepcionalitat del seu registre. Parlem de 440 milions d'anys d'història; de formacions, estructures i patrimoni paleontològic presents, i d'un estat de conservació molt bo ja que el fet de ser una vall poc coneguda i amb un accés als afloraments no gaire fàcil en alguns casos han permès la seva òptima preservació. Disposa de diversos afloraments únics que mereixen ser preservats i estudiats amb més profunditat com ara el guixos del Keuper de Solà de Tost, els dipòsits volcanoclàstics associats a episodis volcànics amb explosiu, i remarcar per la seva excel·lència el jaciment paleontològic de la Palanca de Noves.

Segons el panell de situació de la pista d'accés i evacuació de mineral que ha presentat Knauf, aquesta afectaria els sediments de dues èpoques diferents, del Pèrmic i del Triàsic. Aquests materials es caracteritzen per haver-se dipositat en un medi sedimentari similar, presentant fases i seqüències sedimentàries molt sem-

blants. Aquest fet, juntament que en aquests punts els materials es presenten concordants, fa que sigui molt difícil de diferenciar on és el límit entre els dos períodes. Només en els punts on aflora el registre fòssil en forma de d'icnites –les icnites són petjades fòssils– es pot dir amb certesa de quina edat són els materials que les contenen.

La zona que es veurà afectada per l'execució de la pista d'accés conté al jaciment de petjades fòssils d'edat Pèrmica de la Palanca de Noves, recentment declarat bé d'interès local pel Consell Comarcal de l'Alt Urgell. Aquest jaciment conté les restes de vertebrats fòssils continentals més antigues reconegudes fins ara a Catalunya, parlem de 250 milions d'anys. Juntament amb el de Peña Sagra, que està a Cantabria, són els dos únics jaciments d'edat Pèrmica de la península i és un dels pocs existents al sud d'Europa. El límit del BCIL ha estat definit a partir de la situació de les petjades que actualment es tenen catalogades, però es considera un límit provisional atesa la dificultat de diferenciar a quin període pertanyen els sediments.

Des de Lo Riu Roig, amb afany de protegir un patrimoni únic a tot Espanya i considerant la problemàtica de la diferenciació entre els materials pèrmics i els pertanyents al Triàsic, creiem que els límits del BCIL haurien de ser superiors als actuals.

Remarquem que no existeix cap mala fe des de Lo Riu Roig sobre el tema del límit del jaciment, amb referència directa i malintencionada per part de Knauf en aquest tema, que vol atacar directament la credibilitat i les bones maneres de fer d'una associació cultural i sense ànim de lucre. És per aquesta raó que ens preocupa moltíssim la negativa de l'empresa Knauf a donar permís als nostres tècnics per efectuar noves prospeccions de camp per constatar l'existència o no de noves restes i evitar, d'aquesta manera, la seva pèrdua. En tot cas, aquesta negativa de noves prospeccions es podria interpretar com una possible mala fe per part de Knauf, ja que la nova descoberta de petjades fòssils implicaria la seva necessària preservació i això podria afectar els interessos econòmics de Knauf. Igualment, des de l'associació voldríem fer arribar la nostra preocupació a l'hora d'escollir l'empresa que efectuaria les mesures de control paleontològic durant l'obra d'obertura de la carretera d'accés.

El passat 27 de gener ens va arribar una carta de la Direcció General de Patrimoni Cultural, signada pel senyor Ramon Ten, on se'ns informava que és la mateixa empresa Knauf qui ha de portar el projecte d'intervenció i una proposta de qui han de ser els tècnics que l'efectuïn. Una empresa que rebrà el vistiplau de la Direcció General de Patrimoni Cultural però de la qual no es té cap evidència de la seva neutralitat, ja que no és un organisme independent i sense interessos, sinó que serà la mateixa Knauf qui l'haurà proposat.

El registre fòssil del Pèrmic és molt poc conegut i pocs són els especialistes que podrien efectuar aquestes mesures de control amb garanties ja que, d'una altra manera, es produiria una pèrdua irreversible d'un patrimoni molt escàs. Tornem a sol·licitar, com ja ho hem fet anteriorment, que el projecte d'intervenció el facin tècnics independents i amb experiència en restes del Pèrmic de les universitats públiques catalanes o bé de l'Institut Català de Paleontologia. Creiem que si no es fa així el mateix Departament de Cultura serà negligent en la protecció d'aquest bé. Senyors, no sé si podrem suposar quin és el futur d'aquest llegat tan important en el moment en què, a la zona, hi entri la primera màquina excavadora.

Per una altra banda, m'agradaria també parlar del patrimoni natural i la biodiversitat de la vall de Tost. L'activitat extractiva de guix que Knauf vol dur a terme es realitzaria a la zona de la solana de la vall de Tost, un sòl guixenc. Un tipus d'hàbitat que la Unió Europea defineix com «d'especial conservació», és l'hàbitat 15/20, és, concretament, un hàbitat d'interès comunitari prioritari. En aquest hàbitat hi ha tres tipus d'elements: els hipsofil·les especialistes, els hipsofil·les refugis i la crosta biològica. Els primers són plantes amb un metabolisme ajustat a la vida en aquests sistemes guixencs; els segons solen ser endemismes d'àrea de distribució molt petita i que semblen estar refugiats en aquests substrats; la crosta biològica està dominada per líquens, entre els quals es poden trobar especialistes en guixos. En el cas de les conques interiors catalanes, de les quals forma part la solana de la vall de Tost, hi ha un gran nombre dels taxons característics d'aquests tipus d'hàbitats que es troben inclosos al llistat del Reial decret 139/2011, del 4 de febrer, pel desenvolupament de la llista d'espècies silvestres en règim de protecció especial i del catàleg espanyol d'espècies amenaçades. I també es troben, algunes d'elles, dins la Llista roja de la flora vascular espanyola amenaçada, algunes en perill crític.

L'estudi presentat per Knauf es fa fora de temporada de les plantes –no recull un any sencer, sinó que ho fa ara, a l'hivern– i, a més a més, és incomplert i passa per alt tots aquests detalls. En el cas que Knauf efectués l'explotació minera, el sistema hipsofil·le podria recuperar-se només en part, perquè algunes de les espècies pertanyents a la categoria d'endèmiques tindrien enormes dificultats, i en molts casos, senzillament, no serien capaces de recuperar-se. Igualment, l'extracció de guixos també afectaria la crosta biològica dominada per líquens. Aquesta crosta té una funció molt important dins de l'ecosistema ja que determina l'èxit de creixement de les hipsofil·les. En el cas de les pedreres de guixos la recuperació de la crosta pot tardar molts anys i/o produir-se alguna pèrdua de diversitat inicialment existent, ja que alguns dels líquens presents són especialistes de sòls guixencs i, a més a més, endèmics.

El Pla territorial parcial de l'Alt Pirineu i Aran de 2006 proposa la conca del riu Tost com a espai obert de protecció especial d'interès regional ja que està definida com a connector fluvial entre el Segre i el Cadí, amb diversos hàbitats d'interès comunitari entre els quals hi ha una extensa verneda i els hàbitats de sòl guixenc. Segons aquesta llei, i la citem textualment, «s'ha d'atorgar una funció prioritària als cursos fluvials de les àrees de muntanya a altres elements del territori, lineals i continus, o que actuen com a punts d'enllaç, *amb independència* del fet que tinguin la condició d'espais naturals protegits. Les administracions

públiques han de promoure unes directrius de conservació de les àrees de muntanya que atenguin, com a mínim, els valors paisatgístics hídrics i ambientals d'aquestes.» El pla territorial de l'Alt Pirineu i Aran, precisament, crea una xarxa de sòl no urbanitzable de protecció preventiva en la qual es troba la solana de Tost on Knauf vol realitzar l'activitat extractiva.

A part del seu interès com a connector, cal tenir en compte que en el cas dels hàbitats d'interès comunitari hi ha un seguit d'espècies de vertebrats que segons les societats científiques de nivell poden ser considerades com a característiques d'hàbitats guixencs les quals igualment mereixen una protecció especial. En el cas d'amfibis i rèptils, se'n troben inclosos en la llista d'espècies amenaçades onze tipus que directament Knauf passa per alt. A la zona de la vall de Tost són molt abundants, encara que no típics d'hàbitats guixencs, a més a més, cinc o sis espècies, com és el cas del tòtil, que estan considerades com a quasi amenaçades segons el *Libro rojo de los vertebrados de España*.

En el cas dels amfibis, la zona on Knauf pretén realitzar l'extracció de guixos afecta diversos torrents i és molt pròxima al riu Tost. Aquest fet propicia que tots aquests taxons abans comentats puguin patir una disminució del seu hàbitat i igualment una pertorbació greu, amb una conseqüent disminució de la seva biodiversitat. Totes aquestes espècies protegides, tant de rèptils com d'amfibis, estan emparades sota a la Llei 42/2007, de patrimoni natural i biodiversitat.

En el cas de les aus, dels disset taxons característics i/o diagnòstics d'aquests tipus d'hàbitats esmentats, dotze estan inclosos a la llista d'espècies amenaçades del Decret 139/2011. A més a més, existeixen rapinyaires amb protecció legal a les seves àrees de reproducció, alimentació i cria. Aquestes espècies han estat informades per la nostra associació a l'oficina de gestió ambiental unificada de Lleida, amb tots els documents pertinents que demostren el que diem. Igualment a la zona on Knauf vol realitzar l'explotació minera existeix una important roureda on es poden trobar lepidòpters, que són papallones, que estan incloses al Decret 139/2011, com ara la graèllsia i el pavó nocturn.

En el cas que Knauf fes explotació minera es produiria una greu pertorbació de l'hàbitat que afectaria de forma directa la fauna que habita. Aquestes pertorbacions serien especialment crítiques durant l'època d'hivernació, de desembre a març, quan les diferents espècies tenen una disminució de recursos energètics, i durant el període d'aparellament, posta i cria, durant els mesos d'abril a agost. Les activitats que produiria aquesta pertorbació serien aquelles derivades de la mateixa extracció de mineral, el seu triturat, crivellat i la seva evacuació a través de pistes fins a la carretera comarcal 14.

Cal recordar que l'explotació minera seria a cel obert amb perforacions utilitzant barrines verticals i voladures i el transport fins a la carretera 14 s'efectuaria a través d'una pista d'evacuació del mineral que abans hem esmentat.

Senyors, com ens va dir Knauf, això..., bé, nosaltres pensem que això no són quatre plantetes, ni un vidriolet, ni un gripau, ni un mussol. Això ens ho va dir Knauf, que eren quatre coses el que teníem allà. Parlem d'un hàbitat molt ric en espècies que desapareixerà si s'aprova aquesta explotació.

Raquel Pubill Monasterio (portaveu de Lo Riu Roig)

I què passa amb el nostre patrimoni? L'ermita de Sant Genís, romànica, del segle XI, és a peu de guixera. També hi són a prop l'església de Sant Martí, també romànica, i el castell de Tost, del segle X. Aquests elements estan declarats tots béns culturals d'interès local i, per tant, no podem dir que siguin desconeguts per la seva Administració.

A la carta que Patrimoni Cultural ens envia el dia 27 de gener se'ns diu que en l'expedient de BCIL de Sant Genís no s'hi especifica cap perímetre de protecció. És inaudit. I, per tant, només existeix el compromís de Knauf per explotar una guixera amb els mitjans mecànics per no fer malbé l'ermita, i ho deixen al seu criteri, senzillament. Però, a la vegada, aquesta empresa ha prohibit als nostres tècnics que puguin determinar l'existència de noves petjades al jaciment de la Palanca de Noves. Entendran, doncs, que no és que ens puguem fiar de les bones intencions de Knauf, i no volem creure que des de Cultura no es pugui fer res per protegir aquests béns. Si a Sant Genís li passa alguna cosa també entendrem que és fruit d'una acció negligent per part de la nostra Administració.

Per una altra banda, i per nosaltres això és una de les coses més importants, jo diria, del que provoca aquesta guixera dintre del nostre territori, la conservació dels camins entre els pobles de la vall de Tost. És una de les tasques que alguns membres d'aquesta associació, els pagesos i molts dels que estan dia a dia a la vall de Tost porten a terme des de fa molts anys. Aquesta guixera projecta un camí propi de l'accés miner des de la carretera C-14 –aquí veieu el Segre, eh?– fins a la guixera, que és aquella zona rosa que tenim allà, d'acord? No sé si enteneu l'abast del que parlem.

En negre veieu el permís de concessió minera, és a dir, cap a on poden anar a explotar en el futur. En rosa, allà... –en blau, perdó, m'han canviat el color, per cert–, en blau, a dalt, es veuen les tres-centes hectàrees que tenen a la primera fase d'explotació, i el camí és tot el que veieu a dalt. Ho veieu a dalt? Llavors, aquests punts vermells que veieu aquí són tota la tallada de camins que es fa en aquesta explotació. En aquest accés miner i en la mateixa explotació de la fase u hi ha gairebé tres-centes hectàrees, es tallen els nostres camins fins a quinze punts, com es mostra en els punts vermells d'aquest plànol.

Segons diverses lleis del nostre país, Carmel, els camins públics gaudeixen de la protecció jurídica que tenen els béns de domini públic, i això vol dir que són inalienables, inembargables i imprescriptibles. D'aquests tres elements el més important és l'últim, la imprescriptibilitat els atorga una persistència jurídica extraordinària, encara que el camí públic quedi en desús jurídicament segueix existint. És el cas d'aquests camins que Knauf ocupa tant en el seu traçat, com en la mina, com en la mateixa explotació. De fet, segons l'article 205.1, del Decret legislatiu 2/2013, que aprova

el text refós de la Llei municipal i de règim local de Catalunya, no ens consta que hi hagi hagut cap incoació d'un expedient de desafectació de cap camí públic a Tost. Per tant, en conclusió, aquests camins són nostres, són públics i no desitgem que es tallin.

Finalment, i ja acabo, des de Lo Riu Roig volem fer un punt de reflexió al qual ens han abocat les al·legacions en contra del projecte de Knauf. Ens dol que es falsegin realitats o, senzillament, es minimitzi l'impacte o s'obviï, i es manipulin arguments, com s'ha fet des d'aquesta empresa. Als nostres ulls això suposa una pèrdua de credibilitat i genera desconfiança. Com ens hem de creure els plans de restauració de Knauf si són capaços de dir que la guixera no afecta cap camí, ni cap planta, ni cap animal, ni cap poble, ni fa soroll, ni fa pols? Com ens ho podem creure? Ja sabem el que és una pedrera, senyors, en tenim dues i són molt grans. Vull dir, ho tenim clarissim, el que una tercera pedrera faria dintre del nostre territori, i, a més a més, treballant amb guix.

També ens dol l'actitud de l'Ajuntament de Ribera d'Urgellet –perdona Agustí, ens dol. Ens dol que un cop més ens demostra que a una part li diu una cosa i a una altra li diu absolutament el contrari, oblits imperdonables. I el fet de no voler-se comprometre mai en públic fa pensar, tal com pensa Knauf –Knauf ens ho ha dit–, que l'ajuntament està a favor de la guixera, ja d'entrada. Per les raons que siguin, no hi entro aquí. Tenim clar, doncs, que aquesta és una altra versió de la lluita de David contra Goliat i que en un context de crisi com l'actual el Govern de la Generalitat i vostès vulguin donar suport a les empreses. Però volem demanar als responsables públics que s'ho mirin també des de la nostra banda. Preguntem-nos fredament si la guixera deixarà riquesa al territori tant mentre duri la seva explotació com d'aquí a un segle, que cap de nosaltres estarem aquí, quan s'hagi clausurat.

Contràriament al que diu l'estudi d'impacte ambiental presentat per la companyia, l'empresa no té cap intenció de contractar gent de la zona per treballar. Ens ho han dit per activa i per passiva. La seva explotació de guixers va morint, es queda sense mineral, agafen dos homes d'allà, una màquina i cap amunt. N'hi treballaran dos, dos que avui ja tenen feina de guixers. Per tant, no hi ha cap creació de lloc de treball nou, i molt menys, si n'hi ha, aquests dos no són per a nosaltres. A més, ens han dit que tenen previst subcontractar una empresa d'Andorra i admeten a l'estudi que faran servir els operaris i tècnics per a la seva planta de guixers. Generació de llocs de treball, zero; generació de riquesa per a la vall, zero. La zona on s'explotarà la guixera és lluny dels nuclis amb més activitat comercial i així, doncs, aquests no notaran un augment del negoci motivat pels treballadors de la planta, que, per cert, ho repeteixo, dos treballadors a la planta que ja vénen d'una altra banda.

I què queda un cop clausurada la guixera, al marge d'un canvi substancial del paisatge per a la gent del territori? No en quedarà res. Els camins que haurà d'habilitar Knauf per traslladar el guix no serviran per a res, no comuniquen amb cap poble i tot el que ens volen fer creure és que permetran accedir a noves planúries que haurà deixat la reconstrucció. I potser ens hauríem de preguntar si després d'aquesta reconstrucció hi quedarà algú, allà, perquè moltes d'aquestes persones que hi viuen avui ja hauran marxat segur.

Cal que vostès, els polítics, que són els que al cap i a la fi han de donar el vistiplau a l'explotació, per molts informes favorables que hagi aconseguit reunir Knauf, es plantegin què suposa dir «sí» a la guixera. Autoritzar aquesta guixera suposa donar el cop de gràcia definitiu al futur d'una vall, d'un territori que, després d'anys i penúries i abandonament, ara veia unes possibilitats certes i fermes de revifar, de recuperar vida, de tornar a posar-se en valor gràcies a una carta de presentació immillorable que pocs llocs de Catalunya poden oferir: natura, patrimoni, història, llocs recòndits, esglésies romàniques, espècies protegides i riquesa paleontològica.

Dir sí a la guixera és dir no a Tost, és dir no a les esperances d'una bona colla de gent que creu en aquesta terra perquè se l'estima, perquè hi viuen, perquè hi tenen arrels o, simplement, perquè se n'han enamorat. Que siguem pocs no vol dir que ens puguin fer el que vulguin. Knauf té altres opcions molt més properes a guixeres d'on treure el guix. El guix, senyors, el guix, Agustí, no és or. De guix, n'hi ha a tot arreu, i tu ho saps molt bé. De guix, a Catalunya n'hi ha a molts llocs i molts molt més propers que Tost, molt més propers a guixers que Tost, que és on hi ha la planta de Knauf.

No necessitem més destrucció, no volem aquesta guixera. Ja, tinc molta passió, no? *(L'oradora riu.)* Molt bé, doncs, jo ja he acabat.

Gràcies.

La presidenta

Molt bé, moltes gràcies per la presentació que tots quatre han fet d'aquesta problemàtica que vostès ens han vingut a explicitar de la vall de Tost. I ara, doncs, és el torn dels grups parlamentaris per deu minuts cada grup.

Començarem. El primer grup és el Grup Parlamentari Socialista i té la paraula l'excel·lentíssim senyor Corbacho per fer les preguntes, els aclariments que cregui convenients. Endavant, senyor Corbacho.

Celestino Corbacho i Chaves

Molt bé. Gràcies, senyora presidenta. Agrair, evidentment, als compareixents que ens han il·lustrat i ens han apropat, doncs, una mica al territori que alguns de nosaltres, lògicament..., o almenys jo, vaja, no el conec amb la mateixa profunditat i amb el mateix coneixement que vostès tenen. I ens han col·locat una informació jo crec que molt valuosa per poder-ne ampliar el nostre coneixement.

La primera constatació..., és que després ja els faré algunes preguntes. Però la primera constatació lògicament és que no estem en un territori exclusivament verge, allò que en podríem dir verge, en el sentit que no hi ha cap explotació més d'aquestes característi-

ques o semblants, no? Per tota la informació que jo tinc, lògicament..., i vostès han fet referència que hi ha tres pedreres que ja existeixen, que, a més, han tingut o tenen una ampliació de la seva explotació. Per tant, estem davant d'una nova explotació que vindria a afegir-se al que ja existeix en un territori, lògicament, d'un alt valor natural, històric, com s'ha posat de manifest. I d'interès no solament per viure i estar allà, sinó d'interès que va més enllà, fins i tot, del mateix territori, no?

I, per tant, hem pogut també constatar, i jo crec que..., permeti'm que els feliciti, perquè vostès han dit, en les diferents intervencions que han tingut, que no són molts, però fan molta feina –fan molta feina, no? Jo crec que no solament es posa de manifest en aquesta compareixença sinó que si avui en dia amb les oportunitats que ens ofereixen les noves tecnologies lògicament la seva presència està molt present i, a més, amb qualitat.

Nosaltres, per tant, compartim la preocupació que qualsevol projecte que té un impacte important al territori s'ha de fer sobre la base, primer, de la transparència; segon, sobre la participació del territori implicat, i, tercer..., aquí a vegades jo tinc la impressió que... L'economia és molt important en la vida de qualsevol país, i de les famílies, i de les persones, però a vegades l'economia no pot prevaldre per sobre de qualsevol interès, fins i tot en una època de crisi econòmica. I la impressió que tenim, i la constatació també, és que aquí, en aquest projecte, preval més l'interès econòmic que altres interessos. Per tant, no es tracta d'aturar el desenvolupament econòmic ni d'un territori, ni d'un país..., s'ha d'apostar per l'economia, i és evident que s'hi ha d'apostar. Però això sempre s'ha de posar en equilibri. I, per tant, la discussió i a l'hora de prendre una decisió, què ha de prevaldre més? L'interès general, l'interès del que representen no solament les persones en qüestions afectades sinó també un territori, o l'economia?

I, per tant, en una zona que està sobreexplotada, sobre extraccions i sobre determinades qüestions que vostès han posat aquí de manifest, nosaltres creiem i tenim..., i ara li volem preguntar si realment aquest principi de transparència, el principi de participació, s'està portant a terme com creiem que s'hauria de portar a terme. I, en aquest sentit, ja ens hi hem referit una mica per sobre, però ens agradaria saber, primer, en quin estat està en aquest moment el projecte i quina és la posició concreta de l'ajuntament.

Jo he estat alcalde catorze anys. I, per tant, com alcalde d'una ciutat tu has de prendre una decisió. I, per tant, m'agradaria saber en aquest moment quina és la posició que té l'ajuntament sobre els permisos o futurs permisos que, lògicament, en un moment determinat és determinant la posició no solament a l'hora de donar un permís. Vostès aquí han fet una referència a un departament, al Departament de Cultura, i han fet una referència a una altra de les preguntes que jo els volia fer. És quin és el projecte també, des del punt de vista..., avalat no solament per l'empresa que va a fer un projecte. Sinó si aquest projecte a l'ajuntament o al Departament de Cultura o al Departament de Ramaderia o al Departament de Sostenibilitat, doncs, han acordat demanar a alguna institució independent i amb coneixement i amb prestigi suficient perquè posi negre sobre blanc aquells legítims dubtes que pot haver-hi respecte del projecte. Per tant, ens agradaria conèixer també si sobre aquest particular s'han demanat estudis i si hi ha dictàmens d'institucions professionals sobre aquest projecte.

Preguntem també si vostès tenen alguna negociació oberta, no sé si amb les tres conselleries afectades o amb una d'elles. No sé si la d'Agricultura, si la d'Indústria..., però quina és en aquest moment..., o Territori i Sostenibilitat, comissió de la qual avui estem aquí. Si vostès tenen alguna negociació o algunes converses i quina és la posició o què els transmeten aquestes conselleries.

I, finament, també ens agradaria... Bé, dues coses, finalment, que ens agradaria saber. Primer, una mica ja ho han dit, eh? Però aquest projecte quins beneficis comporta per al municipi, perquè a l'hora de... Jo crec que també és important. Tampoc amb això..., tampoc estic dient que pel fet concret que una activitat econòmica comportés un benefici exclusiu per a un municipi això fos motiu suficient potser perquè aquella activitat econòmica, la que sigui, s'acabés implantant si aquella activitat econòmica, per exemple, tingués una repercussió negativa sobre un medi més ampli.

Però, en qualsevol cas, hi ha una cosa que sempre sembla molt raonable, no?, que és dir: «Bé, escolti, molt bé, jo tinc un territori, aquí s'hi vol implantar una activitat econòmica...» La primera qüestió ha de prevaldre per sobre de qualsevol interès del que vostès han explicat aquí, però quin interès, quins beneficis pot comportar, i no m'estic referint des del punt de vista econòmic solament, sinó per al municipi, i quins són els projectes de reposició. Perquè hem vist aquí, en el powerpoint que ens han passat, que, bé, aquestes pedreres... En fi, això era un territori verge, avui està molt lluny de ser un territori verge i un territori ecològicament sostenible, però jo no sé si aquest projecte d'aquesta pedrera nova té algun projecte de reposició i com és aquesta reposició.

En definitiva, i per concloure, nosaltres, lògicament, sobre aquest particular ens situem avui des del punt de vista polític molt més a prop..., per no dir que estem a prop del que vostès avui aquí plantegen, que no realment del projecte que es vol portar a terme. Han dit una cosa que han de tenir present també: aquesta comissió no decideix, al final, el permís, eh? Nosaltres aquí..., però per a qualsevol cosa que tingui a veure quant al tema del control, quant al tema d'instar el Govern, en això poden comptar vostès amb la nostra implicació i amb la nostra predisposició a fer-ho.

Moltes gràcies, senyora presidenta.

La presidenta

Gràcies, senyor Corbacho. És el moment del Grup Parlamentari Popular de Catalunya i té la paraula el seu portaveu, el senyor Santi Rodríguez. Endavant, senyor Rodríguez.

Santi Rodríguez i Serra

Gràcies, senyora presidenta. També agrair-los, a tots vostès, la seva compareixença i les seves explicacions sobre la situació que estan vivint a la vall de Tost, i voldria... La meva serà una intervenció breu, però començant per on ha acabat el diputat del Grup Socialista, el senyor Corbacho, no?

No ens correspon, al Parlament, l'aprovació o no del projecte que ja s'ha sol·licitat, però sí que ens correspon el control al Govern en totes aquelles tasques que du a terme, no? I, per tant, com que entenem que aquí hi ha hagut una petició..., hi deu haver hagut una petició d'autorització ambiental per tal de dur a terme aquesta activitat, al que el nostre grup es pot comprometre, i ho fa, és a fer un seguiment acurat que totes les tramitacions que es facin respecte a això es facin amb absolutament totes les garanties i amb tot el respecte per l'entorn de la ubicació on es pretén dur a terme aquesta activitat, no?

Òbviament, la primera qüestió que imagino que queda fora de dubte és la possibilitat, per les normatives urbanístiques vigents, de dur a terme aquesta activitat o d'implantar aquesta activitat en aquest indret. Entenem que si s'han produït ja les peticions corresponents és perquè sí que hi ha alguna norma que ho autoritza o, dit al revés, no hi ha cap norma que ho impedeixi. I, un cop dit això, efectivament, doncs, la nostra tasca es pot centrar més en el control i en l'exigència que l'Administració, en tots els tràmits de l'autorització ambiental, tingui en compte tots aquells aspectes que són legalment oportuns, però també tots aquells altres aspectes que ens acabeu d'exposar i totes les vostres preocupacions que ens acabeu d'exposar en aquesta compareixença. Per tant, amb aquest compromís acabaria la meva intervenció.

Gràcies, senyora presidenta.

La presidenta

Gràcies, senyor Rodríguez. Té la paraula el Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds, i en nom del grup té la paraula l'il·lustre diputat senyor Joan Boada. Endavant, senyor Boada.

Joan Boada Masoliver

Gràcies, senyora presidenta. De veritat, de tot cor, moltes felicitats per la seva intervenció i per la seva feina. No pateixi per la passió, jo crec que és el més important, també en la política. I vostès també fan política de veritat, com és la defensa del seu territori. No ho entengui com una cosa dolenta, «fer política». Fer política és una cosa molt bona i molt interessant perquè és la lluita per la millora dels que t'envolten, no?, i pel territori, i vostès n'estan fent. El que no voldria és que facin partidisme, que són dues coses diferents.

Aquesta és molt bona política, que és la defensa del territori, i ho fan amb passió, com molts altres ho fem també en altres coses de la vida quotidiana, no? I els ho dic també perquè moltes vegades he hagut de defensar també, amb la mateixa passió, el meu territori –jo també sóc d'un poble petitet i també es diu Hostalets, però en aquest cas és d'en Bas, no de Tost. I també l'actitud d'algunes formacions polítiques i d'alguns governs fan que posin en perill un territori també molt bonic, tant o més bonic –em perdonaran el de «més»– que la zona de Tost, eh?, però que també està en perill per aquestes idees, diguéssim, de desenvolupament absurd i irracional que no té en compte el territori, no?

Però vostès no només hi han posat passió, a mi em sembla que també hi han posat rigor tècnic i científic, cosa que és molt important. Ja voldríem que l'Ajuntament de Ribera i també l'empresa tinguessin el mateix rigor tècnic i científic. Ja no els dic la passió, però sí que el rigor tècnic i científic que vostès han demostrat aquí des del punt de vista biològic, des del punt de vista geològic, des del punt de vista cultural, en fi, des de tots els punts de vista, que és el que significa estimar la terra i estimar el lloc on vius, no?

És clar, a vostès els han venut el de sempre, el discurs que ja hem sentit moltes vegades: «Fer això és creació de riquesa, creació de llocs de treball...» A més, surten llocs de treball però per tot arreu, una quantitat de llocs de treball que, al final, com vostè deia, es queden amb dos i encara no pas d'aquí, sinó d'una altra zona. I segur que els deuen haver acusat, a vostès, d'aturar el progrés. Que són un seguit de persones irresponsables que no saben el que volen, que l'únic que els agrada, potser, són les papallones i alguna coseta més, i que estan en contra del progrés, que és bàsic i essencial per al país. I segur que ho fan embolcallats amb la bandera catalana, que és el que els agrada més, i d'aquesta manera, doncs, van destruint de mica en mica el territori.

Miri, vostès no aturen el progrés, vostès estan fent progressar el seu territori, no? El senyor Guitart ens deia, amb la seva activitat lletera, importantíssima en aquella zona... Home, ho ha dit de passada, però que les voladures espantin les vaques, home. Jo, que també sóc d'una zona pagesa, i molt, molt bo per a la producció lletera no deu ser això que s'espantin d'aquesta manera i que cada vegada tinguin aquesta situació. Si, a més, ja ho fan amb les que ja tenen; si, a més, n'hi afegim... I em consta..., el senyor Mòdol em deia que la seva activitat està a prop de la zona extractiva, imagini's, doncs, el que pot passar per a l'activitat lletera, l'activitat de ramaderia. Que és importantíssima i que és bàsica per a aquest territori, no només per vostè, perquè també es pot guanyar la vida –amb dificultats, com tota la pagesia–, però perquè equilibra el territori, perquè fixa la gent en el territori i perquè, evidentment, això sí que és creació de llocs de treball, no?

Jo sempre he pensat, i el meu grup parlamentari ho ha dit sempre, no?, que s'ha de canviar el model, que no es pot continuar amb aquest model. Ja té dues pedreres, aquesta zona. A més a més, una altra guixera, per fer què? *(Algú diu: «No, cinc –cinc–, eh? Dues no.»* Perdoni, em diuen ara..., des d'allà, des del darrere, el sector que també està molt ben informat...

La presidenta

Prego silenci.

Joan Boada Masoliver

...doncs, que en són cinc. Perdoni, doncs, per la meva ignorància. Encara és pitjor. Cinc, doncs, que ja significa...

La pregunta és: quina és la riquesa que ha creat a la zona l'exclusiva extracció o feina concreta d'aquesta pedrera, d'aquestes pedreres? Algú ho ha analitzat? Per què vostès han de demostrar el contrari i, en canvi, algú no demostra les bondats d'aquestes pedreres? Que ens les demostrin, les bondats d'aquestes pedreres, i diguin: «Miri, aquestes pedreres han significat no sé quants llocs de treball, no sé quin desenvolupament econòmic, no sé pas quants llocs de treball fixes, no sé quantes empreses s'hi han acostat perquè són activitats, diguéssim, complementàries...» Em penso que en un full de bloc, en un full de paper de fumar emplenaríem els avantatges, no?

Per això, que o canviem el model o haurem de parlar que no es pot créixer de qualsevol manera, no es pot créixer contra el territori, i hem de començar a parlar de prosperitat sense creixement. La prosperitat existeix, i ha d'existir, però ha de ser harmònica, perquè el creixement no pot ser que només sigui d'un sector, d'unes persones o d'uns interessos concrets i que es faci «en contra de». Encara que siguin pocs, encara que siguin poques persones, però vostès formen part d'un territori, formen part d'una cultura. Vostès, els arbres, les plantes, tot el que els envolta i que els ha fet de la manera que són, no? I això crec que és importantíssim. Fer venir o portar a terme aquesta activitat industrial extractiva, minera, pot canviar, fins i tot, la seva manera de ser. No és una tonteria: canvien les relacions socials, canvien les relacions amb la natura i, evidentment, el que pot passar molts vegades és que la gent no es quedi en el territori i se'n vagi a un altre lloc a viure, no?

A més, a mi em fa la sensació que vostès..., a més, ho han dit, no?, que havien reconstruït o que havien aconseguit... No, no vostès, sinó els habitants, els homes i les dones de la vall de Tost. D'aquella zona, no?, que estava veritablement en una regressió tant poblacional com territorial, i en aquests moments segur que hi ha turisme rural. Això és prosperitat. Segur que hi ha, com ja ens han demostrat, activitat de pagesia, activitat rural. Això és prosperitat. Segur que..., per desgràcia, ja tenen alguna activitat minera, però, en tot cas, hi és, existeix, i s'haurà de tenir el seu punt que tingui. Però el que no es pot permetre és que continuï, aquesta zona, únicament i exclusivament al servei dels interessos de Knauf o dels interessos d'un sector de la societat molt minoritari que ni és –ni és– del nostre país, i que segur que la quantitat de beneficis que en pugui treure se'ls emportarà cap als seus llocs d'origen i no deixarà res per a la vall de Tost.

Llavors, la pregunta és, com sempre –la feia l'altre deia també en un altre aspecte, no?–, per què volen construir aquesta guixera? Qui vol tirar endavant aquesta activitat, que és tan i tan dolenta per al territori? Quins són els interessos que fan, doncs, que algú no tingui en compte el que vostès diuen? O, fins i tot, només..., poden fer una passada per aquesta zona per veure-ho, quins són els interessos que té? Quins són els interessos que pot tenir l'Ajuntament de Ribera en aquest sentit? Quan dic «interessos» em refereixo a interessos generals, eh? No tinc cap prova que siguin interessos particulars, per la qual cosa no tinc perquè dir-ho, no? Però quins són els interessos que pot tenir? O quins interessos pot tenir el Govern de la Generalitat, que és el que donarà el permís definitiu per desenvolupar aquesta guixera?

Creu veritablement que significarà un desenvolupament dels homes i les dones de la vall de Tost? Creu que significarà un creixement per al país i que el país, d'aquesta manera, l'ajudarà a sortir d'aquesta crisi en què estem en aquests moments? Veritablement ho creu? M'agradaria sentir el partit que dóna suport al Govern. L'altre partit que dóna suport al Govern, el Partit Popular, ha dit que la vida continua, i que ja veurem què és el que passarà, i que tot ha de continuar. I si tot es fa legalment, em fa la sensació que deia, doncs, que no tindrà cap tipus de problema. Això és un dels elements, doncs, que ens fan patir.

Miri, aquest Parlament sí que pot fer coses. Aquest Parlament pot presentar una resolució conjunta que insti el Govern a rebutjar la instal·lació d'aquesta empresa. Així de fàcil. I si es guanya, o sigui, si té el suport de la majoria –o si té el suport de tots els partits menys del que dóna suport al Govern, o sigui, inclòs el Partit Popular–, doncs, no podria fer..., el Govern no podria desenvolupar aquesta activitat. Està clar que si nosaltres presentem, tots plegats, una resolució d'aquest tipus i la perdem, és el Govern, en definitiva, en última instància, qui pren la decisió última. I és al Govern on ens hem de dirigir nosaltres, vostès –nosaltres també, que estem al costat seu–, per tal de fer la pressió suficient perquè es rebutgi, doncs, la instal·lació d'aquesta guixera.

Miri, nosaltres estem disposats a fer el que vostès creguin convenient, no? Nosaltres podem –si hi ha alguna possibilitat, eh?– fer alguna gestió a nivell de la Unió Europea. Tenim diputats, i altres forces polítiques d'aquest Parlament també tenen eurodiputats i eurodiputades, que ens podrien ajudar. Si vostès ho creuen convenient ens poden convocar a tots un dia –i, a més, encantats– a la vall de Tost, per demostrar que no estan sols. Per demostrar a alguns que es pensen que només són quatre il·luminats –ho dic perquè m'ho deien a mi; utilitzo, perdonin, aquesta terminologia per una qüestió de simpatia, eh?, només–, quatre il·luminats que només el que volien era aturar el progrés, no? Ens poden convocar, a aquesta comissió o a altres diputats i diputades de totes les formacions polítiques, fins i tot europarlamentaris, perquè puguem anar tots a Tost i demostrar a Knauf, a l'ajuntament i a d'altres que no estan sols, sinó que hi ha altres persones que estan al seu costat i que faran el possible fins allà on puguin, eh?, també.

Els he d'aclarir que el Parlament pot fer el que pot fer, eh? I quan al Parlament hi ha una majoria més un s'ha acabat la pressió, aquí, en el Parlament. A fora, al carrer, podem fer tota la pressió que creguin convenient, i això també és fer política. Per això, si vostès ho creuen convenient podem fer aquesta. I nosaltres, la nos-

tra formació política, encantats de poder estar al seu costat també allà per demostrar a la ciutadania, doncs, que tenen tot el suport, tenen tota la força que els puguem donar.

I acabo només amb una pregunta...

La presidenta

Senyor Boada, s'ha acabat el temps.

Joan Boada Masoliver

Sí. Aquella pregunta que vostè..., que jo abans he fet, vostès me la podrien respondre?

Després d'haver explicat tota la destrucció cultural, territorial, personal, fins i tot humana, que pot crear aquesta guixera, per què creuen que encara hi ha gent que la defensa? Per què creuen que encara l'Ajuntament de Ribera, sembla que per ara, el Govern de la Generalitat, Knauf i d'altres li donen suport? M'ho podrien explicar? Perquè vostès en tenen més coneixement que jo, que encara no ho sé.

Moltes gràcies, senyora presidenta.

La presidenta

Moltes gràcies, senyor Boada. És el torn del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana i per defensar o per preguntar, millor dit, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Carmel Mòdol.

Carmel Mòdol i Bresolí

Gràcies, presidenta. Jo també, com els diputats que m'han precedit en l'ús de la paraula, us dono la benvinguda en aquest Parlament i us felicito en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana per l'exposició que heu fet tocant tots els aspectes que poden afectar el futur de la vall i de la gent que hi viu, no? Tocant-los, a més a més, tal com ja s'ha dit, amb rigor i posant èmfasi, posant llum en aspectes que són ressaltables i que des del vostre punt de vista no han estat ben atesos en tot el procés d'exposició que hi ha hagut referent a l'explotació d'aquesta guixera, no? D'aquesta guixera que encara no està autoritzada, diguem-ho tot clar.

Però sí que és veritat que aquest Parlament –també estaria en la mateixa línia que el senyor Boada– té unes..., no pot autoritzar o desautoritzar la guixera però pot influir sobre el Govern amb un posicionament concret, clar, diàfan que les exigències siguin complertes fins a l'últim mil·límetre, i ara entenem que no han estat complertes, si més no de l'exposició que vostès han fet. I que, finalment, aquest Parlament insti el Govern a fer una reflexió sobre el model de desenvolupament que volem per al nostre país, i per a parts concretes del nostre país. Ara parlem de la vall de Tost i de la comarca de l'Alt Urgell, però més endavant n'hi hauran d'altres.

Hi ha moments que els governs, els governs responsables, s'han de plantejar i han de fer el que quan jo treballava a l'empresa privada en dèiem la graella, i que ara en diuen els DAFO, no? Vull dir, fortaleses, oportunitats, veure realment quin és l'interès de la col·lectivitat, quin és l'interès del país, on hi ha les oportunitats de desenvolupament. I des del nostre punt de vista la graella o el DAFO, en aquest cas, assenyala molt clarament la posició que vostès defensen com la posició que el Govern de la Generalitat hauria de recolzar, en el sentit de no autoritzar la guixera.

I també cobrint totes les expectatives legals que els assenyalava el senyor Santi Rodríguez, el representant del PP, no? És evident que hi ha unes lleis que s'han de complir i que tots els ciutadans tenen exactament els mateixos drets i els mateixos deures. Però l'Administració també ha de tindre el mateix nivell d'exigència en funció dels ciutadans i ha de tindre les orelles ben obertes, no?

I, clar, et sorprèn un mica que... Nosaltres hem fet, hem començat a fer, com a Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana, el que deia el senyor Rodríguez de «seguirem el procés.» Nosaltres ja l'hem començat a seguir, fa mesos que el seguim. Ens hem trobat ja una vegada amb la responsable del Departament de Territori i Sostenibilitat a Lleida per qüestions mediambientals, i amb d'altra gent, no?, també hem tingut una primera trobada amb vostès. Però el que sorprèn en una administració que es vol eficient, àgil, que acaba d'aprovar unes lleis d'agilitat i de... Els titulars eren molt bonics, però el que sorprèn és que un diputat del Parlament de Catalunya demani una trobada, ho demani per escrit, el 29 de febrer i a 21 de març, per parlar d'aquesta qüestió, encara no tingui resposta. Aquesta és l'Administració àgil que entenen?

Clar, quan passa això, quan passa quasi un mes que un diputat del Parlament de Catalunya demana per escrit una trobada amb el responsable de l'Administració per parlar d'aquestes qüestions i no hi ha resposta, home, un comença a malpensar en certa manera, no? I és aquest malpensar, que en alguna de les intervencions que m'han precedit també era evident, que també afecta el Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya. Si hi ha d'haver llum, si hi ha d'haver transparència, si tot ha d'estar a les clares, és evident que totes les objeccions que vostès han fet a l'explotació en qüestió han de ser respostes. I han de ser respostes amb claredat i amb contundència, no amb embuts ni amb interpretacions. Perquè parlem de la vida de les persones, parlem del patrimoni d'un país, parlem d'això, i això s'ha de tractar amb absolut rigor. De la possibilitat de desenvolupar activitat econòmica de futur o de desenvolupar activitat econòmica de passat, la de passat, si és de passat, és morta. Per tant, l'explotació d'una guixera beneficiarà molt concretament algun accionista però no beneficiarà ni el territori ni la gent que viu damunt d'aquest territori, no?

En aquest sentit les eleccions a la demarcació de Lleida van donar un resultat clarissim: hi ha un grup que té nou diputats, el Grup de Convergència i Unió. D'aquestos nou diputats, a més a més, vull creure que tots compromesos amb el territori que els ha triat, n'hi ha uns quants que estan triats pel territori, diguéssim, del Pirineu, eh?, per al que seria la futura vegueria, encara que no anessin tots dintre de la demarcació

de Lleida. Jo estic segur que aquestos diputats lluitaran com el que més, almenys així els encoratja el meu grup parlamentari, per defensar les potencialitats i les virtuts del territori, de la gent que hi viu i de la gent que hi vol viure, desenvolupant-se harmònicament i generant oportunitats culturals, socials i econòmiques de cara al futur. I això passa per tindre una posició clara en la qüestió de la guixera.

Hi ha una sèrie de factors que vostès han posat damunt de la taula. Un és la sobreexplotació que hi ha en aquella contrada. Explotació que segurament en països que han de fet de la civilitat una norma de la seua execució pública, del seus representants, segurament això no es permetria, que hi hagués tanta concentració sobre el mateix lloc. Ni a nivell municipal, ni a nivell nacional, eh?, ni comarcal. I això per una banda.

Per l'altre cantó, tenim que hi ha una sèrie de gent que està compromesa i que vol tirar endavant aquestes valls amb un altre model de desenvolupament que és absolutament positiu, que és sostenible, que permet que les generacions vagin vetllant, cuidant el territori, al mateix temps que es guanyen la vida per viure damunt d'aquest territori, que és la feina que tots tenim, en definitiva, no? I és aquesta qüestió la que un Govern hauria de preservar. I una administració exigent hauria de ser-ho no només utilitzant o emprant la retòrica per complir, diguéssim, l'aspecte formal de les relacions humanes, sinó emprant l'exigència parlamentària, que és que un territori els ha reconegut un determinat grau de compromís i els ha donat nou diputats. Em refereixo al Grup, com vostès ja saben, de Convergència i Unió. No és anar a posar el dit a la nafra sinó que és assenyalar molt directament qui pot ajudar que aquest Parlament tingui una posició molt concreta que faci que, al Govern de la Generalitat, si li faltava una punta d'interès per fer les coses ben fetes l'adquireixi. Aquest Parlament ho pot fer, no?

Nosaltres anàvem a presentar avui una proposta de resolució, immediatament després de la seva compareixença, però la reservarem amb la voluntat que pugui ser una proposta de resolució conjunta. És a dir, no la presentarem, no farem oportunisme polític d'allò de dir: «Som els primers que hem presentat una proposta per Salvem Tost.» No, no ho farem. És un titular de diari, eh?, i a vegades en política es fan coses d'aquestes per tindre un titular de diari sense creure-hi massa.

Preferim creure-hi, preferim fer una activitat sostinguda i coordinada de tot el Parlament, i per això encoratgem que els diputats, els portaveus dels altres grups, ens trobem per fer una proposta de resolució en la línia del que vostès plantegen, que és l'exigència del rigor a l'hora de preveure una explotació d'aquestes característiques i en un indret tan determinat. Per tant, ja fem aquest prec i aquest oferiment als altres grups de la cambra en la mateixa línia que ha fet el senyor Boada. És a dir: «Escolta, fem-ho tots junts i demanem al Govern de la Generalitat que s'hi posi amb tots els cinc sentits, que això no és una cosa casual, retòrica, és posar la signatura en un expedient.»

A nosaltres ens sorprèn, com deia, de totes maneres, que l'agilitat que havíem trobat al principi de tot ara no la trobem. Per tant, hem arribat a una conclusió, segurament errònia, que algunes coses ja estan predeterminades. Esperem estar..., sincerament, esperem estar equivocats. I esperem que quan la Generalitat es pronunciï sobre aquesta qüestió, amb un requeriment previ del Parlament de Catalunya, ho faci sense cap mena de dubte, que tota la gent que hi hagi intervingut tingui les qüestions clares.

I agrairíem també al Govern de la Generalitat que fes un exercici suplementari, que és que fes una mica d'estratega de país. Que decidís amb rigor i amb responsabilitat com vol que sigui..., aquesta és la feina dels governants. Com volem que sigui el nostre país de cara al futur, quines oportunitats li volem donar i quines hipoteques estem disposats a pagar. Nosaltres creiem que sí que està bé que hi hagi un govern que es digui, s'autotituli *business friendly*, eh? Preferim un *people friendly*, però si ha de ser *business friendly*, molt bé. Ara, si és *business unfriendly* ja ens preocupa una mica més. Llavors ho diem amb aquesta rotunditat i amb aquesta claredat, i esperem de la responsabilitat de tots plegats que això acabi bé.

Moltes gràcies. Bé, només una pregunta –perdó, presidenta–: què esperen d'aquest Parlament?

Moltes gràcies.

La presidenta

Gràcies, senyor Mòdol. Passem ara l'ús de la paraula al Subgrup Parlamentari de Ciutadans, i té la paraula l'il·lustre *diputado señor* Jordi Cañas. Adelante, señor Cañas.

Jordi Cañas Pérez

Sí. Gracias presidenta. Y gracias a los miembros de la plataforma Lo Riu Roig por su explicación y sobre todo por informarnos. Yo reconozco nuestro desconocimiento de esta situación y les agradezco, pues, su presencia y el hacernos conocedores de algo que ejemplifica una forma de entender el progreso. Ustedes están..., fíjense que han venido a la consejería o Departamento de Territorio y Sostenibilidad. Fíjense, ¿eh? Territorio y Sostenibilidad. Y ustedes han venido a plantear el dilema en el cual se encuentra una parte de nuestro territorio. A mí que esté más o menos poblado me es irrelevante; lo que pasa es que no es irrelevante políticamente, y después intentaré explicarlo. Porque es una parte de nuestro territorio, y el territorio, cuando uno no lo entiende como un feudo, como un coto privado de caza o como un espacio en el cual se pueda jugar a malvender el país, hay que protegerlo, pero protegerlo de verdad, protegerlo de una forma en 360 grados, ¿no?

Ustedes han explicado que el territorio donde se puede implantar o continuar desarrollando la actividad minera tiene una amplísima riqueza natural, medioambiental, paleontológica, cultural y humana, y sobre todo tiene una alternativa de crecimiento económico. Hay zonas en nuestra comunidad, en nuestro país, en las que realmente el suprimir una actividad económica puede significar un grave impacto humano. Aquí

el problema es al revés: continuar con una actividad económica puede tener un grave impacto humano, cultural, natural, paleontológico... Entonces parece obvio, ¿no?

Esto en Alemania no pasaría, no tengan ustedes ningún problema, no pasaría. Hombre, no somos África pero casi, ¿eh? Porqué allí no hacen leyes ómnibus que sirven para relajar las solicitudes de autorización ambiental como hacemos aquí, y no hace tanto. Yo cuando me preguntaban: «Oye, esto de las leyes ómnibus, qué rollo.» Digo: «¡Huy! Ya te tocará, ya. Algún día comprobarás qué significan las leyes ómnibus.»

Pues ustedes..., seguramente ustedes lo están comprobando, porque se relajan las informaciones sobre impacto ambiental y sobre todo se relaja la Administración. A lo mejor no específicamente en su sector, pero hay una relajación bajo el argumento de la crisis que permite lo que en otros países es imposible, que es que alguien haga un informe..., no voy a calificarlo. Lo presente a una administración, se cubra el expediente, se ponga el sello y tire para adelante, que es lo que han hecho los de Knauf. ¿Por qué no se lo toman en serio? ¿Por qué? Porque saben que no hay rigor en el análisis, y por eso hacen lo que hacen.

Si esto fuese en Alemania, vamos, habrían llamado a la Universidad de..., vamos, de yo-que-sé, de Heidelberg, al paleontólogo más... Porque, si no, la Administración le hubiera dicho: ¿Qué? ¿Que tú vas a hacer el informe paleontológico, vosotros, los de Knauf? Ja, ja, lo tienes claro, chaval.» Pero aquí sí. Porque aquí mucho bla-bla-bla del territorio, mucha sostenibilidad, mucho *estimem el territori, la natura, la gent*... Mentira, es mentira. Es mentira, les da igual el territorio, y su sostenibilidad, menos.

Yo siempre he dicho que este Gobierno es muy hábil poniendo nombres a los departamentos. Benestar i Família: una –una–; fíjense, una, debe ser la suya. Territorio y Sostenibilidad: ¿son sostenibles, las explotaciones mineras de explotación de yeso en el Alt Pirineu? ¿De qué sostenible? ¿De qué es sostenible esto?

O sea, ¿realmente para qué? ¿Cuál es el impacto económico beneficioso en el territorio y sus gentes? ¿Y cuál es el impacto económico beneficioso sobre el territorio, sus gentes y la naturaleza? ¿Y cuál es el impacto económico beneficioso sobre el territorio, sus gentes, la naturaleza y la cultura? ¡Ninguno! Dos tíos en una máquina o barreneros, ¿eso es sostenible? Eso es ir contra la idea de progreso.

Yo, que en algunas cosas coincido, aunque a él le moleste, con nuestro querido Boada, discrepo en una: el crecimiento es necesario. Pero éste tiene que ser sostenible. Y cuando hay ciudadanos catalanes que deciden que hay una alternativa económica en un lugar que por su singularidad merece la pena estar y vivir, que han tomado esa decisión, que presentan una alternativa económica de desarrollo sostenible en un territorio, ¿qué tiene que hacer la Administración? Blindarlo, como si estuviéramos extrayendo coltán, pues, dices: «Mira, oye...» O tierras raras, u oro, o diamantes, dices: «Hombre, pues, yo que sé, a lo mejor el impacto...» A lo mejor, no estarían ustedes aquí, no tendrían vacas, tendrían otra cosa, ¿verdad? Lógico, y sería lógico. Y algunos dirían: «No, el territorio...» Y diría: «Bueno, ya pero es que en el impacto hay veces que uno tiene que poner en la balanza los beneficios.» ¿Pero cuál es el beneficio aquí? ¿Cuál es el beneficio? ¿Que Knauf pueda seguir teniendo esto como si fuse Ruanda o Burundi para sacar yeso? ¿Pero qué valor añadido tiene eso cuando hay yeso a patadas? Porque otra cosa no, pero aquí yeso tenemos para un rato. Es la verdad. Entonces ¿merece la pena? No. Entonces la Administración tiene que utilizar sus mecanismos, que no tienen que alterar la legalidad sino ser muy exigentes.

O sea, la Administración no puede vulnerar la legalidad por mucha razón que tengan ustedes, lo que tiene que ser es muy –muy, muy– exigente, tan exigente que la propia empresa pueda desistir. Ya se ha depredado el territorio en esa zona suficiente como para dar..., para cambiar, para tener una alternativa. Y si esa alternativa existe la Administración tiene que velar por ella, si realmente *s'estima el territori i ho vol sostenible*.

Territori i Sostenibilitat: gent, fauna, flora, historia, cultura, medi ambient, futur... Si això és veritat, si el que diuen és veritat, ho faran. I jo pregunto: «Ho faran?». I els dic: «No.» Per què? Perquè són cent persones, *doscientas, y eso políticamente no tiene coste*. Yo se lo vaticino, no quiero ser el Pitoniso Pito aquí, pero se lo vaticino: les da igual, no tiene coste político por lo tanto..., y tiene un coste empresarial con Knauf –Knauf–, eh? Saben ustedes quién es Knauf, ¿no? No es nadie, eh?, no es una empresa normal, es una empresa muy potente y sus mecanismos de presión son muy superiores a los suyos. Desgraciadamente aquí no hablamos de razones. Yo les animo, els *encoratjo* que continúen.

Algunos aquí se piensan que la razón es una cuestión de mayorías. Las decisiones pueden ser una cuestión de mayorías, pero la razón no entiende de mayorías o de minorías, entiende de argumentos, y los suyos son sostenibles y son razonables. Por lo tanto, yo me sumo a las propuestas que le han hecho el resto de grupos de este sector para intentar desde el Parlamento hacer algo que desgraciadamente no será más que una medida de presión política, porque la decisión es de la Administración. Y a mí me gustaría que ustedes también supiesen disociar: la responsabilidad de la concesión del permiso, depende –depende– del departamento, y esto es otra cosa. Desde aquí podemos instar, podemos presionar políticamente, pero no tomaremos la decisión. Lo digo porque aquí cada uno..., «cada palo que aguante su vela», y cada uno que asuma sus decisiones y su responsabilidad.

Yo les digo una cosa, y eso sí que lo tengan claro: si no quisieran no lo concederían, ¿verdad? Luego, si lo conceden es porque los argumentos que ustedes aquí han presentado no están..., en la balanza no son sufi cientes. Y yo les digo: «¿Es por el peso de los argumentos?» Y yo les digo: «No, es por otra cosa.» Ténganla en cuenta.

A mí lo que me gustaría es que, como mínimo, la posición de la Administración, la posición de su ayuntamiento fuese y estuviese en la línea... –lo desconozco,

¿eh?, no es una afirmación–, pero ojalá pudiesen ustedes sumar a una administración la fortaleza de sus argumentos, porque creo que parece obvio. Yo por eso..., por eso este Parlamento es un espacio muy interesante –en ocasiones, no siempre, ¿eh?, también se lo digo–, porque sirve para poder..., le sirve a uno para tomar decisiones, claro.

Uno mira cuál es el impacto económico sobre, en general, su zona de esta explotación y parece nulo –acabo, presidenta– parece nulo.

La presidenta

Señor Cañas...

Jordi Cañas Pérez

Sí, sí, acabo. Sí..., no es nulo, siquiera. Es perjudicial, ¿no? Por lo tanto, sería bueno que desde la Administración local, desde el ayuntamiento, pues, tuviesen una posición de firmeza. Y después, pues, yo a lo que les animo también es que ustedes presionen a los diferentes departamentos implicados, intenten que exista un compromiso por parte de los mismos de entender sus peticiones.

Y, simplemente, nuevamente agradecerles su presencia, mostrar la posición de Ciutadans respeto al apoyo a sus peticiones, y subscribiremos si existe algún tipo de declaración conjunta que inste al Gobierno a atender lo que entiendo que son unos argumentos de peso, razonables. Y les repito que ser pocos no significa no tener razón.

Gracias, presidenta.

La presidenta

Gracias, señor Cañas. Ara és el moment del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Agustí López. Endavant, senyor López.

Agustí López i Pla

Gràcies, presidenta. En primer lloc, diguem-ne, agrair la presència de l'associació Lo Riu Roig aquí, al Parlament de Catalunya. Penso que és un bon exercici de coneixement per part dels diputats i del Parlament de Catalunya de la seva lluita, del seu treball amb el qual vaig, diguem-ne, relacionar-me ara fa uns tres anys en el..., jo recordo una reivindicació del retorn o de la còpia del baldaquí romànic de l'església de Sant Martí de Tost, que està repartit entre el MNAC i el Museu Episcopal de Vic, si no ho recordo malament.

Bé, jo, senyora presidenta, per fer aquesta intervenció necessitaria més de deu minuts, per tant, l'hauré d'enllaunar una mica. Bàsicament, intentaré no utilitzar arguments banals ni en una banda ni en una altra, perquè el desconeixement de determinades situacions per part d'alguns diputats, d'alguns grups parlamentaris, justifica certes anàlisis epidèrmiques que s'han fet i molt d'una lluita, per dir-ho d'alguna manera... Estem al Parlament de Catalunya, el Parlament de Catalunya és un organisme seriós, o sigui que el que ha de fer és impulsar l'acció del Govern de la Generalitat, criticar-la, si cal, i controlar-la –controlar-la. Però per fer això s'ha de fer amb una sèrie d'elements clau.

O sigui, jo crec que el Pirineu, i començo, el Pirineu ha tingut un... El Pirineu català, i concretament el que en diem darrerament l'Alt Pirineu, el Pirineu Occidental o el Pirineu de Ponent lleidatà, ha viscut els últims decennis unes situacions complexes, no parlo ja de l'èxode de les comarques del Pirineu dels anys seixanta i a finals del XIX l'èxode cap a Argentina..., punts suspensius, sinó que parlo que hi ha hagut una entrada d'espais protegits molt intensa, eh? Per exemple, al Pallars Sobirà, del qual jo he estat vint anys alcalde del seu cap de comarca, té el 80 per cent del territori protegit, entre el PEIN, la Xarxa Natura 2000, el Parc Natural de l'Alt Pirineu, en el qual hi ha dos municipis de la seva comarca que tenen hectàrees, que són, concretament, Montferrer i Castellbó i Valls de Valira, si no ho recordo malament –Valls de Valira.

Jo ara em poso amb la capa..., o sigui, faig un exercici d'honestedat. Marxo del Parlament de Catalunya i me'n vaig al meu període d'alcalde, d'acord? He de confessar que segurament tindria postures semblants de les que tenen vostès, no?, de defensa d'una sèrie de patrimoni i tal. I fins i tot també he de confessar que en un moment determinat algunes centrals, minicentrals elèctriques, hidroelèctriques, van ser aturades gràcies a l'acció de l'ajuntament, amb el vistiplau i amb el consens i la complicitat dels ajuntaments pirinencs. Però som on som.

O sigui, hi ha trenta-dos veïns –trenta-dos veïns– que han llogat, venut prèviament a l'empresa Knauf un territori. És a dir, aquí hi ha una postura molt lloable per a mi i jo, vull dir, en sóc còmplice en un tant per cent molt elevat, de la seva feina, i, a més a més, considero que han fet un treball interessantíssim; que no han començat a parlar dels boscos i prou, sinó que és cert que la flora gipsícola..., després parlarem del jaciment del Permià, de les icnites del Permià. Però també és cert que hi ha una sèrie de veïns, diguem-ne... O sigui, quan nosaltres havíem aturat alguna minicentral era perquè l'ajuntament, tots els veïns, els propietaris, tots, ja des del principi mostraven una, diguem-ne, oposició frontal al projecte –frontal. I en aquestes situacions, al Pirineu i a tot arreu, s'ha aconseguit aturar algun projecte d'aquest estil. Després jo ja no valoro, o sigui, jo no entro en si hi ha una visió local que pot sobrepassar la dimensió nacional de Catalunya o els interessos econòmics..., punts suspensius, però en aquest cas hi ha un problema important.

O sigui, certament el territori té un patrimoni, diguem-ne, cultural i naturalístic, i fins i tot fossilífer notable, per no dir notable important, però no està dins de cap figura de protecció, quan tenim tot el Pirineu protegit, perquè tenim tot el Pirineu protegit. O sigui, jo em canso de dir que la meva comarca, el Pallars Sobirà, té el 82 per cent del territori protegit. Vostès, entre la Xarxa Natura 2000, el PEIN, el Parc Natural del Cadí i el Parc Natural de l'Alt Pirineu deuen tindre un 50 i escaig per cent del territori protegit en qualsevol de les figures que els últims dos decennis s'han posat en el territori.

Jo parlaré clar, o sigui, davant d'una situació d'aquestes hi han dues possibilitats. Aturar el procés, una; hi ha hagut un diputat aquí que ha jugat a aturar el procés. I una altra que un altre diputat més intel·ligent de postura o que coneix més el procediment, i que amb una forma, diguem-ne, molt àgil, que correspon al seu bon fer de diputat, concretament el Carmel, ha treballat amb molta cintura: ha partit gairebé de la base que el que hem de fer és que l'explotació sigui absolutament respectuosa i que es mantinguin tots els valors, i que tots els departaments de la Generalitat siguin absolutament respectuosos amb l'explotació, si es fa –si es fa. La lectura ràpida de les intervencions va per aquí.

O sigui, d'entrada, el territori és molt valuós. Tot i així m'agradaria trobar un territori pirinenc del Pirineu Occidental, eh?, de la Cerdanya cap a la Vall d'Aran, un tros de terreny que no tingui valor patrimonial cultural. És a dir, on no hi hagi hagut un maqui que el van matar, on no han fugit els nazis per entrar a l'Espanya franquista fugint de l'entrada dels nazis, on no hi hagi una església romànica o unes ruïnes romàniques, on no hi hagi un possible conreu de vinya ecològica en recuperació de les vinyes prefil·loxeres pirinenques, on no hi hagi hagut la fuga de l'últim càtar, per exemple, el Bélibaste, que fuig de Tírvia cap a Castellbó. On no hi hagi una iniciativa que en aquests moments, gràcies a Déu i a la feina de tots els pirinencs a aquella banda de Pirineu, s'està en plena crisi i està més activa que mai econòmicament i socialment, tot i les dificultats i dels entrebancs que vivim.

Bé, com han dit diversos companys aquí, al Parlament no li correspon dir si això es fa o no, però jo sí que li vull treure el pes de la banalitat, de l'anàlisi epidèrmica que s'ha projectat en algunes intervencions d'aquí. O sigui, he de dir que el procés comença el 6 de març del 2006 amb una sèrie d'explotacions, és a dir, totes les explotacions mineres comencen amb un permís d'investigació i, després, amb un permís d'explotació. En aquests moments el permís d'investigació es va fer, estem en el procés d'explotació, i el procediment està tan, i tan, i tan... I segurament –i segurament– va córrer en època que no era del Govern que en aquests moments... –va córrer, va avançar, és a dir, ningú el va aturar. Però no vull entrar –no vull entrar– en aquest tema.

Però estem en un moment en què la ponència ambiental el dia 13 va fer una reunió i ha elaborat una proposta de resolució, proposta de resolució... Com que no m'agrada parlar de temes que no conec, que, més o menys..., crec que serà enviada a totes les parts i, per tant, tant a Lo Riu Roig, com a l'Ajuntament de Ribera d'Urgellet, com al Grup d'Esquerra Republicana, com a totes les entitats i partits polítics, i a l'Ajuntament de Ribera d'Urgellet, i al Consell Comarcal de l'Alt Urgell. Serà enviada perquè hi hagi un nou procés de...

Jo he estudiat el tema, diguem-ne, m'he reunit amb els tècnics i amb la directora general de Polítiques Ambientals, m'he reunit amb la gent de l'OGAU de Lleida, m'he reunit amb la gent de la Subdirecció de Mines, el senyor Sabio i el senyor Eduard Vall. Bé, he parlat amb l'Institut Paleontològic de Catalunya per conèixer, concretament al senyor Josep Fortuny, que és el millor especialista a Catalunya i crec que a Espanya de les petjades o icnites del Permià, i en tinc una idea i he llegit totes les documentacions que vostès han produït, han treballat amb molt coneixement, i jo... Nosaltres ni pararem, ni engegarem això aquí, però –li demano un minut i mig...– el que sí que els vull dir és...

La presidenta

Concedit.

Agustí López i Pla

Com?

La presidenta

No més. Concedit. No més; anem justos de temps.

Agustí López i Pla

D'acord. El que sí que els voldria expressar és: estic d'acord amb vostès que, en cas que es faci, hi ha una afectació important; entenc que els estudis faunístics i florístics són incomplets, o sigui entenc que els estudis faunístics i florístics la Generalitat hauria de demanar que es fessin per part de la universitat; entenc que el control paleontològic, en cas que es faci l'explotació, no l'hauria de fer una empresa privada pagada per Knauf, sinó que l'empresa privada... Jo suggeriria que ho fes el mateix especialista en icnites, que és el senyor Josep Fortuny.

És cert que aquestes icnites tenen un gran valor, però també és cert que pot ser una gran oportunitat pel municipi i per la vall en el sentit que si s'afecten aquests estrats, aquests sediments, aquests paquets sedimentaris, tal com es va fer a la pedrera de Vilanova de Meià, que a mida en què s'explotava anaven sortint els peixos, i finalment surt un patrimoni importantíssim que vostès podrien demanar, en cas que s'exploti la guixera, que acabi explotant això, l'existència d'un museu «quilòmetre zero», diguem-ne. És a dir, no a Barcelona, no a la Seu d'Urgell, no a Manresa. Un museu d'aquestes icnites, que és ben cert que tenen un gran valor perquè hi ha icnites del Triàsic però no del Permià, que estaríem parlant, doncs, dels sàurids predinosaures, és a dir, són els padrins dels dinosaures.

Per tant, jo acabaria la intervenció únicament oferint-me de pont per tal que a les contestes de les allegacions que vostès sens dubte faran a la proposta de resolució que els arribarà la setmana vinent, si és que no els ha arribat ja..., a fer de pont amb la Direcció General de Mines, amb la Direcció General de Polítiques Ambientals, amb l'OGAU de Lleida. I em tindran molt a prop per treballar perquè, en cas que es faci l'explotació, sigui l'Institut Català de Paleontologia el que faci el seguiment científic de l'explotació.

Res més. Gràcies, senyora presidenta, pel seu temps. I agrair una altra vegada l'esforç i la feina que comporta, doncs, arreplegar tota la informació científica, paisatgística, històrica d'aquesta vall de l'Alt Urgell, del Pirineu de Ponent català.

Gràcies.

La presidenta

Gràcies, senyor Agustí López. Per què em demana la paraula, senyor Santi Rodríguez?

Santi Rodríguez i Serra

Per al·lusions reiterades a la meva intervenció i a la del grup parlamentari que represento.

La presidenta

D'acord. Però els voldria recordar, perquè després el senyor Mòdol també m'ha demanat la paraula, rapidesa i que crec que no han d'entrar en la dinàmica entre vostès. Aquí hem vingut a escoltar el president i tots els membres de Lo Riu Roig i a debatre amb ells totes aquelles qüestions que creguin oportunes, però seré considerada amb les seves peticions.

Trenta segons. Endavant, senyor Rodríguez.

Santi Rodríguez i Serra

Gràcies, senyora presidenta. No entraré en una dinàmica dialèctica amb altres grups parlamentaris sinó que la meva intenció és respondre a les al·lusions que se'ns han fet atribuint-nos una certa responsabilitat que es podés dur a terme o aturar aquest projecte amb una pregunta als compareixents, no?

I la pregunta és que tenint en compte que l'any 2006 es va autoritzar l'ampliació d'una de les pedreres que hi ha a la vall de Tost i tenint en compte també que el setembre del 2008 es van iniciar les prospeccions mineres per tal de dur a terme el projecte que ara discutim, quines són les actuacions que van dur a terme els anteriors governs de la Generalitat per evitar que avui tinguem aquest problema sobre la taula. I, concretament, quins acords va prendre el Parlament en l'època en què hi havia una majoria diferent de l'actual i que segurament, doncs, també podien haver pres acords, haurien pogut prendre acords, per tal també d'evitar que es duguessin a terme projectes d'aquestes característiques.

Gràcies, senyora presidenta.

La presidenta

Gràcies, senyor Rodríguez. Senyor Carmel Mòdol, digui'm, per què em demana la paraula?

Carmel Mòdol i Bresolí

Sí, per al·lusions directes i per...

La presidenta

Per al·lusions.

Carmel Mòdol i Bresolí

No, no, perdoni, presidenta. Per aclarir també la seua intervenció d'abans per contradiccions, perquè el senyor Agustí López ha posat, ha fet una interpretació...

La presidenta

Ràpid.

Carmel Mòdol i Bresolí

...de les meues paraules absolutament equivocada.

La presidenta

Trenta segons.

Carmel Mòdol i Bresolí

Gràcies, presidenta. No, només per dir això. Jo he manifestat... A mi m'agrada que les coses es facin ben fetes, sempre, mani qui mani. Ara, inferir d'això que el que vull és que la guixera acabi essent una realitat ben explotada..., per aquí anem malament. No ha set aquesta la meua... La reflexió que jo li feia, i li ho aclareixo al senyor Agustí López i a tots els presents, és que si l'Administració hagués actuat amb fiabilitat i amb rigor algunes de les consideracions que els compareixents han exposat haurien sigut tingudes en compte i, per tant, la cosa no estaria tan avançada com sembla que ja està al dia d'avui.

I, d'altra banda, constatar que el senyor Agustí López, amb la seua relació amb l'Administració actual, té bastant més èxit que no pas un servidor perquè les cites se li donen amb més rapidesa. A mi costa més que m'atenguin, senyor Agustí, i l'Administració hauria de ser igual per a tothom.

La presidenta

Gràcies, molt bé. Doncs, ara els compareixents –vostès, el senyor Pubill, el senyor Guitart, la senyora Vila– tenen un temps de deu minuts, i seré molt estricta perquè darrere de vostès hi ha la propera compareixença, perquè puguin respondre, puguin aclarir o puguin fer alguna pregunta que vostès creguin convenient.

Si es volen repartir el temps jo els el posaré i els avisaré, però tenen un màxim de deu minuts. Endavant.

Isabel Vila Planavila

Al senyor Agustí López. Vostè ha dit que no hi ha cap figura de protecció a la zona de la vall i em pregunta per què, a part de ser un connector ecològic. A veure, fins fa, com a mínim, cinc anys aquesta vall no existia als mapes, ningú es va dignar a anar a fer un estudi ni a mirar el que hi havia allà. Sigui perquè hi va haver aquest èxode de població tan gran que es va produir fa tants anys, allí no hi havia ningú, i per això no hi ha cap estudi fet. Però ara, a veure, ara, que hi ha hagut tots aquests problemes, ara, els pocs que quedàvem allà som els que hem instat la Generalitat a fer tota aquesta feina que tenien endarrerida, que haurien d'haver fet. Perquè, a veure, si es vol fer una planificació del territori, s'ha de fer amb coneixement. I no em pot dir que no tenim dret a demanar que es protegeixi aquella part del Pirineu pel fet –pel fet– que la majoria està protegit.

Nosaltres el que demanem és que si es vol fer una planificació del territori es faci amb coneixement del que hi ha al territori, que allí hi havia fins fa poc un buit de coneixement i que aquest buit de coneixement ha afavorit que es produeixin aquestes activitats com és la guixera. I que interessaria que abans que l'Administració es posicionés a dir sí a un projecte tan, diguem-ho així, corrosiu per a tots nosaltres, doncs, que abans la mateixa Administració ha de ser l'encarregada d'anar allà i mirar el que hi ha, i després resoldre-ho. No anar-hi i creure's tot l'informe de Knauf, que obvia un munt de dades, de dades que són científicament corroborables i que ens afecten a tots.

Bé, no sé si m'he explicat massa...

La presidenta

Alguna resposta més? *(Pausa.)* Sí? Endavant.

Raquel Pubill Monasterio

Senyor López, sort en tenim, que el baldaquí estigui al MNAC. Gràcies a Déu encara està al MNAC, perquè si l'haguéssim tornat Déu sap on seria en aquest moment, coneixent el personal i tot el que ens protegeixi la vall de Tost. El senyor Cañas ha mencionat abans que Knauf té mecanismes de pressió més forts que els nostres, i això és veritat, vull dir, és una realitat com la copa d'un pi o, com diria un altre, de l'alçada d'un campanar.

Succeeix que aquest projecte, com vostè va dir, va començar l'any 2006, es va concedir el permís d'investigació minera l'any 2008 –2008–, el novembre, o el setembre, setembre/novembre, era a finals d'any 2008. I aquest permís d'investigació minera, senyor Rodríguez, el va concedir el Govern anterior perquè era simplement un permís. Anaven a investigar què trobaven allà, d'acord? Ens hi vam oposar mil persones, que no el donessin, aquest permís –mil persones–, i el van donar igualment, d'acord?

Llavors, quan això ha passat i Knauf entra els seus estudis i la resta, senyor Corbacho, la transparència al principi no existeix. Ells entren un estudi, diguéssim, *de chichinabo*, eh?, mediambiental, l'OGAU els el tira enrere... Els l'ha tirat enrere dos cops, però els l'ha tirat enrere dos cops al·ludint arguments no que ells coneixen o que ells saben o que ells s'han preocupat de saber, sinó que han tret de nosaltres. D'acord? Perquè això ha sigut un «jo presento *a*»; Lo Riu Roig diu «presento *b*». I: «–Perdona, però *a* no està bé. –Bé, senyor *a*, *b* no m'ho diu... –Ah, espera ja t'ho dic, torno...» I així han anat construint un document final que ni és transparent, senyor Corbacho, té raó, ni conté totes les coses que hauria de contenir, ni fa referència al gravíssim impacte que té una guixera.

Senyor López, com ha de ser una explotació minera respectuosa? Una barrina, com és de respectuosa? No n'hi ha de respecte, en una explotació minera, tot pel dret. Però si ja ho sabem, en tenim dues! Ja ho sabem, és una cosa que és que és així. Llavors, a qui volem convèncer?

Senyor Rodríguez, les coses es faran ben fetes? Doncs, no ho sé, si es faran ben fetes. Nosaltres segurament ens ho trobarem allà, i vostè és el primer que sap que això ja està aprovat perquè, si no, no parlaria d'aquesta manera. Això està aprovat, segons les seves paraules i la seva... La lectura que es fa dintre del que vostè ha dit és perquè vostè sap perfectament que això va endavant.

I, francament, senyor López, no hi ha dret. No hi ha dret que tot ens ho mengem nosaltres, no hi ha dret. I no hi ha dret que CiU, que sempre ha estat allí, perquè ho saps perfectament que CiU ha estat sempre allí, tingui allí el personatge que hi té per portar aquell territori. No hi ha dret –no hi ha dret–, i és així.

I li diré una última cosa, senyor López. No hi han trenta-dos veïns que hagin pogut dir que sí. Aquí hi ha una associació, que es diu Els 24 Hereus de Confiança, que no són vint-i-quatre, són tres, d'acord?, tres, que lloguen els territoris i un que ha venut terrenys. No sé d'on ha tret els trenta-dos. Demà, si vol, o després, repassem la llista, eh?, perquè no hi ha tanta gent a Tost, ens coneixem tots. Perdoni que l'ataqui.

Gràcies.

La presidenta

Encara els queden tres minuts. Si volen respondre... *(Veus de fons.)* No, no, no. Estem al Parlament de Catalunya, són molt maques, les poesies, però estem en un moment seriós. Tenen tres minuts i mig per si s'han deixat alguna qüestió per acabar d'aclarir.

Isabel Vila Planavila

Únicament agrair... Agrair l'oferiment per part de CiU de mitjançar per aconseguir que els que s'encarreguin de tota la gestió del jaciment paleontològic de la Palanca de Noves siguin una entitat externa i reconeguda internacionalment com sigui l'ICP i no una empresa qualsevol. Però això –però això– també hauria de ser «allargable» a totes les nostres ermites romàniques que tenim a la zona, d'acord?, perquè, segons la carta aquella que se'ns va enviar des de la Generalitat, com que en el BCIL no es va dir que hi havia d'haver un perímetre de protecció..., perquè allà, al BCIL, únicament el que es va fer és definir el bé que teníem i van dir que era molt bo, però és únicament una definició de bé. Allí no es contemplava el tema que es volia fer una guixera. Doncs, aquest rigor i aquesta sensibilitat en aquest bé cultural ens agradaria que també s'allargués i es prolongués a tot l'altre patrimoni que tenim a la vall.

Aleshores –un segon–, ratificar que Lo Riu Roig aposta per un desenvolupament de l'economia des d'un punt de vista sostenible, que la majoria dels habitants de la vall de Tost, ratificant el que diu la Raquel, no volen el creixement que el que és la guixera implicaria, perquè és zero, i que tothom..., s'està generant ja prosperitat des d'un punt de vista més bo per a la vall.

Raquel Pubill Monasterio

La riquesa s'ha creat els últims vuit anys amb la reconstrucció de cases, de camins, amb el manteniment

d'aquestes granges molt grans que tenen aquesta a Castellar, que tenen els Hostalets. I veritablement una guixera, una altra pedrera a dintre de la vall no crea una riquesa zero, com diu el senyor Cañas, crea una riquesa menys deu, perquè el que farà és fer-nos marxar a tots.

Ah, no em sentiu? *(Pausa.)* És que crido molt, jo crido molt. *(Remor de veus.)* Ja està, ja he acabat.

La presidenta

Tenen un minut vint. Crec que les posicions estan molt clares, no hi ha torn de repreguntes –no hi ha torn de repreguntes–, crec que hem d'agrair enormement la seva presència. Constato, com a diputada i presidenta d'aquesta comissió, que el que vostès han vingut a exposar al Parlament de Catalunya, que és la casa de tots els catalans i, per tant, també la de vostès..., que sàpiguen que poden demanar la compareixença i venir sempre que vulguin, i que les portes les tenen obertes, en aquesta comissió i segurament en d'altres, això és el Parlament de Catalunya. I constato que vostès a la vall de Tost han creat riquesa.

Jo sóc una diputada que sóc gran, que sóc àvia, però que acompanyo el meu nét a Castellar de Tost, a l'escola d'en Jordi Pascuet. I, per tant, en Jordi, que n'havia marxat, hi ha tornat, ha tornat i ha creat una escola que hi vénen nens a nivell internacional, i és una manera de crear riquesa en un lloc, com molt bé deien vostès, d'una qualitat extraordinària de bellesa, de cultura, del medi enorme.

Per tant, jo crec que els diputats s'han expressat amb el màxim respecte. Els han fet ofertes, des de Ciutadans, passant per Esquerra, Iniciativa, de propostes, Convergència, el Partit Popular, el senyor Corbacho, del Partit Socialista, que seran recollides i que vostès tenen..., segurament el temps ens apressa, perquè ha d'entrar una altra compareixença, però que tenen aquí, al passadís, per poder acabar de polir i parlar tot allò que creguin. Però que sàpiguen que poden tornar sempre que vostès ho vulguin i ho demanin, tenen les portes obertes perquè aquí és casa de vostès.

(Joan Boada Masoliver demana per parlar.) Senyor Boada, m'insisteix a demanar la paraula. Sàpiga que si vostè me la demana, no la hi puc donar. En nom de la Mesa... *(Veus de fons.)* Permeti'm, senyor Boada, si la hi dono a vostè, l'haig de donar a tothom, i crec que han tingut..., els he donat deu minuts a cada un amb escreix, no deu minuts justos, deu minuts amb escreix. I m'han demanat la paraula per poder intervenir, era aquell moment el processal per demanar la paraula.

Moltíssimes gràcies i...

Joan Boada Masoliver

Un moment. Però potser li ho puc explicar...

La presidenta

Si tant hi insisteix... Per què me la demana, senyor Boada?

Joan Boada Masoliver

No, perquè, en tot cas, vostès ha alterat el moment processal. Si en aquell moment jo hagués demanat la paraula perquè el senyor López ha dubtat de la meva intel·ligència, doncs, jo també podia haver d'intervenir...

La presidenta

Perdoni.

Joan Boada Masoliver

Perdoni –perdoni–, no –no. «Aquells que diuen aquí..., que diuen que s'ha d'aturar el procés mostren poca intel·ligència.» Paraules textuals del... *(Veus de fons.)* Perdoni, jo no ho he volgut fer perquè pensava que ja podria parlar i li podria contrastar la seva intel·ligència amb la meva, que sempre és bo.

La presidenta

Està intervenint ja, està gastant temps.

Joan Boada Masoliver

És igual –és igual.

La presidenta

Trenta segons, senyor Boada –trenta segons.

Joan Boada Masoliver

No, no, ja està. Hi renuncio, perquè, en tot cas...

La presidenta

Senyor Boada, ha d'entendre...

Joan Boada Masoliver

No, no, no. Senyora presidenta –senyora presidenta–, no, miri, vostè també ha fet la seva intervenció ara última, i no sé si l'havia de fer o no l'havia de fer, i jo li ho respecto molt. I jo, com que no vull pas entrar ara en una discussió amb el senyor López, ja sé què és el que penso jo i de la seva manera que s'ha expressat, i els senyors de Lo Riu Roig també ho saben. Renuncio, doncs, a aquesta possibilitat que vostè em donava per no crear un conflicte, perquè són més importants les persones de Lo Riu Roig que no pas el que pugui dir el senyor López.

Gràcies.

La presidenta

Moltes gràcies.

Doncs aixequem aquesta part de compareixença tan important en el Parlament de Catalunya. Moltíssimes gràcies a tots vostès.

La sessió se suspèn a tres quarts de dotze del migdia i catorze minuts i es reprèn a les dotze i vuit minuts.

La presidenta

Es reprèn la sessió.

Compareixença

de la presidenta de la Xarxa de Custòdia del Territori per a informar sobre les prioritats per a l'impuls i el desenvolupament de la custòdia del territori (tram. 357-00167/09)

Benvinguts, la Xarxa de Custòdia del Territori, al Parlament de Catalunya. I, doncs, a fer la compareixença. Donarem la benvinguda a la senyora Montserrat Barniol Carcasona, presidenta de la Xarxa de Custòdia del Territori i alcaldessa d'Alpens; al senyor Jordi Pietx, director de la Xarxa de Custòdia del Territori; al senyor Hernan Collado Urieta, responsable jurídic de la Xarxa, també, de Custòdia del Territori. I als acompanyants que també estan aquí, a la sala, el senyor Manel Gazo, el senyor Xavier Sabaté, la senyora Lauriane Chalard i el senyor Josep Lluís Salazar. Benvinguts al Parlament.

Per tant, tenen un temps màxim de trenta minuts per fer la seva exposició. Després donarem el torn als grups parlamentaris per un temps de deu minuts cada grup parlamentari, i vostès tindran deu minuts de resposta a les preguntes, als aclariments, als suggeriments que els hagin pogut fer els il·lustres diputats de cada un dels cinc grups parlamentaris aquí presents. D'acord? Doncs, vinga, comencem. Té la paraula..., vostè, senyora Montserrat Barniol? *(Pausa.)* Endavant.

Montserrat Barniol Carcasona
(presidenta de la Xarxa de Custòdia del Territori)

Moltes gràcies. Doncs, benvolguda presidenta, directora general, diputats i diputades, membres de la xarxa, representant del Col·legi de Registradors, gràcies per atendre'ns i bon dia a tots. Com que veiem que les sessions s'allarguen una mica intentarem ser concisos. Jo, en la meva presentació, passant la paraula a les persones que m'acompanyen i entrant el màxim que puguem en la matèria de la custòdia del territori que, en definitiva, és el que els venim a explicar.

De fet, avui no és la primera compareixença que fem al Parlament. El 2002 en vam realitzar primer una per ja explicar en els seus inicis què era la custòdia del territori. El 2001 es va començar a funcionar i el 2003 es constitueix la Xarxa de Custòdia del Territori i, per tant, en aquest impasse es van poder fer les explicacions pertinents del terme de custòdia. I el 2007 en concret, perquè es van iniciar tots els treballs de la Comissió de Desenvolupament de la Custòdia del Territori entre diferents departaments, alguns membres de la xarxa i, evidentment, com a entitat que donàvem a conèixer el que era el fenomen de la custòdia al nostre país, que si bé és força recent i és un terme que necessita un cert encaix, una certa explicació, arreu d'Europa i evidentment de Nord-amèrica, és un potencial que tenim per actuar entre societat civil, administracions i evidentment propietaris privats per preservar els elements naturals del nostre país.

Per tant, el que ens interessaria és estrènyer aquests llaços institucionals que podem fer entre el que seria una entitat que aglutina diferents membres que estan interessats a fer aquests acords de custòdia i poder-los proposar aquelles mesures institucionals, legislatives, que de la mà de vostès podem anar millorant en el que seria tot aquest funcionament perquè aquests acords de custòdia tinguin una seguretat jurídica corresponent, tinguin les mesures financeres determinades. Perquè puguem ajudar, per un costat, els determinats propietaris que tenen aquestes finques amb aquests valors naturals que amb l'ajuda d'algunes entitats de conservació podem posar en valor, no només pel mateix valor natural sinó per activitat econòmica i preservació del patrimoni natural.

Com a Xarxa de Custòdia del Territori jo els comentava que es formalitza el 2003. En aquests moments ja estem treballant en el tercer pla director, en el nou pla director que marca les directrius de treball 2012-2016. I, per tant, el que sí que els volem expressar és que no hem parat de treballar des del principi, des del naixement de l'entitat, i que puguem anar creixent perquè aquestes accions es puguin consolidar al llarg del territori.

Jo represento..., com ha dit la presidenta, sóc alcaldessa d'un municipi petitó, que és Alpens, al Lluçanès, a Osona. Vinc en representació del Consorci del Lluçanès a la Xarxa de Custòdia del Territori, i el que ens interessa és que aquests valors de preservació natural puguin tenir també una visualització en el que serien les accions de dinamització del territori, i de preservació del territori, i de coordinació entre Administració i societat civil.

Jo no m'allargaria gaire més. A part de les compareixences que hem fet aquí en diferents moments, i que avui és la tercera, també en alguna sessió de control amb el conseller Recoder vam tenir l'oportunitat que se'ls fes una pregunta i que contestés en matèria de custòdia del territori. Per tant, ens sembla que poder-vos proporcionar el màxim d'informació en aquest aspecte és la nostra intenció, detalladament amb els continguts que us presentaran.

I evidentment convidar-vos a tots que ens pugueu acompanyar en aquelles dates clau que fem alguna celebració concreta o en aquelles dates on la custòdia del territori i la preservació del territori o els elements de biodiversitat tenen un punt d'encontre entre totes les persones que treballen en aquests àmbits. En Jordi Pietx us explicarà algunes dates de la Setmana de Custòdia del Territori o d'algun acte que farem al CosmoCaixa, i evidentment esteu tots convidats perquè ens hi acompanyeu.

Passa, vostè, les paraules? *(Pausa.)* Doncs, jo fins aquí.

La presidenta

Vostè mateixa pot passar...

Montserrat Barniol Carcasona

D'acord. Primer intervindria en Jordi Pietx, com a director tècnic de la xarxa, i després, l'Hernan Collado, com a responsable jurídic.

Jordi Pietx i Colom (director de la Xarxa de Custòdia del Territori)

Molt bé. Doncs, moltes gràcies i molt bon dia també a tots els presents.

(L'exposició de l'orador és acompanyada d'una projecció de xarts, els quals poden ésser consultats a l'expedient de la comissió.)

Presentaré sobretot el desenvolupament, doncs, més tècnic, conceptual, institucional, propositiu, d'aquesta compareixença, i ho faré bàsicament a l'entorn de dos punts que són més un fil conductor que no pas uns punts de guió tampoc, eh? Però, tanmateix, primerament volíem destacar alguns aspectes quant al concepte i la progressió que està tenint a Catalunya la custòdia del territori i, en paral·lel i més com una segona part de la presentació, tractaríem diferents propostes de prioritats que nosaltres..., i que al llarg de tot aquest procés, doncs, en conjunt de debat i reflexió s'identifiquen com a prioritats a nivell legislatiu i institucional per poder impulsar la custòdia del territori, principalment a Catalunya, però també farem algun esment puntual a algun aspecte referent al conjunt de l'Estat espanyol i també de les polítiques de la Unió Europea.

Per tant, doncs, començaríem a explicar això. Intentaríem començar a explicar la custòdia del territori a partir d'imatges, eh?, amb aquest missatge conceptual: persones d'acord amb la terra, persones, doncs, de naturalesa i activitat molt diversa lligades a la terra i al territori per raó diversa ja sigui per ser productors primaris, pagesos, ramaders. Persones que fan la seva activitat econòmica i familiar i professional al dia a dia en el territori, persones que es vinculen al territori per raó d'activitat turística, d'activitat econòmica, d'altra naturalesa. Municipis, famílies propietàries de finques patrimonials familiars arreu de Catalunya, fins i tot aquí hi ha alguna imatge, doncs..., aquí està extreta de les Illes Balears. Tot això és custòdia del territori. També és custòdia del territori tota l'activitat que es deriva d'aquests acords, eh? Arran d'aquests acords de custòdia que tenen lloc, doncs, tant en finques d'interès natural..., per conservació del patrimoni, per restauració i millora d'aquest patrimoni, en finques i en entorns propers als rius i zones humides continentals, en indrets litorals i marins, perquè també la custòdia té una dimensió en l'àmbit marí. I, en definitiva, tot això és l'activitat i les oportunitats que conjuntament tots aquests actors de la societat i amb el recolzament institucional poden i podem anar desenvolupant, no?

Centrant-ho o simplificant-ho també una mica en clau agrària, perquè aquestes darreres setmanes i mesos hem participat en el procés de reflexió sobre les noves polítiques agràries comunitàries, centrant-ho, doncs, en aquest context, parlant de custòdia agrària, custòdia del territori en finques agràries productives, pensem que és bo visualitzar la custòdia com una eina que busca aquesta conjunció entre dos aspectes que per nosaltres són fonamentals. Però són fonamentals, els dos, i són complementaris –necessàriament complementaris un i altre–, que són la conservació ambiental i la viabilitat econòmica d'aquestes finques. A través del concepte de custòdia del territori podem veure que l'activitat primària en aquestes finques agràries acaba sent molt més que un producte agrícola. Que té moltes dimensions, que té moltes dimensions de valor social, institucional, econòmic i que, per tant, a l'entorn d'aquest concepte i d'aquest treball de conservació basat en la custòdia del territori podem emmarcar-hi tot un seguit d'elements que es complementen d'una manera pensem que realment innovadora, no?

Com? Com ho exemplificava la nostra presidenta a l'inici. Doncs, a través d'un procés d'acord entre els propietaris, gestors d'una finca agrària d'altra naturalesa, una entitat de custòdia, una associació, una fundació, ens públics, també, que actuen d'entitats de custòdia a Catalunya, que porten a terme acords de custòdia, de pràctiques agràries ambientals, etcètera. Aquesta seria, d'alguna manera, l'essència del que expliquem. També la Montserrat esmentava que aquest és un procés en el qual participem i hem arribat, doncs, des de fa uns anys. Però també a través d'una tradició internacional significativa que neix sobretot en països anglosaxons, com veiem en la imatge, però que també té una progressió cap a altres indrets. Doncs, des del nord cap a Sud-amèrica, des del sud de l'Àfrica cap a altres països africans, i des de l'àmbit europeu, doncs, també en un procés que cada vegada abasta més el conjunt del continent. Per tant, que ens emmarquem en un procés que té una dimensió internacional significativa.

Com ho fem això? Inicialment, a través de la Declaració de Montesquiu de custòdia del territori. Recentment n'hem celebrat l'onzè aniversari. A la carpeta posem.., que els hem distribuït, hi ha un punt de llibre commemoratiu d'aquest desè aniversari de la declaració que va significar l'inici del procés de constitució i de difusió d'un treball conjunt a Catalunya a l'entorn del concepte de custòdia del territori, basat en una organització paraigua, en una organització de segon nivell, que aglutina moltes entitats i institucions dedicades a promoure la custòdia del territori arreu de Catalunya, que és la xarxa de custòdia.

La xarxa està formada actualment per cent seixanta organitzacions i algunes persones membres a títol individual, però principalment organitzacions de naturalesa molt diversa, tant pública com privada, lucrativa i no lucrativa. I que també ens agrada mostrar aquesta progressió, des de la creació, l'any 2003, fins a l'actualitat, des de la trentena d'organitzacions que van crear la xarxa fins a les cent seixanta actuals, doncs, mostrant un procés d'implicació creixent que també podem veure territorialment. És a dir, en aquests moments bona part de les comarques catalanes tenen presència d'organitzacions membres de la Xarxa de Custòdia del Territori. Encara ens queden alguns reptes pendents, ens queda una àrea central catalana sense organitzacions membres, però a la vegada això són organitzacions membres.

Aquí el que veiem són les entitats de custòdia, eh?, les entitats que fan els acords de custòdia. Hi han membres de la xarxa que donen suport institucional, que s'hi impliquen, però que no actuen com a entitats. Aquí veiem les que pròpiament actuen com a entitats de custòdia i, a la vegada, aquestes entitats, doncs, tenen acords..., aquí sí que ja gairebé queden, en aquests

moments, poques comarques de Catalunya on encara no ens consti l'existència d'acords de custòdia.

Per tant, aquest és un procés significatiu. Aquestes dades són de l'any 2009. De fet, ara les estem actualitzant i properament disposarem d'una actualització a l'any 2012, per tant, encara estarien una mica augmentades en la imatge, si fos més actualitzada. En total, superem els quatre-cents acords de custòdia, tant en finques de propietat privada com de propietat pública.

I finalment també és rellevant l'existència de processos més amplis dins d'aquest col·lectiu de la Xarxa de Custòdia del Territori a través de grups de treball que ja s'enfoquen a actuacions temàtiques, com és el Grup de Treball de Custòdia Agrària, el Grup de Treball de Custòdia Fluvial i el Grup de Treball de Custòdia Marina, eh?, que cadascun d'ells, doncs, aborda actuacions de custòdia en àmbits concrets, com indica el seu mateix nom.

I finalment només per acabar de mostrar encara..., si vostès volen algun indicador més, doncs, aquí, una petita gràfica que mostra les tendències..., sense una escala numèrica, mostra les tendències de diferents indicadors del nombre d'entitats, d'acords, de la superfície d'aquests acords, de la implicació institucional, ciutadana, de recursos econòmics gestionats a través de la xarxa de custòdia, que mostren aquesta tendència en un procés creixent des de l'any 2000 fins a l'actualitat, quant al desenvolupament que ha anat tenint la custòdia del territori, no?

Entraríem en la segona part principalment de la compareixença, que és explicar l'estat actual i les propostes que es plantegen a partir d'aquí. Com també exposàvem a l'inici, recentment, el dia 21 de febrer, de fet, va haver-hi la signatura formal del Pla de treball de legislatura, que és un marc de treball, un protocol de treball conjunt, endegat entre la Direcció General de Polítiques Ambientals –que avui ens n'acompanya la directora Marta Subirà també, aquí– i la Xarxa de Custòdia del Territori per poder desenvolupar les prioritats de la custòdia de cara a aquest marc de legislatura. Aquest és un document que es vincula al pla estratègic, al Pla director de la xarxa de custòdia, que defineix la posada en marxa de la segona època de la Comissió de Desenvolupament de la Custòdia del Territori –que ara explicarem exactament què és–, que marca també algunes propostes de desenvolupament fiscal, una línia d'ajuts per poder promoure actuacions de custòdia del territori a Catalunya, diferents actuacions conjuntes a nivell institucional i de promoció de la custòdia també arreu del país i la possibilitat de dinamitzar nous acords de custòdia en terrenys propietat del mateix Departament de Territori i Sostenibilitat de la Generalitat de Catalunya.

Com deia, la Comissió de Desenvolupament de la Custòdia va tenir ja una primera època de funcionament durant el període 2008-2010 i ara es planteja iniciar-ne aquesta segona època entre..., doncs, en els propers anys, dins el marc també del calendari de l'actual legislatura.

Aquesta comissió és un espai de treball, no és una comissió interdepartamental, perquè, entre altres coses, hi participa la xarxa de custòdia en ella mateixa, però sí que és un espai en el qual diferents departaments del Govern vinculats al territori i al concepte de custòdia hi participen –el Departament d'Agricultura, el Departament d'Economia, Governació, Justícia, Territori i Sostenibilitat i Presidència. A través d'un procés de reunions de treball i de la dinamització d'actuacions concretes a càrrec dels diferents departaments, doncs, es va avançant en el treball plantejat.

I a la vegada també plantegem, i avui d'alguna manera també els ho demanem i els ho proposem aquí, que des del Parlament es pugui també mantenir, igual que el va tenir a la primera època, un grup de treball informal amb la participació, doncs, de vostès, que estan aquí, que són portaveus dels seus grups parlamentaris dins d'aquesta comissió, per tal que puntualment en algunes d'aquestes prioritats també pugui haver-hi un treball més continuat com exposarem.

Principalment, a nivell de Comissió de Territori i Sostenibilitat. Tanmateix, aquí apareix, entre parèntesis, la Comissió d'Agricultura en el sentit que en aquesta legislatura, doncs, hi ha un encaix conjunt entre aquests dos departaments que es reparteixen determinades actuacions relacionades amb el que es refereix a biodiversitat i medi natural. Concretament, la relació de la xarxa de custòdia és més estreta amb Territori i Sostenibilitat a nivell de Govern pel fet que la promoció de la custòdia és una competència que està en mans d'aquest departament. Ara bé, per nosaltres, i entenem també, doncs, que per al mateix Govern, és molt important que aquest treball sigui el més conjunt possible, especialment entre aquests dos àmbits: Territori i Sostenibilitat i Agricultura.

I aquí a la dreta també tenen aquest segon document que tenen a la carpeta, que són les conclusions de la primera època de la Comissió de Desenvolupament de la Custòdia, desenvolupada per part del Departament de Medi Ambient i Habitatge, també amb col·laboració de diversos departaments, i que ha estat la base a partir de la qual s'ha desenvolupat també el plantejament del Pla de treball de legislatura en aquesta nova legislatura. Per tant, que s'ha plantejat una continuïtat en aquest treball, que pensem que és un treball realment significatiu de col·laboració publicoprivada entre les institucions catalanes i la Xarxa de Custòdia del Territori, que té, fins i tot, pensem, rellevància innovadora més enllà de la mateixa matèria de custòdia que tractem avui aquí.

En paral·lel, també voldríem esmentar –i ara, a continuació, donaré la paraula al meu company– dos estudis jurídics que s'han portat a terme a nivell català i espanyol. El primer, l'any 2005, que va ser el primer estudi d'opcions jurídiques i fiscals i d'ajuts per a la custòdia del territori a Catalunya, que va servir com a base per començar a desenvolupar les propostes que avui ja tenim sobre la taula i avançades. I segonament, l'estudi jurídic sobre custòdia del territori a nivell estatal, elaborat l'any 2010 per la Fundación Biodiversidad, que són també elements bàsics per poder anar avançant en el desenvolupament d'aquestes matèries.

Una de les qüestions concretes i importants en clau de custòdia és tot allò que fa referència a aquests acords

de custòdia, a aquests acords de base privada. I ara donaria la paraula a l'Hernan Collado, que és el responsable jurídic de la xarxa, que explicaria breument, doncs, com enfoquem el treball en aquest àmbit en concret.

Hernan Collado Urieta (responsable jurídic de la Xarxa de Custòdia del Territori)

Gràcies. Bon dia a tothom. Per la meva banda, bé, acabar-vos de desenvolupar una mica la idea aquesta del que ha sigut l'estudi i impuls de les opcions jurídiques útils per dur a terme la custòdia i per dur-la a terme a la pràctica. Una de les prioritats de la xarxa de custòdia des de la seva constitució ha estat justament estudiar i veure de quina manera encaixaven aquests acords que preteníem impulsar amb les tipologies jurídiques existents. Una de les primeres accions que vam fer, per tant, va ser justament divulgar-les, aquestes primeres, identificades, amb una guia adreçada justament a la propietat. De totes aquestes, les que ens ha semblat més interessant destacar són aquelles que ens donen una major seguretat jurídica, aquelles que..., en les quals els drets i deures de les parts queden més ben identificats, més a llarg termini i, si pot ser, amb eficàcia real, que vol dir independentment de qui siguin els successius propietaris.

De tot aquest treball d'estudi i d'impuls legislatiu, els dos avenços més remarcables que els podem explicar són la introducció d'aquesta figura del dret real d'aprofitament parcial. Primer, a la Llei 22/2001, en una disposició addicional, i després, acabada de regular en els articles 663.1 a 663.4 del Codi civil de Catalunya, llibre cinquè.

Aquesta figura una miqueta venia a suplir la mancança que teníem en el nostre país d'una figura de servitud personal, que significa l'adquisició d'uns drets reals limitats per part ja no d'una finca veïna, sinó d'una persona o col·lectiu de persones sobre una finca en un àmbit una mica més restringit del que seia l'usdefruit, que seria el gaudi absolut i ple de tota la finca. Aquesta ha sigut una figura de gran utilitat i que estem mirant de desenvolupar, com us explicaré a continuació.

I en un altre ordre hi ha un altre avenç que vam assolir també, és a través i a propòsit de l'aprovació de la Llei de contractes de conreu de 2008, que és poder tenir un contracte d'arrendament rústic que encaixés amb aquests objectius de conservació, fos en cas d'entitats que tenen capacitat per dur a terme un projecte agrícola amb valor afegit, un projecte agrícola de caràcter ecològic, o bé, quan no hi ha un projecte agrícola al darrere, sinó que simplement és un arrendament amb finalitat pura de conservació.

En els dos darrers anys hem impulsat aquest projecte amb el suport de la Fundación Biodiversidad en el qual ens hem posat a treballar en la línia d'aplicar aquestes opcions, i específicament les opcions amb transcendència real. Hem treballat en cinc casos pilot que hem desenvolupat i hem pogut, en tres casos, inscriure al Registre de la Propietat, fins i tot, i en tots ells també elevar a escriptura pública. I aquesta experiència comuna no només per part de la xarxa sinó dels altres col·lectius implicats, que són especialment el Col·legi de Notaris i Registradors i el Col·legi de Notaris de Catalunya i el Deganat de Registradors –estan aquí presents–, i també el Col·legi d'Advocats de Barcelona, hem arribat a un document clau en el qual hem pogut ampliar també aquest consens, també amb els dos departaments de la Generalitat –Departament de Justícia i de Territori i Sostenibilitat–, en el qual prioritzem aquells aspectes que creiem clau de cara a avançar en aquestes figures de...., en aquests negocis jurídics que ens són interessants des del punt de vista de la custòdia del territori i de fer-la de major qualitat i seguretat jurídica.

Per la meva banda, res més.

Jordi Pietx i Colom

Sí, doncs, a partir d'aquí, plantegem sis qüestions concretes com a prioritats que els demanaríem que, des dels seus grups parlamentaris i en l'activitat parlamentària al llarg d'aquesta legislatura, poguessin formar part de qüestions prioritàries, poguessin ser elements sobre els quals puguem seguir estant en contacte a través d'aquest grup de treball més informal que els hem plantejat.

La primera és que, fruit d'aquest treball que esperem portar a terme, que acaba d'explicar en aquests moments el meu company, esperem presentar, al llarg d'aquesta legislatura i en properes aprovacions de llibres del Codi civil de Catalunya, propostes concretes en matèria de dret privat i custòdia del territori, que pensem que poden ajudar de manera important a consolidar aquest procés. També esperem, a nivell del marc administratiu de la custòdia del territori i, per tant, més a través de procediments de registre d'entitats i acords de custòdia, que puguin haver-hi propostes concretes que es plantegin en aquesta cambra.

També pensem que és important i significatiu, i especialment en un moment com l'actual, definir un marc d'incentius fiscals concret per a la custòdia del territori, que pugui formar part, doncs, d'un procés significatiu de desenvolupament en aquests moments. I tot això per part nostra ens agradaria molt que fos possible en el marc més ampli d'una llei de biodiversitat i patrimoni natural que pensem que seria necessari que la societat catalana se'n pogués dotar al més aviat possible. Tanmateix nosaltres no renunciem al fet que si és més oportú desenvolupar determinades qüestions de custòdia del territori de manera més sectorial i concreta, doncs, això és pugui fer, malgrat volem insistir en aquesta importància que també creiem que hi ha d'haver un marc ampli.

Per altra banda també, hi han algunes qüestions de rellevància més institucional, com la proposta que els plantegem que atès que aquesta cambra va fer ja l'any 2010, i recentment s'explicava aquí que hi ha la intenció de repetir-ho, un plenari sobre política agrària al Parlament de Catalunya, pensem que aquí seria important també que una qüestió com la custòdia del territori o la custòdia agrària tinguessin un paper o un joc. I que aquí novament hi hagi un treball conjunt entre les comissions de Territori i Sostenibilitat i Agricultura del Parlament per fer-ho possible.

I finalment, de manera més informal però també, doncs, concretant-ho amb tots vostès, aquesta definició d'un grup de treball del Parlament sobre la Comissió de Desenvolupament de la Custòdia.

Aquí els mostrem senzillament un gràfic dels Estats Units. L'any 1980, on hi ha aquesta fletxa vermella, els Estats Units aprovaven els incentius fiscals a la custòdia del territori, eh? És a dir, això que veiem i que diem: «Home, està bé, hi han quatre-cents acords de custòdia a Catalunya, és interessant.» Doncs, estaríem a la ratlla del 1980. Si realment Catalunya es pogués dotar d'unes eines adequades i significatives sobre aquesta matèria, les possibilitats d'ampliació i d'efecte positiu sobre el medi natural, sobre l'activitat econòmica rural a Catalunya, realment, com podem veure, poden tenir unes expectatives exponencials, si les comparem amb el que ha passat amb altres països que han fet també aquest pas d'apostar pels incentius fiscals. I, per tant, aquí hi ha una decisió important que es pot prendre en aquesta cambra.

Finalment, presidenta, i acabo, que sé que estem sobre la ratlla del temps, el procés també està tenint... Des de Catalunya, i Catalunya ha jugat un rol pioner realment, està tenint una expansió a nivell de l'Estat espanyol. En aquests moments hi han set comunitats autònomes que disposen de xarxes de custòdia del territori. S'acaba de crear fa poc una agrupació estatal de custòdia del territori, que permet també una major interlocució amb el Govern de l'Estat. El Pla estratègic de patrimoni natural i biodiversitat espanyol, aprovat el setembre de 2011, inclou un objectiu per desenvolupar la custòdia del territori. Hi han alguns elements més puntuals, però que encaixen amb això: la qüestió sobre el 0,7 per cent de l'IRPF en la seva derivada ambiental és molt important també que sigui una nova via per poder facilitar l'accés a recursos a les entitats que fan actuacions de custòdia i altres actuacions ambientals. I també els debats sobre la possible reforma de la llei estatal de mecenatge, que permetria, per exemple, en qüestions de patrimoni natural privat, també fer alguns passos significatius que ja podrien ser un primer peu en qüestions també d'incentius a propietaris d'acords de custòdia.

Des de la xarxa també hem posat en marxa, el setembre de l'any passat, un projecte europeu en el qual estem donant a conèixer la custòdia del territori, especialment a l'arc mediterrani, entre Catalunya, Llenguadoc, Rosselló i la Llombardia. Però també té una colla d'actuacions, aquest projecte, a nivell del conjunt d'Europa, juntament amb al federació europea Eurosite. Per tant, novament contribuïm a donar a conèixer l'experiència catalana i la innovació catalana més enllà.

I finalment, doncs, també algun apunt amb relació a aquest àmbit de polítiques europees. Hi han moltes qüestions de rellevància que no és pas aquí tampoc el lloc per detallar-les, però amb relació a la política agrària comuna és evident que hi ha un procés important. Nosaltres hem participat aquestes últimes setmanes en el procés endegat pel Departament d'Agricultura de posicionament sobre la reforma de la PAC, en la qual, doncs, el departament i el Govern han apostat també per incloure també el concepte de custòdia del territori. Estem en diàleg amb organitzacions agràries per fer declaracions i posicionaments conjunts, que es visualitzi aquest treball i aquesta voluntat conjunta de la pagesia i de la societat civil interessada pel territori rural, per poder-lo conservar. Hi han derivades com les mateixes oportunitats que plantegen els fons europeus de desenvolupament rural de donar un major pes a qüestions de biodiversitat i medi ambient –justament, doncs, des de Catalunya, des del Centre Tecnològic i Forestal, es participa en un projecte a internet. en aquests moments. Les qüestions que fan referència a la gestió de la Xarxa Natura 2000...

I acabo, com bé els deia la presidenta, perquè no només els volem omplir de propostes institucionals i legislatives, sinó també convidar-los a celebrar conjuntament amb nosaltres tot el procés i el que s'està assolint entre tots, eh? Per exemple, el proper dia 19 d'abril, poc abans de Sant Jordi, presentarem el nou llibre *Viu la terra: Dotze acords exemplars de custòdia del territori a Catalunya i les Illes Balears*. Això serà en un acte al CosmoCaixa, ens permetrem fer-los arribar una invitació. És un llibre que ens fa molta il·lusió. És la primera vegada que de manera clara i concreta veurem aquests exemples, i amb les explicacions i les imatges dels mateixos propietaris i les entitats que els han portat a terme.

També ens agradaria convidar-los el dia 8 de juny a sopar amb nosaltres a l'ermita de Gallecs, al Vallès, on celebrarem la nostra setena reunió, VII Congrés de la Xarxa de Custòdia. Del 29 de setembre al 7 d'octubre, quan celebrarem la V Setmana divulgativa de la Custòdia del Territori, que per primera vegada també tindrà àmbit europeu, a través del projecte Life.

I finalment convidar-los, altra vegada en clau una mica més institucional però informal, a fer una nova trobada conjunta en la qual també puguin participar-hi els departaments del Govern. De fet, d'aquesta trobada, se'n va fer ja una l'any 2010, en l'anterior legislatura. Però que pugui ser un espai de trobada on discutir de manera més oberta i informal, no necessàriament amb format de compareixença com avui, algunes de les qüestions de desenvolupament que es puguin anar portant a terme.

I res més, ens hem excedit una mica en el temps, però agraïm la seva facilitat.

La presidenta

Moltes gràcies. Han clavat el temps, eh?, o sigui que perfecte. Abans de passar el torn de paraula als grups parlamentaris, permeti'm que faci una salutació a la senyora Marta Subirà, directora general de Polítiques Ambientals del Govern de la Generalitat. Benvinguda.

I passem ara, doncs, el torn de paraula, en aquest cas, al Grup Parlamentari Socialista de Catalunya. Té la paraula l'il·lustre diputat senyor Roberto Labandera.

Roberto Edgardo Labandera Ganachipi

Moltes gràcies, presidenta. Saludem els representants de la xarxa. No és la primera vegada que sou aquí, no

és la primera vegada també que ens toca fer aquesta intervenció. I també, deixar constància del contacte directe, sobretot per l'activitat que vosaltres porteu i sobretot per la insistència –la sana insistència– que porteu perquè el Parlament de Catalunya tingui en compte..., heu fet propostes concretes, avui, però bàsicament que tingui en compte la tasca, una tasca tan important com la que dueu a terme. Jo crec que forma part dels exemples d'excel·lència de cooperació amb la conservació del territori, el que feu, us felicito. Us felicito en nom del meu grup, però sobretot el que vull manifestar és el nostre suport a la vostra tasca i la nostra col·laboració en tot allò que plantegeu i que puguem analitzar i debatre de forma conjunta.

Valorem, a més a més, aquesta expressió que li heu donat, «persones d'acord amb la terra», que jo crec que és una frase que resumeix de forma molt clara i planera el que vosaltres feu i que és una de les iniciatives que les administracions públiques, i en especial el Govern de la Generalitat, doncs, han de tenir com un element prioritari. Hem vist moltes de les intervencions conjuntament, el Pla estratègic també, amb el Departament de Territori i Sostenibilitat.

Una altra cosa és que, també ho hem de dir, estem en un moment en què les prioritats del Govern de la Generalitat segurament que no passen estrictament per això. Però, en tot cas, sí que des d'aquí, des de la comissió, continuarem exigint al Govern una presència activa en la col·laboració amb la xarxa de custòdia i la introducció que vosaltres heu assenyalat, i crec que és un element rellevant de la vostra intervenció, que el Govern incorpori com a seves polítiques de custòdia del territori en les seves polítiques generals. Ho heu plantejat en algun dels elements de debat que es donaran al Parlament, però creiem que haurien de tenir aquest relleu: s'ha de passar de les polítiques de cooperació a polítiques efectives. Vosaltres sou un instrument, un instrument que no ha de cessar mai d'actuar i que no ha de deixar d'existir, però és evident que aquesta concepció del treball de custòdia del territori s'ha d'integrar de forma més activa –i quan dic «més activa» vol dir amb més objectius i amb més recursos, amb més recursos– en la política pública en general.

Hem vist i coneixem les aliances entre el sector agrari i el sector mediambiental, que és un element que vosaltres plantegeu també en la vostra intervenció, i aquests acords de custòdia i pràctiques agràries ambientals, que és un element de referència, que és un element de gran importància per al sosteniment de l'activitat rural.

Heu fet una sèrie de plantejaments, jo voldria respondre a cadascun d'ells, els sistemes que ens heu plantejat i que ens heu posat aquí. Quant al tema que la normativa, la norma jurídica, el Codi civil català desenvolupi, encara més, els elements de protecció i de major seguretat jurídica dels instruments de custòdia, estem disposats a discutir-ho amb vosaltres, treballar-ho quan feu la presentació i ens lliureu aquestes propostes. Ja vam estar a favor en la reforma del llibre..., del Codi civil, del llibre cinquè. Doncs, continuarem estant-hi i, per tant, podeu comptar amb la nostra cooperació directa en aquest tema. És un tema que ens interessa.

Justament abans, en la compareixença anterior, doncs, hem vist l'exemple d'uns ciutadans d'una zona del país que segurament la custòdia i la política de custòdia del territori els ajudarien molt, eh?, en la situació que han avui d'afrontar. I, per tant, crec que..., si, a més a més, això, té totes les possibilitats des del punt de vista de la legislació de poder dotar-nos de més instruments, el nostre grup hi estarà a favor.

Heu plantejat també, com a segona qüestió, la necessitat d'un marc administratiu, plantegeu un model de registre. I el que ens agradaria saber, conèixer és si teniu, vosaltres, una proposta estructurada que puguem, nosaltres, analitzar sobre l'amplitud d'un registre d'aquestes característiques, les funcions d'un registre d'aquestes característiques que realment per nosaltres pot ser una eina important per al vostre treball.

El tercer. El tercer, que és el tema dels incentius fiscals. En realitat en una època en què els ingressos han caigut de la manera que han caigut, la possibilitat més clara que té la política d'una administració és la de l'incentiu fiscal. És a dir, serà molt difícil la subvenció a fons perdut, que jo crec que, a més a més, en aquests casos segurament ja no hi podem comptar. Hi podem comptar per a algunes accions de difusió, però no hi podríem comptar per a una acció més potent, i que, com vosaltres bé dieu, hi ha altres instruments que poden ajudar-vos... Doncs, el tema de la fiscalitat en matèria de custòdia del territori és un tema que hem de pensar. Tenim aquella assignatura pendent que hem de combatre tantes vegades amb els cervells de les finances del nostre país i que a vegades no és exclusivament d'un grup polític, sinó d'altres, perquè també ho han tingut portes endins en un altre cas, el debat sobre l'increment o els canvis de l'estructura fiscal. Però l'incentiu fiscal en aquesta matèria és realment molt important, perquè és un element de promoció, perquè és un element d'estímul i perquè és un element de traspàs de recursos d'aquelles zones del territori que poden generar aquesta capacitat econòmica i que poden, en canvi..., cap a aquells territoris que no tenen tots els recursos per garantir el seu manteniment o un manteniment sostenible.

Ens heu plantejat el tema de la Llei de biodiversitat i patrimoni natural, estem completament oberts a fer-ho. Hem aprovat resolucions aquí, en aquesta comissió, en aquesta matèria. Hi ha compromís del Govern, estem ja a divuit mesos d'inici de la legislatura, per tant, si el Govern... I aprofito i saludo la directora general de la conselleria, que ens acompanya, perquè si està en l'àmbit de la seva competència, aquesta sigui una de les matèries prioritàries, i que puguem veure i aprovar un text, eh? Queden vint-i-quatre..., una mica més de vint-i-quatre mesos, o trenta mesos, quasi, de legislatura, es pot fer un bon projecte i, en canvi, es pot fer..., i, a més a més, es pot fer un bon treball. I podríem acabar aquesta legislatura amb una llei en condicions en aquesta matèria.

Aquest Parlament ha sigut pioner en altres temes de paisatge i de territori tan importants com que la primera llei de paisatge d'una comunitat autònoma es va aprovar aquí, en la sisena legislatura, eh? I va ser a estímul del Grup Socialista i del professor Oriol Nel·lo

en aquell dia, després de l'aprovació de la Carta del paisatge, l'any 2000. Doncs, hauríem de ser pioners també en matèria de legislació autonòmica a tenir una llei d'aquestes característiques, que sospito que possiblement algú ens hagi passat pel davant.

Cinquena, la custòdia agrària al plenari de política agrària. Jo crec que aquí hi ha la portaveu del meu grup en matèria agrària, que evidentment en aquesta sessió no tenim cap dificultat que es pugui integrar, perquè, com deia abans, nosaltres hem de convertir la cooperació política en la custòdia del territori en política de la custòdia del territori. Per tant, s'hauria d'incloure. Crec que la majoria de grups hi estarien a favor; nosaltres evidentment també, en aquest tema.

I sobre la constitució d'un grup de treball informal que heu plantejat, no hi haurà dificultats per al nostre grup. Hi ha algunes estructures que té el mateix Reglament del Parlament sobre la creació de comissions d'estudi. Més que comissions d'estudi, per evitar allò que «crea una comissió per aparcar un problema», a mi m'agradaria més que fossin un lobby, eh? En tot cas, hauríem de crear un lobby, que és una expressió a vegades tan menystinguda en el nostre país, però que seria molt útil: un lobby parlamentari en aquesta matèria de custòdia del territori per la importància estratègica que té per al nostre país.

I vosaltres heu acabat amb un tema que heu tocat, que és el tema d'un incentiu fiscal, però sobretot –i aquí venia la meva pregunta– la situació del finançament d'aquestes activitats en aquesta hora, en aquests moments, en aquestes qüestions. Heu fet el plantejament de les possibilitats d'accedir, per part de les entitats catalanes, al 0,7 per cent de l'IRPF.

A banda de les turbulències d'algunes votacions al Congrés dels Diputats, vull manifestar el suport del PSC concretament a aquesta mesura. Ho dic, per què? Perquè abans que ho diguin els altres, ja ho dic jo directament. *(Rialles.)* Sí, el total suport i altres dinàmiques que, en tot cas, aquest diputat no n'és responsable però del que sí que és responsable és que el PSC en aquesta comissió està d'acord amb aquest tema.

I sobretot la modificació de la Llei del mecenatge. Compteu amb tot allò que sigui possible per fer que la vostra tasca sigui efectiva, perquè és una tasca que no feu exclusivament en funció d'una voluntat de cooperació amb el país, sinó que és molt necessària per al nostre país.

Moltes gràcies, presidenta.

La presidenta

Gràcies, senyor Labandera. Té la paraula el senyor Santi Rodríguez, en nom del Grup Parlamentari Popular de Catalunya.

Santi Rodríguez i Serra

Gràcies, senyora presidenta. També agrair la compareixença dels representants de la Xarxa de Custòdia del Territori. No és una compareixença nova, ja han tingut altres compareixences. Hem tingut també l'oportunitat de tenir entrevistes en àmbit més reduït per tal de comentar les accions que dueu a terme com a entitat. I, de la mateixa manera que el senyor Labandera, en representació del Grup Socialista, us felicitava per la tasca i per la insistència, jo també voldria fer-ho, no? Felicitar..., més que insistència jo diria per la constància del treball que aneu desenvolupant i per les fites que aneu assolint. De vegades potser de mica en mica, d'altres vegades amb una mica més d'acceleració, no?

Nosaltres recollim les vostres propostes, recollim les vostres prioritats, algunes són compartides, d'altres poden ser dubtoses, poden requerir un treball més acurat, més de detall. Però globalment jo crec que són aspectes, els que demaneu, raonables en general, que poden ser assumibles, que poden tenir l'impuls, que poden tenir també el suport del nostre grup parlamentari. I, en aquest sentit, doncs, esperem poder anar treballant de forma positiva conjuntament amb vosaltres per poder fer possible tots aquests objectius i aquestes prioritats que us heu anat assenyalant.

Hi ha simplement una qüestió que pregunto anecdòticament, però que recordo que també va ser una iniciativa de la vostra entitat, que es va portar al Parlament, el nostre grup també la va impulsar en el seu moment, i finalment el Govern la va recollir, que era la deducció en l'IRPF del 15 per cent de les donacions a les entitats de custòdia. I demanar-vos si podeu fer una mica de valoració d'aquesta mesura i què us ha significat de..., si us ha significat de positiu o ha estat positiu per a l'entitat, i si requeriria algun tipus de correcció o en la línia en què està és prou encertat.

Res més, reiterar l'agraïment.

Gràcies, senyora presidenta.

La presidenta

Gràcies, senyor Rodríguez. Té ara la paraula, en nom d'Iniciativa per Catalunya Verds, l'il·lustre diputat senyor Boada.

Joan Boada Masoliver

Gràcies, senyora presidenta. També afegir-me a les felicitacions i que ens hagin pogut explicar totes les actuacions que porten a terme i que voldran portar a terme amb relació a la Xarxa de Custòdia del Territori. Vostès han estat pioners, amb dificultats, i de ben segur cal, jo crec, un impuls definitiu. Un impuls definitiu que podria passar, evidentment, per una actuació clara del Govern de la Generalitat en aquest sentit, no? D'això voldria parlar jo una mica, a part, després, de les seves prioritats, no?

En el document que ens han passat diuen que han signat un conveni amb la Generalitat a partir d'unes aportacions seves i aportacions per part del Govern de la Generalitat, i em preocupa una cosa que s'utilitza sovint per aquest Govern que és «segons disponibilitats pressupostàries» o «d'acord amb les disponibilitats pressupostàries». És clar, jo els aviso que això vol dir zero, eh? *(Veus de fons.)* Jo els aviso per experiència, no perquè ara vulgui inventar-me una cosa. I els meus

companys i companyes segur, fins i tot els que donen suport al Govern, que també ho diran, que quan diu, entre cometes, «d'acord amb les disponibilitats pressupostàries» vol dir que no veuran ni un duro. Tant de bo sigui el contrari i evidentment es pugui complir aquest conveni, però ens preocupa força, doncs, que hi hagi aquesta maleïda frase que fa que moltes institucions i activitats... I quan això està relacionat amb el medi ambient encara més, segur que tindran molts dificultats per poder tenir...

Bé, torno a insistir que, en tot cas, això no és real, ja veurem què és el que passarà. Però sí que els podem posar exemples, hi insisteixo, com que el medi ambient ha desaparegut del departament del Govern de la Generalitat. Per més directors o directores generals que tinguin, doncs, aquesta és la realitat que hi ha en aquests moments, que és la realitat pressupostària, no? Només cal que mirin, vostès, els pressupostos dels dos anys i veuran com és misèria i companyia.

Bé, vostès veig que també en aquest pla han fet nou qüestions o «nou accions operatives», en diuen vostès. Suposo que s'han tret de les trenta-set recomanacions que es van fer ja a l'anterior legislatura, l'anterior Govern d'esquerres, i que s'han quedat en nou, no?, veig que les han reduït. De fet, allò eren recomanacions i això sembla que són accions de legislatura, però que les han reduït a nou, una de les quals, doncs, evidentment és aquesta. D'aquestes nou, veig que en continua, però no sé si amb..., això vostès m'ho diran, si amb gaire èmfasi o, fins i tot, amb disponibilitat pressupostària, una que semblava que era molt important i que vostès així ho havien dit, que era la línia d'ajuts per a tècnics de custòdia del territori, no? Em sembla que n'hi van haver bastants, ajuts triennals que hi havia a l'anterior Govern, que varen permetre dinamitzar onze entitats durant aquests tres anys que va durar. Però aquí, amb la definició que en fan, de l'acció operativa 4, no veig res més que no sigui una retòrica en aquest sentit, no?

Es preveu definir i convocar aquesta línia d'ajuts en l'anualitat de 2012. No sé si ja s'ha fet o no s'ha fet, jo no l'he vist, però estic segur que vostès em podran respondre si això ha avançat i amb quina quantitat de diners, no?, d'aquesta aportació econòmica, que era un element important.

Una altra de les qüestions que avui deien, també important, era l'elaboració de la Llei de biodiversitat. Vostès saben que aquest Parlament va rebutjar un projecte de llei de la biodiversitat, els grups que donen suport al Govern i, en aquest cas, un altre grup, concretament el PSC, doncs, també s'hi va oposar, precisament a un dels aspectes que vostès diuen que varen col·laborar i era el que veritablement es va presentar, eh? Espero que la seva col·laboració amb aquesta nova llei que diu que presentaran un dia d'aquests..., ara ja em sembla que només és durant la legislatura, «durant la legislatura» pot ser el mes abans i que fa que decaigui.

Però, bé, com deia el senyor Labandera, portem divuit mesos. No tenim encara la nova llei, perquè l'anterior que va presentar el meu grup parlamentari semblava que no era adequada ni estava a l'alçada del que pretenia el Govern de la Generalitat. Però els recordo que hi havia tota la seva proposta, eh? El senyor López ho va dir, eh?, que no estava a l'alçada. Hi havia tota la seva proposta sobre custòdia del territori, que vostès varen col·laborar amb l'anterior Govern i que vostès n'estaven molt contents. Esperem que almenys aquest tros el guardin, no?, i el tornin a posar o..., fora que vostès tinguin altres aportacions, ja que veig que vostès també hi treballaran o el Govern els tindrà en compte en aquest tema.

També, en tot cas, si s'ha avançat amb alguna cosa, m'agradaria que m'ho poguessin dir. A veure si saben, vostès, més coses sobre la Llei de biodiversitat del que sap aquest diputat o els altres diputats d'aquest Parlament.

Clar, incentius fiscals de la custòdia del territori. Hi ha definicions clares i contundents d'aquest Govern que no vol saber res del que fa referència als incentius fiscals, i quan fan referència al medi ambient, doncs, encara menys, en aquest cas, no?

Jo volia preguntar-li si és que han començat ja a parlar sobre quins són aquests incentius fiscals, a part dels que vostès pensen que es podrien aplicar i que nosaltres coneixem, i que hem posat en algunes de les nostres propostes que han estat rebutjades pel Govern, no sé com perceben que el Govern està disposat per tal de fer aquests incentius fiscals per tal de fomentar la custòdia del territori, no? M'agradaria també poder saber a veure..., en fi.

I l'altre... –i l'altre–, només dues qüestions i acabo. Vostès han dit i ens han posat aquell gràfic, em sembla que era dels Estats Units, que a partir que ja hi ha activitat jurídica, o sigui, que hi ha un tipus de legislació, es dispara evidentment aquests tipus, no? Com està la situació aquí? Perquè, és clar, això seria modificar, com vostès diuen, un article o més d'un article, això a mi se m'escapa, no en sóc coneixedor, al Codi civil. Hem canviat el Codi civil, em penso que tots els llibres, em sembla que ja no ens en falta cap més, de llibre, o no sé si en falta un, pot ser. No sé si cal fer... De fet, alguns canvis em sembla que ja els vàrem fer, en aquest sentit. No sé si vostès ja han avançat en aquest acord amb el Govern d'alguna cosa concreta. Ho dic perquè això seria relativament fàcil –relativament fàcil–, el canvi legislatiu, no? Perquè és només una instància del mateix Govern, i fem un canvi, si ha de ser amb via d'urgència també es pot fer. Si els canvis són lleus, eh?, si són lleus, si són..., doncs, hauríem de fer tot el procediment i ja hauria d'estar, no?

Ho dic perquè, si això, com vostès diuen i ens expliquen, ha passat als Estats Units, doncs, home, de ben segur que aquí, jo n'estic convençut també, aquesta seguretat jurídica també aniria bé, no?, a part dels contractes administratius. Que ens expliqués si això ha avançat, si està això durant tota la legislatura, o quines qüestions... Ho dic perquè si el Govern, diguéssim, no té prou iniciativa, almenys nosaltres també podríem ajudar que tingués una mica més d'iniciativa en aquest cas, no?, en aquests aspectes que vostès ja han qualificat de vitals.

Bé, aquestes són les meves preguntes, que m'agradaria que volguessin respondre. Per acabar, doncs, feli-

citar-los una vegada més per l'excel·lent feina que fan vostès en defensa del territori, i de ben segur que als compareixents anteriors els hauria agradat també escoltar la seva intervenció.

Gràcies, senyora presidenta.

La presidenta

Gràcies, senyor Joan Boada. Té la paraula el Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya i en el seu nom el senyor Carmel Mòdol. Endavant.

Carmel Mòdol i Bresolí

Gràcies, presidenta. També en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana, agrair-vos la presentació, la claredat conceptual i el sistema aquest d'anar marcant objectius i anar dibuixant nous horitzons, no?

Saludar-vos també per la feina feta, és una feina que no és fàcil. Jo també, mirant la memòria, m'he fet una pregunta semblant a la del Joan Boada, sense aquest toc, diguéssim, d'ironia àcida que ell ha gastat, no?, que és el tema pressupostari. Com funcioneu a nivell pressupostari, com treballeu, m'agradaria que... Quin és el grau de dependència de l'aportació dels organismes públics, però sobretot de la Generalitat de Catalunya, amb el fet que la xarxa pugui anar treballant, o si depèn més de l'àmbit privat, no?, d'aquest àmbit que afortunadament, com a teixit social amb responsabilitat a Catalunya, es dóna i es dóna amb escreix.

Com que l'exposició que heu fet és prou clara, jo vaig més en la línia del que heu assenyalat de procediments de cara al futur i aprofitar aquesta legislatura per continuar avançant en el projecte de protegir la biodiversitat i implicar-hi el conjunt de la ciutadania. I, de les recomanacions que fèieu, nosaltres voldríem saber com veieu..., quin encaix creieu que es pot tenir, quina recomanació fer, per incorporar la legislació a la figura de la custòdia del territori. O si creieu que amb l'actual reconeixement això és suficient, eh? L'encaix legislatiu de la figura: si aquí hem d'avançar o actualment amb això n'hi ha prou.

En el context de crisi econòmica quin ressò creieu..., perquè és evident, vull dir, és una, diguéssim, línia de pensament que farà més o menys gràcia. Nosaltres confiem, de fet, que, complint els compromisos electorals, el president de la Generalitat porti la ciutadania de Catalunya, la convoqui, per revisar de dalt a baix el sistema de finançament actual del país. Però amb l'actual sistema de finançament del qual malauradament disposem, és evident que, i més tal com està funcionant l'economia, hi ha recursos limitats, no? I dintre d'aquests recursos limitats perquè aquesta és la línia dominant, el discurs dominant, vull dir, s'ha de decidir a veure què és allò que es prioritza. En aquest sentit, de les..., diguéssim, de tota la branca d'activitat, us volíem demanar que ens diguéssiu què és el que per a vosaltres és més prioritari.

Al tractament fiscal, ja hi heu fet referència, a la custòdia del territori. Nosaltres també voldríem que aquí hi hagués una mica més de concreció. El model d'altres països europeus, si allà hi ha un tractament fiscal satisfactori per a les entitats de custòdia del territori.

Al conjunt de l'Estat, només un 11 per cent de la ciutadania fa donacions a entitats no lucratives, en canvi, a França és el 41 per cent. Com podem capgirar aquesta tendència a l'Estat espanyol i al nostre país, Catalunya?

La reforma de la PAC també formava part del que us volíem preguntar, però ja vam tindre ocasió de sentir el senyor Jordi Pietx que quan... Tinc una confusió, eh?, quan veig el seu nom em surt Jordi Peix, diguéssim que és..., però ja sé que és Pietx, i a més a més sé que fa una funció diferent de la del senyor Peix, però es provoca aquesta confusió, precisament perquè es dóna aquesta circumstància. Però allà ell ja va parlar i va parlar amb prou claredat. Jo entenc que, del document final, la Xarxa de Custòdia del Territori va quedar..., el document final, ho aclareixo, proposta del conjunt de la comissió, la xarxa va quedar satisfeta, més o menys. Ens agradaria conèixer, diguéssim, el detall d'aquest «més o menys», diguem-ho així.

Quina valoració feu del Pla de desenvolupament rural, de com ha influït en el període que acabem ara, eh?, el 2007-2013. Si les experiències que hi ha hagut han reeixit, si s'han de modificat qüestions.

Una última pregunta: si hi ha algun inventari que reculli les situacions actuals d'entitats de custòdia gestores de terrenys de titularitat de la Generalitat per tal d'establir fórmules comunes i estables de gestió. Existeix aquest inventari? Quantes unitats el componen?

I finalment, el passat 7 de febrer es va crear la ponència de sòl no urbanitzable que es constitueix com a grup de treball per a assessorament, consulta i proposta del departament en relació amb el sòl no urbanitzable. Considereu que la gestió del sòl no urbanitzable a Catalunya està ben resolta? Hi sou presents, a la ponència, hi teniu algun tipus de vinculació? Serien les preguntes que el meu grup us acabaria de fer.

Moltes gràcies.

La presidenta

Moltes gràcies, senyor Mòdol. Passem ara al Subgrup Parlamentari de Ciutadans, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Jordi Cañas.

Jordi Cañas Pérez

Gracias, presidenta. Y sumarme a las felicitaciones del resto de grupos por su trayectoria y por su trabajo, ¿no? Sobre todo porque va más allá de la pura reflexión, de la teoría, para convertirse en un actor importante desde la práctica en lo que para muchos es una prioridad, que es el mantenimiento de nuestro..., y la conservación de nuestro patrimonio natural y la biodiversidad, ¿no?

También sumarme al paralelo este extraño que hemos vivido hoy en esta comisión, ¿no? Hace escasamente cuarenta minutos teníamos aquí a unos miembros de una asociación de una plataforma en defensa de la bio-

diversidad y del patrimonio natural, cultural, ecológico del Pirineo catalán, y hemos visto cuál es la realidad. La dura realidad, ¿no?, entre aquellos que buscan la custodia de su patrimonio desde su utilización, desde su disfrute y desde su futuro y la reacción de la Administración frente a él. Por lo tanto, todo aquello que signifique tomar consciencia y poder suplantar probablemente líneas de actuación que desde la Administración no se han tenido siempre claras, pues bienvenido sea. Por lo tanto, sumarme a estas felicitaciones.

Sobre todo porque ya les digo que para algunos siempre es bueno que haya alguien que les explique qué significa la custodia, que no la entienda por el lado negativo. Que el territorio no sea prisionero de intereses económicos de algunos, ¿no?, sino que la custodia signifique esto, el mantenimiento de su verdadero fin colectivo.

Bien. Yendo un poco más a sus peticiones, que creo que en definitiva es lo que les trae a ustedes aquí, aparte de para explicar, pues, de una forma continuada sus actuaciones, mostrar el apoyo y el soporte de Ciutadans a sus reflexiones y a sus necesidades o a aquello que ustedes estiman como prioridades. También me sumo a la relativa simplicidad que puede tener la incorporación del desarrollo de la custodia compartida del Código civil catalán, que creo que es una cuestión de voluntad. Sería, creo, relativamente sencillo una incorporación sin..., que no se dilate demasiado en el tiempo. Por lo tanto, también me sumo a esa posibilidad de que lo podamos iniciar desde el Parlamento para desarrollarlo.

También me sumo, sin ninguna..., con absoluta alegría, a este grupo de trabajo, no *lobby*, porque las administraciones no tienen *lobbys*, señor Labandera. Pueden tener grupos de trabajo, ¿eh?, lo digo porque... Un grupo de trabajo, que sirva para trabajar –que sirva para trabajar–, también me sumo.

También me sumo un poco a la pena que manifestaba el señor Boada, ¿no? Claro, hubo una ley de biodiversidad que se pudo debatir y se pudo trabajar y se pudo modificar, pero hubo un grupo, en este caso, Iniciativa, que tomó la iniciativa –no quiero hacer un juego de palabras– de traer al Parlamento una ley sobre la biodiversidad, y fue rechazada. No sé qué tipo de turbulencias en este caso había, parlamentarias, habituales también, ¿eh?, en esta casa. Por lo tanto, que si este Gobierno se marcó como objetivo presentarla, pues, yo les animo a que no..., a que lo hagan con agilidad. Con inteligencia, esa que a veces nos falta a los demás, ¿eh?, con profundidad no epidérmica –no epidérmica–, sino que vaya al fondo de las necesidades, pero que la presenten rápido.

Y después, a sus propuestas y prioridades, el tema de incentivos fiscales. A mí me gustaría conocer si..., sobre todo porque teniendo en cuenta la importancia que, por ejemplo, tenía la Fundación Territorio y Paisaje, de la Obra Social de Caixa Catalunya, si pueden verse afectadas algunas de las iniciativas por los procesos de fusión o de la propia situación de la entidad. Me gustaría conocerlo.

Yo también me sumo a lo que les han dicho: no se fíen. Hay un elemento que vino marcado..., hubo una circular –esto es irónico, ¿eh?– vino una circular desde el Departamento de Economía diciendo: «Incorporen siempre a cualquier cosa "d'acord amb les disponibilitats pressupostàries".» Esa coletilla es el antídoto a la exigencia de cualquier acuerdo, ¿eh? Por lo tanto, pónganlo en..., y ustedes, desde luego, ponen aquí una previsión muy..., supongo que muy ilusionada de que se cumpla, pero, bueno, pónganlo entre comillas. Por eso me interesa saber cuál es la situación actual y si ha habido algún cambio o si ustedes estiman que puede haber algún tipo de problema con la Fundación Territorio y Paisaje, que creo que tiene una parte importante de las iniciativas de esta red.

Después si hay algún tipo de financiación procedente de los fondos de la Unión Europa, aparte de financiación, si se puede conseguir más de la que se obtenga, ¿no? Lo digo porque ante la falta de posibilidad o de inversión por parte de la Administración de recursos para un tema tan sustancial, es importante lo que ustedes proponen, ¿no?, los incentivos fiscales, como una forma de hacer que el número de empresas y particulares que se impliquen como actores en esta red aumente. Es muy interesante que haya más..., que haya un número muy importante de entes locales o administraciones locales que participen, pero yo creo que sería muy interesante que esto se balancease y que realmente hubiese un mayor número de empresas y que el crecimiento fuese en esa línea, porque seguramente es lo que dará sostenibilidad a su iniciativa: incorporar cada vez más empresas y el sector privado bajo el compromiso..., en este caso, el caramelo del incentivo fiscal, que es muy eficiente. Ustedes ahí..., con esta gráfica, es evidente: en el momento que hay incentivos fiscales, hay una implicación por parte del sector privado que, en definitiva, es beneficiosa, ¿no?

Y también me gustaría que ustedes concretasen –concretasen– esta propuesta, más que nada para que algunos podamos incluso proponerla en su momento, cuando se vuelvan a discutir, por ejemplo, la Ley de acompañamiento presupuestaria, ¿no? En los tramos correspondientes, en este caso, a nuestra comunidad autónoma, pues, podamos proponer este tipo de iniciativas, ¿no?, que también sería bueno que a nivel del conjunto de España pues estuviesen. También les agradezco su voluntad de coordinación o su intención de coordinación, ¿no?, tanto con el resto de comunidades autónomas del país como con la Unión Europa. Yo creo que es una buena práctica que no siempre es habitual y, en este caso, creo que es muy positiva y hay que remarcar, ¿no?

En resumen, pocas cosas más. Mostrarles nuestro apoyo, desde Ciutadans, en las prioridades que ustedes estiman: el apoyo a la modificación del Código civil, como les comentaba, a la participación en el grupo de trabajo y a todas aquellas iniciativas que ustedes planteen.

Y nuevamente, pues, agradecerles su esfuerzo, su trabajo, y animarles a seguir trabajando con las ganas que ustedes demuestran, que lo vienen haciendo desde hace ya muchos años.

Muchas gracias.

La presidenta

Gracias, señor Cañas. Ara és el torn del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, i té la paraula l'il·lustre diputat senyor Agustí López.

Agustí López i Pla

Gràcies, senyora presidenta. En primer lloc, agrair la presència de la Xarxa de Custòdia del Territori, i també la presència, diguem-ne, còmplice d'aquest projecte per part de la directora general de Polítiques Ambientals, la senyora Marta Subirà. Dir que la tossuderia, diguem-ne, de la xarxa, molt personificada en el senyor Jordi Pietx, ha fet que, jo diria que si féssim estadístiques de compareixences i de visites als grups parlamentaris de les diferents entitats, sindicats, corporacions en aquest Parlament, doncs, segurament estaria situat al capdamunt. Precisament ahir un amic comú, l'Ignasi Rodríguez, el famós Nacho, em va confessar que li tenia enveja de la seva tossuderia, d'allò que diem al Pallars que vostè és molt caparrut amb un projecte i segurament..., com que quan algú està al davant d'un projecte i se'l creu, com és el cas, doncs, avança fins i tot en les situacions més complicades.

Jo faré un, diguem-ne..., el que sí que vull remarcar és la importància de la xarxa en el sentit que, com han dit a l'anterior intervenció, a l'anterior compareixença, al territori de Catalunya hi ha Xarxa Natura 2000, a part parlo de Natura 2000, hi ha PEIN, hi ha espais protegits, hi ha punts d'interès..., geozones, hi ha zones, diguem-ne, de conreu, però hi ha una bona part del territori amb cert patrimoni, sigui cultural, sigui immaterial, sigui arquitectònic o sigui també natural, que no disposa de figures de protecció i que, d'alguna manera, no ha estat blindat a determinades actuacions. La xarxa compleix un paper d'anar a aquestes zones i, diguem-ne, vehicular fons privats i públics per tal de mantindre aquest patrimoni, tal com he dit, sigui natural, sigui cultural o immaterial, com són llegendes, espais amb sentit mitològic, punts suspensius.

En aquest sentit, jo crec que juga un paper dir que el nostre grup parlamentari aprecia la feina que s'ha fet durant tots aquests anys, que l'ha posat al capdavant també de la producció, diguem-ne, de custòdia, de convenis de custòdia, al territori català de forma molt notable. O sigui, jo diria que destaca molt respecte d'altres..., en el lloc on n'hi ha, per dir-ho d'alguna manera, respecte a altres territoris de l'Estat espanyol.

Recordo la compareixença en aquesta comissió en la qual el senyor Pietx va..., com va, diguem-ne, plantejar aquest canvi de treball conjunt de les diferents conselleries. Diguem-ne, nosaltres valorem positivament, doncs, que s'hagi pogut seure, que s'hagi pogut treballar conjuntament amb els departaments d'Agricultura, Economia, Governació, Justícia, Territori i Sostenibilitat i Presidència.

Una apreciació molt personal. Jo crec que el projecte de la xarxa de custòdia, malgrat la situació econòmica que vivim, té punts forts, com, per exemple, una possible aliança, i que crec que s'està treballant, amb el sector ramader i agrícola ecològic. O sigui, crec que seria el sector més, diguem-ne, proper als projectes de la custòdia. Com venia determinades actuacions i determinades participacions fins i tot podria ser una forma de vehicular..., un pont per vehicular els racons, diguem-ne, més recòndits o més situats en poblacions amb dificultat de..., amb no tindre contacte amb aquestes figures, per dir-ho d'alguna manera, més modernes de gestió territorial. Està clar, doncs, que la gestió del territori no pot dependre tan sols de la Generalitat de Catalunya o del Departament d'Agricultura, sinó... Fins i tot de la ramaderia, hi ha bona part del territori que no està gestionada i que té el valor, i aquí és on la xarxa té una importància, diguem-ne, que realment es pot valorar i es pot avaluar amb el temps.

Un altre aspecte positiu del moment que vivim és la consciència ambiental creixent entre la ciutadania. O sigui, tan sols cal veure alguns espots de propaganda de productes agroalimentaris, com és el cas, si la presidenta m'ho permet, del Danone, que realment passa d'una propaganda molt genèrica, molt allunyada del punt de producció de la llet, a una propaganda molt fixada en el territori, en la forma de parlar del ramader, a explicar al consumidor d'on surt la producció i, després, genera allò que trobem als supermercats o a les botigues, als comerços del nostre país. El creixent interès d'alguns col·lectius sobre la protecció de la natura, i fins i tot d'alguns temes forestals.

I un punt important és la disminució de les expectatives de revalorització de requalificacions urbanístiques al territori. Entenem que això pot afavorir aquest projecte, i sobretot amb molta complicitat amb la Generalitat. I ara parlem, diguem-ne..., entenc que la xarxa té uns ponts molt sòlids amb la conselleria de Territori i Sostenibilitat. La presència, aquí, de la directora general ho remarca. Una pregunta, per dir-ho d'alguna manera, del mateix Grup Parlamentari de CiU ara fa ben bé uns sis mesos al plenari efectuada per un diputat del Grup Parlamentari de CiU al conseller ho torna a remarcar, la importància que aquesta conselleria dóna a aquest projecte.

En tot cas, aquest diputat que els parla, doncs, creu que també és interessant establir ponts seriosos, sòlids, densos amb la conselleria d'Agricultura, que és la que en aquests moments daixò. I la relació..., el Grup Parlamentari de CiU, doncs, es posa a la seva disposició no tan sols per ajudar i col·laborar i participar en tots aquestos aspectes legals que vostès han remarcat, que considero que ja són de cuina, diguem-ne, de grups reduïts, per treballar i per impulsar que no esmentaré, però els incentius fiscals i d'altres. Sinó que potser aquest grup parlamentari pot, diguem-ne, treballar conjuntament en l'àmbit del Parlament també i dels grups parlamentaris amb la conselleria de Territori i la conselleria d'Agricultura. Que també he de dir que en el seu dia la diputada Mònica Lafuente, del PSC, va incorporar en una moció conjunta sobre la PAC en un dels apartats la importància que tenia la custòdia del territori com a activitat complementària i fonamental pel que fa al manteniment del sistema agrari, i concretament de la biodiversitat en la producció agrària. La relació a la..., jo diria que fa ben bé cinc mesos, es va, diguem-ne, bolcar en una moció que corresponia al

Departament d'Agricultura i que va ser aprovada per unanimitat. Per tant, vostès reben, diguem-ne, la ratificació de la seva feina, no tan sols amb la conselleria de Territori, sinó també pel que fa a tot l'àmbit agrari.

El nostre grup parlamentari els donarà suport també a la seva presència en el plenari del monogràfic que hem de fer concretament quan fa els dos anys del monogràfic sobre agricultura. I poca cosa més, diguem-ne. Anunciar que el Govern recentment ha aprovat un pluriennal d'ajut a la xarxa de custòdia, concretament d'un import de 750.000 euros, aprovat pel Govern, o sigui que no està subjecte a aquestos condicionants i a aquestes, diguem-ne, cues literàries que ens han aportat alguns diputats aquí. Que això és real, o sigui, està aprovat pel Govern de la Generalitat.

I dir també que recentment l'Institut Català del Sòl ha posat a la disposició de la xarxa de custòdia espais propietat de l'Institut Català de Sòl, de l'Incasòl, concretament a les Gavarres i, si no m'erro, al delta de l'Ebre. Amb aquesta, diguem-ne, aprovació del Govern dels 750.000 euros amb un pluriennal i l'aportació o la cessió de l'ús a la Xarxa de Custòdia del Territori, entenc que les voluntats són fermes. I tan sols, doncs, posar el nostre grup..., agrair una altra vegada la seva presència, i posar el nostre grup a la seva disposició per a tots aquells punts que cal treballar-los amb molt més detall i fent, diguem-ne, ordre del dia i amb agenda posterior.

Moltes gràcies.

La presidenta

Gràcies, senyor Agustí López. Bé, hem acabat aquesta primera part i ara tenen, vostès, com a compareixents, entre tots tres uns deu minuts globals per respondre a les preguntes que els han fet, els suggeriments, el que creguin convenient. Vostè té la paraula, senyora Barniol.

Montserrat Barniol Carcasona

Molt bé, moltes gràcies. Bé, jo no sabia que venia a un examen avui, no m'havia preparat la predisposició emocional. Però, bé, els ho agraeixo de totes maneres, sobretot els agraeixo la primera ronda d'intervencions, que crec que enriqueix la nostra presentació i, en tot cas, en Jordi entrarà una mica més en detall a contestar algunes de les preguntes amb el temps que ens donareu per poder-vos satisfer les demandes i, en tot cas, llavors poder agendar aquelles accions que considerin.

El senyor López ha contestat la consignació pressupostària, i jo la consignació pressupostària d'acord amb cada exercici encara no la sabia. Però sí que és veritat que nosaltres treballar amb una frase que digui «d'acord amb la disponibilitat pressupostària», ho hem fet durant deu anys; no ho hem fet ara només, en aquests moments. Vull dir que les entitats petites, els ajuntaments petits, com és el meu, el cas d'Alpens, o algunes entitats que treballen amb molt pocs recursos, sempre vas fent d'acord amb allò que et van consolidant en el pressupost. Vull dir que el que sí que ens permet, com a mínim, somiar una mica més enllà és que la predisposició en aquests moments, doncs, considerava un finançament a quatre anys, que una part d'aquest 1.400.000 euros és per a la xarxa i una altra part el gestionen directament des de la conselleria per als tècnics de custòdia, que creiem que les entitats que sí que estan treballant al territori puguin desenvolupar. I, en tot cas, des de l'entitat que som, de segon nivell, poder estructurar i coordinar aquelles accions à què donem suport de les entitats petitones que estan repartides pel territori.

Com que hi han moltes qüestions, jo..., agrair-los sincerament l'interès que han mostrat en tota la nostra presentació i, per tant, veig que ha suscitat moltíssims dubtes en coses molt particulars, que això és molt positiu. Estem aquí per ajudar-vos –per ajudar-los– a tots plegats que si hi han alguns debats que estan encallats amb qui ha de fer què, d'acord amb la Llei de biodiversitat i patrimoni natural, o a desencallar algunes qüestions més de fiscalitat, doncs, que tireu de nosaltres. Que ens truqueu pel que faci falta i fins allà on sabem us aportarem la informació pel caràcter i pel contacte que tenim amb al territori i amb els diferents agents que hi treballen. I el que puguem respondre amb el temps que tenim, doncs, us ho respondrem en veu d'en Jordi.

Jordi Pietx i Colom

Doncs, moltes gràcies. Efectivament, és a dir, la sensació d'examen..., jo diria que avui visualitzo un element més. És a dir, com que tal com ens diuen no és la primera vegada que estem aquí, és a dir, el debat sobre custòdia s'enriqueix, i també entre vostès, i les preguntes que ens fan augmenten de nivell i de complexitat, la qual cosa vol dir que estem treballant amb una línia conjunta i que estem realment avançant cap a qüestions clau també d'evident major complexitat. Per tant, també en aquest sentit agrair-los el to i el nivell de les seves diverses intervencions.

La meva tossuderia és gràcies a l'oportunitat de tenir un pilot de tossuts al darrere molt gran, alguns dels quals ens acompanyen avui aquí a la sala també. Però realment aquest és un procés que si alguna cosa fa és que enriqueix per la capacitat que té de generar il·lusió social, ciutadana i institucional, una cosa que podem..., que farem... És el nostre tarannà, és a dir, no coneixíem l'entitat que ha comparegut abans i que especialment hi ha fet referència el diputat de Ciutadans, però ens interessarà saber qui són, conèixer-los i apropar-los. Donar-los a conèixer com és la custòdia, com funciona i com es poden incorporar en aquest procés, perquè hi han les eines i els mecanismes que, afortunadament, doncs, el país en aquests moments disposa per poder oferir a tots.

Evidentment, com a qualsevol organització i col·lectiu, el finançament és complex, eh? Ja s'han fet algunes respostes concretes a aquest encaix conjuntural del Pla de treball de legislatura, però més enllà d'aquí, doncs, és evident que hem hagut de ser molt actius, molt àgils, intentar sempre estar en una posició el més mòbil possible com a organització i poder-nos moure. En aquest sentit, per exemple, haver pogut accedir recentment a un projecte europeu com és el projecte Life ens ha obert una porta.

Per això, els hem apuntat també aquí avui, a vostès, la qüestió de la PAC i la qüestió dels fons Feder, perquè són àmbits en els quals Catalunya podria moure i moure peça en sentits diferents. No gaire lluny d'aquí, socis nostres del projecte Life al Llenguadoc-Rosselló francès, com a associacions, accedeixen a recursos de fons Feder per poder fer actuacions a favor de la biodiversitat i el paisatge conjuntament i de manera coordinada amb les institucions públiques. Per tant, oportunitats d'aplicar aquests mecanismes i instruments europeus, hi són.

És evident que ens hem d'obrir més cap al sector privat, és imprescindible que l'Estat espanyol modifiqui la seva Llei 49/2002, de mecenatge. De fet, ens consta que la setmana vinent es debat al Congrés dels Diputats una proposició de llei plantejada pel Convergència sobre la modificació d'aquesta llei, que té com un dels elements significatius l'augment de les desgravacions fiscals de l'ordre del 25-35 per cent que hi han actualment per a privats i per a persones individuals i empreses a més del 60 per cent, en el cas de persones, i de l'ordre similar, per al cas d'empreses. Aquestes desgravacions són fonamentals per apropar-nos més a aquest context europeu.

Tanmateix hem de fer un treball, pensem, –i aquí sí que, doncs, tot el suport que es rebi és important– de conscienciació ciutadana de la importància de l'acció social, en aquest cas de l'acció social per a la biodiversitat, per a l'entorn natural, per al desenvolupament rural. Perquè sí que tenim la sensació que hi ha molt de treball per fer encara aquí com a organitzacions, com a institucions. És evident que la ciutadania en el seu conjunt s'ha de poder implicar més també en aquestes iniciatives i també poder-ho fer a través de recolzament financer. Això fa que, per exemple, nosaltres hem estat cada vegada entrant més a fórmules de finançament social també, eh?, i a fórmules de finançament de l'economia social. Per exemple, un exemple concret, aquest projecte Life que els esmentava s'ha pogut tirar endavant gràcies a un aval financer d'una societat de garantia recíproca especialitzada..., una cooperativa especialitzada en avals per a entitats d'economia social. Un aval que nosaltres necessitàvem per a aquest projecte per tres anys, en banca comercial no havia estat possible i a través d'aquestes vies és possible. Per tant, poder facilitar també els mecanismes al fet que tots aquests processos d'emprenedoria i apoderament social a través de normatives també afavoridores de l'economia social és molt important i significatiu.

Algunes respostes concretes més. A la pàgina 9 del document del Pla de treball de legislatura s'esmenten les recomanacions de la primera època de la comissió que... És a dir, les accions operatives són més accions operatives tècniques, perquè aquest és un pla de treball tècnic, i les recomanacions institucionals i legislatives queden..., se'n recullen un total..., ho diré de memòria, em sembla que són dotze, per tant, és un 32 per cent de les trenta-set recomanacions. Queden recollides en el Pla de treball de legislatura com a prioritàries, les que podem abordar de manera més immediata i esperem seguir-ne treballant i desenvolupant de noves. És evident que la qüestió dels incentius fiscals en aquest context pren una forma especialment significativa.

Nosaltres creiem en les bases del model que efectivament, doncs, la proposta i el projecte de..., l'avantprojecte de llei de biodiversitat que havia tingut l'anterior Govern i que havia estat plantejat en aquesta cambra per part del Grup d'Iniciativa. Les bases conceptuals tècniques que hi ha allà per nosaltres són vàlides, però és evident que és un procés que també requereix una actualització constant. I d'aquí, una mica, aquesta proposta d'un grup de treball amb tots vostès també, juntament amb el treball que anirem fent amb el Govern, per poder anar ajustant i concretant.

Jo ara amb el temps que tinc em veig incapaç de concretar més en detall, però sí que amb intenció de poder entrar en qüestions d'IRPF, en impost de societats, en els actes jurídics pròpiament. I, per això, s'està treballant amb el Col·legi de Registradors de la Propietat, amb el Col·legi de Notaris, Col·legi d'Advocats, el Departament de Justícia, a través de la Comissió del Codi civil de Catalunya, per poder ajustar això. I ajustar-ho especialment amb relació al llibre sisè, de contractes, que és l'últim llibre del Codi civil que s'està treballant, que en desconec el calendari exacte, però que en aquest cas... És a dir, el treball..., una de les accions vinculades al Pla de treball de legislatura és un grup de treball específicament amb el Departament de Justícia i amb aquests representants de col·legis professionals que he esmentat per poder avançar en la concreció de les fórmules concretes de codi civil. Així que estiguin a punt de poder-se traslladar amb proposta legislativa al Parlament esperem poder-los-ho comunicar, i per això proposàvem aquesta propera trobada de cara al mes de desembre.

Sí, hi han casuístiques concretes. Aquesta casuística que es preguntava, sobre la Fundació Territori i Paisatge, després Obra Social CatalunyaCaixa, i, en aquests moments, pendent de ser una de les noves fundacions de règim especial que sembla que, pel que ens explicaven molt recentment tècnics de la casa, serà la fórmula a través de la qual es planteja el manteniment del que fins ara coneixíem com a obres socials. És una cosa problemàtica complexa. Sí que ens consta que tots els terrenys en propietat del que havia estat la Fundació Territori i Paisatge es mantenen dins d'aquesta fundació, en aquests moments fundació Obra Social CatalunyaCaixa, amb voluntat, doncs, de quedar consolidades en aquest sistema.

Nosaltres mateixos també hem patit aquest procés, la xarxa de custòdia rebia finançament també de l'Obra Social de CatalunyaCaixa. Això s'ha reduït, tanmateix segueixen havent-hi col·laboracions puntuals. Per exemple, la setena reunió de la xarxa que he esmentat, que se celebrarà a Gallecs i que té com a temàtica l'economia de la custòdia del territori –el mes de juny parlarem sobre l'economia de la custòdia, perquè és fonamental parlar de l'economia també en el nostre àmbit en aquests moments–, doncs rebrà també la col·laboració d'aquesta obra social que esmentàvem. I, bé, em sembla que no em queda molt més temps.

Sobre la PAC, diguem-ne, hem arribat al llindar mínim de satisfacció, nosaltres, quant a la proposta, eh? Pensem que hi han moltes més coses a fer, ha estat un primer document de posicionament del Govern català juntament amb el sector. Ens agrada veure que se'ns considera sector agrari. Però justament volem, per tant..., pensem que és important que aquesta idea de sector agrari s'ampliï, eh?, per entendre que també totes les persones que potser no estem a diari a la terra, però que creiem en la importància del sector agrari, també puguem tenir-hi un paper. I per aquí pensem, doncs, que hi han possibilitats i que hi han d'haver millores, perquè clarament el PDR anterior no creiem que hagés pogut... Vull dir, esperem molt més del nou PDR que pugui sorgir d'aquesta reforma de la PAC, en tot cas, que de l'anterior.

Sobre l'inventari d'entitats de custòdia gestores de terrenys de la Generalitat, no n'hi ha un d'específic, però sí que en l'inventari d'acords de custòdia de la xarxa –el que he mostrat en algunes diapositives– es recullen. I, en tot cas, aquest és un treball que també, arran del Pla de treball de legislatura, arran d'aquests nous acords de custòdia que s'han ja posat en marxa en alguns casos en terrenys de l'Incasòl, esperem poder sistematitzar també de manera més completa.

Nosaltres no participem a la ponència de sòl no urbanitzable del Departament de Territori i Sostenibilitat. Tenim entès que és una ponència tècnica, que aborda qüestions bastant de tall tècnic. Sí que n'estem al corrent, se'ns ha ofert la possibilitat de mantenir una reunió de treball amb els responsables tècnics de la ponència i, en tot cas, doncs, estem una mica amatents a aquesta qüestió.

No em veig en cor de respondre sobre si el sòl no urbanitzable està ben gestionat, perquè tampoc no és en essència la vocació de la nostra tasca i no..., el temps crec que no em dóna per a més. Em sembla que més o menys he respost totes les qüestions.

Si m'ho permeten també, a petició del senyor Santi Rodríguez, el que podríem fer és fer-los arribar a vostès, a la comissió, que no sé si aquesta informació ha arribat, com s'està aplicant aquesta donació del 15 per cent de l'IRPF en l'àmbit ambiental, que la valoració diria que és una mica moderadament modesta, eh? Costa una mica també de disposar de la informació detallada, però des de la Direcció General de Polítiques Ambientals i amb l'Agència Tributària de Catalunya ja hem tingut algunes primeres dades. Ja ens agradaria poder demanar que l'ampliessin, però primer segurament haurien de demostrar-los que el resultat ha estat enorme, que hi ha hagut un gran creixement. Això encara no és així. Però sí que, en tot cas, si en aquesta comissió aquesta informació no ha arribat, miraríem que en poguessin disposar perquè em sembla un element rellevant, el que vostè ha apuntat.

Montserrat Barniol Carcasona

Sí, només, si em permet, per cloure la nostra intervenció, jo diria que la conjuntura que ens ha tocat en aquests moments és complicada, això no és cap novetat per a ningú. I que, més que mai, probablement el que fa falta és que els projectes siguin de rigor i amb una competència demostrada, que és el que hem intentat explicar i que hem intentat exemplificar durant aquests anys.

Jo diria que el país té la base territorial, paisatgística i col·lectiva preparada perquè aquests projectes siguin una oportunitat econòmica i, evidentment, col·lectiva. I aquesta complicitat institucional és en el que evidentment mostrem la nostra mà perquè pugui ser-hi, que hi ha estat des dels nostres inicis, i que esperem que continuem d'aquí, en endavant, en la comissió i en els diferents actes que puguem tenir a part del suport del Govern, que ens ajuda a subsistir en el dia a dia.

Que el projecte, el tenim, i que hi és perquè el puguin consultar i ens hi puguin fer propostes sempre que vulguin.

La presidenta

Molt bé. Moltes gràcies. Donem les gràcies a la directora general per la seva presència; a vostè, presidenta, senyora Barniol; al senyor Pietx, i evidentment al senyor Collado i a les persones que ens acompanyen per la compareixença a la comissió. Esperem que els hagi sigut molt positiu, aquest contacte amb els il·lustres diputats de tots els grups parlamentaris, i que puguem seguir, evidentment, continuar treballant de manera conjunta, com vostès avui han pogut veure, i que també els il·lustres diputats puguem assistir aquestes jornades a les quals vostès ens han ja convidat i ens han fet un escandall d'aquí al desembre de totes les qüestions que vostès aniran tirant endavant. En nom de la Mesa, doncs, els agraïm la presència i donem per conclosa aquesta compareixença de vostès.

Suspenem la sessió que reprendrem a les quatre de la tarda amb la compareixença del senyor Carles Sala, secretari d'Habitatge. I ens tornem a trobar, doncs, a les quatre. Moltes gràcies.

La sessió se suspèn a dos quarts de dues de la tarda i deu minuts i es reprèn a les quatre i cinc minuts.

La presidenta

Molt bona tarda. Reprenem la sessió.

Compareixença

de Carles Sala, secretari d'Habitatge i Millora Urbana, per a informar sobre les comunicacions rebudes per ajuntaments amb relació a la comercialització de promocions d'habitatges de lloguer social (tram. 357-00269/09)

Tal com hem comentat aquest matí, amb la compareixença de l'il·lustre senyor Carles Sala. Dic «il·lustre senyor», recordant l'etapa d'il·lustre diputat al Parlament de Catalunya en la qual havíem coincidit també en la Comissió de Política Territorial. Benvingut al Parlament de Catalunya, tot i que sempre hi ets present,

en moltes ocasions, però, doncs, avui novament en la nostra Comissió de Territori i Sostenibilitat. Secretari d'Habitatge i Millora Urbana. I també l'acompanyen el senyor Jaume Fornt..., així com les altres persones del departament que acompanyen el senyor Carles Sala. Benvinguts.

I l'operativa, doncs, serà: aquests trenta minuts o el que necessiti el senyor Sala; després, el torn dels il·lustres diputats en nom dels seus grups parlamentaris, un torn de deu minuts cada grup, i novament retornarem la paraula al senyor Sala per fer, doncs, els aclariments o el que calgui al que li hagin, diguéssim, preguntat o suggerit els il·lustres diputats.

Comencem, doncs, amb la seva intervenció, senyor Sala. Endavant.

El secretari d'Habitatge i Millora Urbana (Carles Sala i Roca)

Gràcies, senyora presidenta. Senyores i senyors diputats, m'acompanyen en aquesta compareixença el director general d'Urbanisme, el director de l'agència, el senyor Jaume Fornt, així com el gerent de l'agència i diferents col·laboradors i els màxims responsables tècnics de les diferents àrees de treball en les polítiques de l'habitatge, tant de l'Agència de l'Habitatge de Catalunya, també, com de l'Incasòl.

En primer lloc, dir-li que segurament aquesta serà una compareixença, doncs, en què la intervenció preparada supera segurament aquests trenta minuts, per la qual cosa l'articularé al més ràpidament possible per tal d'intentar acomplir amb aquestes limitacions, diguem-ne, temporals establertes al Reglament.

Tot i que la compareixença ve motivada per donar resposta a una qüestió determinada sobre la comercialització d'habitatge propietat de l'Incasòl, d'acord amb el que es va expressar en la darrera reunió del Pacte nacional de l'habitatge, farem un ampli repàs de les actuacions en matèria d'habitatge. Intentaré no allargar-me en excés, ja que sé que aquesta comissió ha estat reunida al llarg de tot el dia d'avui i que aquesta és ja la tercera compareixença de la jornada.

Entrant en el repàs de les actuacions en la matèria d'habitatge, permetin-me que comenci fent una breu anàlisi de l'estat de la situació del dret a l'habitatge a Catalunya. El dret a un habitatge digne és reconegut en diferents fòrums, documents i declaracions al més alt nivell en l'àmbit internacional, estatal i nacional. Aquest dret s'ha exposat de manifest i s'ha reivindicat amb més força en els moments on el context per accedir o mantenir un habitatge s'ha tornat més dificultós. A Catalunya –i no tan sols a Catalunya– en el darrer decenni, amb la bombolla immobiliària, primer, i amb la crisi econòmica, després, no resulta difícil identificar que l'accés i disposar d'un habitatge s'ha complicat en excés. L'increment continuat i desorbitat durant una dècada dels preus de l'habitatge va fer que l'accés a l'habitatge fos identificat a l'inici de l'any 2007 com el principal problema dels ciutadans de Catalunya. Però tota aquesta conjuntura havia anat acompanyada d'un procés en el qual el sector de la construcció i promoció residencial donava ocupació a molta població; sector que reclamava, any sí i altre també, mà d'obra que facilités mantenir el ritme finalment diabòlic.

Un excés d'activitat i un excés de finançament d'aquesta van provocar que a Catalunya, just l'any anterior de l'esclat de la bombolla, s'iniciessin més de 127.000 habitatges, la xifra més alta mai coneguda. Tot just tres anys després, l'any 2009, el salt al precipici s'havia materialitzat i s'iniciava una davallada històrica, una seqüència de davallada històrica, encara no finalitzada, en la qual l'activitat del sector és pràcticament testimonial: al voltant o per sota dels deu mil habitatges anuals iniciats a les comarques catalanes. Això ha fet també que desenes i desenes de milers de persones, amb i sense qualificació professional, s'hagin quedat a l'atur. El problema, per tant, ara és doble, ja que si bé els preus paral·lelament a l'esclat van aturar la seva escalada i a bona part del país –fins a la data– s'han rebaixat sensiblement, també és veritat que, igual que aleshores, l'any 2007, accedir a un habitatge segueix essent dificultós per la debilitat econòmica de les famílies, fruit de la crisi.

Ara accedir a un habitatge no és el principal problema de les famílies de Catalunya. Altres problemes més greus, més prioritaris, com la feina o la situació econòmica, han ocupat els primers llocs de l'estadística a casa nostra. L'accés a l'habitatge no està entre els deu primers problemes. Crec que no ens equivocaríem si quan parlem d'accés a un habitatge afegíssim com a preocupació el fet de no perdre'l per part d'aquelles famílies que en disposen. Són moltíssimes, les famílies que fan veritables esforços per pagar el rebut de lloguer o la quota hipotecària a final de mes.

I deia que el problema era doble perquè, a més a més de la preocupació per accedir o mantenir un habitatge, al sector s'ha destruït, com ja he dit, molta ocupació. Hem passat, al sector de la construcció, que ocupés uns 450.000 treballadors a Catalunya..., que en poc més de cinc anys fossin uns 200.000, els treballadors ocupats en aquest sector. I cal també des de l'Administració fer esforços per recuperar ocupació. Sento reiterar-me sempre que en tinc ocasió però no m'amago de repicar constantment un dels principis del decàleg Construmat: «D'aquesta crisi, no en sortirem gràcies a la construcció», però també tinc clar que no en sortirem sense la construcció.

Quan parlem de crisi econòmica no podem fer-ho pensant tan sols en clau de crisi financera. És una crisi econòmica que afecta regions europees que no han estructurat correctament la seva despesa i el seu endeutament en funció dels ingressos i que ha acabat convertint-se en una crisi també de l'Administració pública, que ha vist limitada la seva capacitat d'actuació pel dèficit galopant que s'ha anat acumulant amb els anys. I aquesta és una qüestió que no pot ser aliena a la situació pressupostària de la conselleria de Territori i Sostenibilitat, a la situació pressupostària de la Secretaria d'Habitatge i Millora Urbana, que, tal com vostès saben, és molt complicada, derivada d'un deute existent malgrat els grans esforços fets per eixugar-lo. Per una altra banda, la pràctica de les plurianualitats ens ha hipotecat també de forma molt important els

darrers pressupostos de l'any 2011, com explicaré amb més detall amb posterioritat.

Hi ha un darrer element extern però que ens afecta de forma molt greu i del qual tots vostès tenen coneixement, com és la disminució dels fons provinents de l'Estat, del Ministerio de Fomento. L'any 2010 va poder-se generar crèdit pressupostari per un import de 117 milions d'euros, i aquest darrer any s'han pogut generar tan sols 28,2 milions d'euros. És a dir, una disminució de quasi 90 milions d'euros. Aquest fet, com hem dit també diferents vegades, posa en greu perill les polítiques de la Secretaria d'Habitatge al disminuir de forma tan i tan important els recursos que tradicionalment havien arribat.

La recerca de recursos per a la política d'habitatge en els darrers temps ja tenia un problema i entenc, com deia el conseller de Territori i Sostenibilitat en el darrer Ple del Parlament, que a vegades per poder tirar coses endavant s'han de fer unes filigranes de tipus financer. Però quan s'ha produït una trencadissa en el sistema, s'han de reordenar les situacions i, obligats per tots aquells que ens vigilen atentament, ens toca a nosaltres fer aquesta endreça de les finances. Tot i això, l'any 2011, en la liquidació del pressupost es va executar, per matèria d'habitatge, un import de 282 milions d'euros, superior en 20 milions d'euros a la liquidació del 2010, que va ser de 260 milions d'euros aproximadament.

Les xifres dels recursos pressupostaris destinats a les polítiques d'habitatge a Catalunya en els darrers deu anys han crescut espectacularment. Aquesta partida en matèria de política d'habitatge s'ha multiplicat per cinc, i això és gràcies als esforços compartits i reconeguts del Govern de la Generalitat i de les aportacions de l'Estat. No obstant, liquidacions de 280 milions d'euros com la d'aquest darrer any serà difícil poder-les tornar a veure aquesta legislatura. Bàsicament, per la reducció d'aportacions de l'Estat, com ja he manifestat, la impossibilitat de nous pressupostos expansius i la impossibilitat de portar a terme noves operacions de sobreendeutament en forma, per exemple, de plurianualitats.

Finalment he deixat com a darrer punt d'aquesta introducció un fet que, si s'acompleix, ha de fer replantejar-se qualsevol escenari de futur en l'àmbit de la política de l'habitatge, fet al qual, si m'ho permeten, vull referir-me com «el sisme demogràfic». Si realment resulta cert, tal com es pronostica, que a Catalunya es perden en els propers deu anys 500.000 habitants pel retorn d'immigrants i per nous fluxos migratoris de catalans cap a l'exterior, derivats de la situació econòmica, doncs, aleshores, el nombre de noves llars que es formaran, tot i els canvis de la mobilitat laboral, conductual i les noves estructures familiars, no serà l'esperat. I l'activitat en el sector no es recuperarà el suficient cap a uns nivells de normalitat dels índexs de reposició de quatre o cinc habitatges/any per cada mil habitants. Això es confirmaria pels darrers estudis publicats, que posen de relleu que l'estoc d'habitatges nous pendents de venda no disminueix sinó que augmenta de forma lleugera. Però el més preocupant és la caiguda de la demanda, que ha disminuït un 22 per cent.

Així, tots hem d'acceptar la inviabilitat d'escenaris previs al 2006. Actualment no estem en un parèntesi, estem davant, certament, d'un canvi de paradigma. El que hem après dels excessos del darrer cicle és evidentment incompatible amb un model de creixement més equilibrat.

Tot i això, en la situació actual, els problemes més greus que dificulten la més mínima revifada del sector deriven dels efectes dels excessos, essent claus en aquest moment el finançament, l'excés d'estoc i el nivell de preus que, tot i haver caigut, més ho ha fet encara la capacitat de qui ha d'accedir a un habitatge.

A la Secretaria d'Habitatge i Millora Urbana del Govern de la Generalitat, atesa l'actual situació exposada, estem reordenant, en primer lloc, la situació de sobreendeutament en la qual hem trobat les seves finances, prioritzant la seva despesa i focalitzant els seus escassos recursos en les actuacions que aportin més valor a aquesta situació. Polítiques socials, pagament del deute i actuacions-regeneració són, per ordre, els tres pilars fonamentals que afrontem.

Així, deia que la primera prioritat són les polítiques socials, on el 2011 s'han destinat un total de..., al voltant de 80 milions d'euros per als diferents programes. La priorització en aquestes actuacions ve donada perquè les situacions d'exclusió social residencial resulten un aspecte greu –ben greu– i una situació que perdura a mesura que s'allarga la crisi econòmica iniciada el 2008. El Govern ha d'actuar per intentar prevenir i, en darrer terme, pal·liar les conseqüències. Mai s'havien destinat tants recursos econòmics a polítiques socials com resulta de la liquidació de l'any 2011.

A continuació, la següent priorització s'ha focalitzat en la devolució del deute, fet que va estretament lligat, en aquest cas, amb els promotors d'habitatge –d'habitatge protegit en règim de lloguer–, per evitar d'escanyar aquestes empreses que van apostar per l'habitatge social. A aquesta gran línia es van destinar, l'any passat, 72,8 milions d'euros.

Finalment, van prioritzar-se les actuacions de regeneració urbana tant en el parc públic com privat, que són de gran interès tant per a la utilització intensiva de mà d'obra com per a la regeneració del parc existent i que haurem de potenciar en un futur pròxim. En aquest capítol, es van destinar l'any 2011 un total de 70 milions d'euros per pagar pluriennals, i també àrees de reforma integral, aportació a la part de la rehabilitació del Consorci de Barcelona, al barri de Canyelles i a convenis d'ascensors pendents de l'antiga Adigsa. Tot i que segurament també en aquest apartat hi podríem i hauríem d'incloure-hi totes les polítiques derivades del Pla director d'obra renovat i de la remodelació de barris, als quals es van destinar uns altres 10 milions d'euros.

Totes aquestes actuacions formen part d'una política bàsica en l'àmbit de futur. Un cop estiguin reequilibrats els comptes aquest àmbit de futur..., adreçat més a renovació urbana, a la regeneració urbana, que no pas a una expansió urbana. No tant a crear àrees residencials o nous barris indiscriminadament per tot el país com a garantir un bon parc d'habitatges suficient per atendre el dret als ciutadans del nostre país.

Entrant més a fons en l'àmbit de les polítiques socials –hi insisteixo, primera prioritat en aquesta secretaria mentre duri la situació actual–, vull destacar les següents actuacions. Ofideute. Des de la posada en marxa del servei el gener de 2010 fins al 31 de desembre de 2011, Ofideute ha atès més de 1.200 famílies amb problemes de pagament del seu préstec hipotecari. Amb aquesta atenció s'han evitat més de trescents desnonaments. L'increment d'activitat en l'àmbit de l'Ofideute ha fet que incrementéssim també els recursos humans destinats a aquesta. I és ben probable que de forma immediata canviem estructuralment i reforcem encara més les persones dedicades a l'atenció al ciutadà. I això, bàsicament, perquè ja hem iniciat la descentralització d'aquest servei i la coordinació amb les administracions locals. Estem signant alguns convenis amb l'administració local amb l'objectiu de prestar un millor servei a les persones amb risc d'exclusió social residencial.

Aquests dies s'ha parlat, i molt, del recent Reial decret 6/2012, conegut com a «codi de bones pràctiques», que valorem positivament com a primera part del nou Govern de l'Estat. Però entenem que els límits i restriccions establerts als articles 3.1 i 5.2 del reial decret fan que gran part de les famílies que atenem, amb veritables dificultats, quedin fora de ni tan sols començar l'aplicació de les diferents fases que es preveuen en la norma quan es donen totes les circumstàncies. Tanmateix, creiem que s'ha de legislar amb l'objectiu de donar una segona oportunitat a les famílies que, per una raó o una altra, no tenen cap possibilitat de retornar els crèdits subscrits.

Per aquest motiu, em dirigeixo..., i aprofito aquesta compareixença avui aquí, en seu parlamentària, per demanar a tots els grups parlamentaris la màxima unanimitat possible en la proposta que ha de sortir del Parlament cap al Congrés, amb la regulació d'aquesta segona oportunitat per a les famílies sobreendeutades. Igualment, des de la Generalitat mantenim la proposta de signatura amb les entitats financeres dels convenis de sotmetiment voluntari a l'Ofideute. Creiem que és l'única forma de donar una cobertura encara més àmplia i més general al problema, i que supera, per tant, el marc més restringit que ha definit el reial decret llei recentment aprovat.

Una segona actuació que els vull destacar és el pla que va presentar el conseller de Territori i Sostenibilitat al setembre de 2011, per a la adjudicació de més de tres mil habitatges desocupats del parc públic de la Generalitat, pla que finalitza a finals d'aquest proper mes d'abril. En aquest pla, es va acordar reajustar els preus del lloguer i, d'una altra, la reconversió del règim de compravenda al de lloguer amb opció de compra. Creiem que cal incloure aquest pla en aquest àmbit de les polítiques socials, perquè, si bé no hem pogut fer una convocatòria d'ajuts al lloguer, rebaixar el lloguer a més de 289 promocions de 1.985 habitatges a més de 121 municipis suposa, en realitat, una ajuda tan important com si haguéssim realitzat una nova convocatòria d'ajuts.

Una altra línia a la qual s'han dedicat esforços són els ajuts al pagament del lloguer. El 2011 el Govern ha realitzat un gran esforç pressupostari per mantenir els ajuts al pagament del lloguer i hem fet realitat que 20.886 famílies hagin renovat els ajuts per un import de 50 milions d'euros. L'actual Govern, malgrat la situació actual de dificultats pressupostàries, té la voluntat de mantenir els recursos destinats a les polítiques socials. En aquest sentit, durant l'any 2011 s'han mantingut els ajuts als antics perceptors de les prestacions permanents per al pagament del lloguer, sempre que els beneficiaris seguissin complint els requisits establerts. Cal dir que el nombre de beneficiaris d'aquests ajuts s'ha disparat des del 2005, i ha passat d'uns dos mil beneficiaris a gairebé trenta mil. I el cost dels ajuts ha estat també exponencial: ha passat de 3,2 milions d'euros, l'any 2005, a quasi 72 milions d'euros, l'any 2010.

L'augment de la partida pressupostària destinada a aquests ajuts no s'ha fet sostenible en el temps i, com a conseqüència d'aquesta situació, als pagaments corresponents a l'exercici de 2010 no s'hi va poder fer front amb les partides destinades a aquesta finalitat. Es van pagar ajuts al lloguer amb diners que venien de Madrid per a altres conceptes. A l'ARI de la Ciutat Vella o l'ARU del Bon Pastor no van rebre els diners per poder pagar més i més ajuts a llogaters, en una situació de pou sense fons. I fins i tot l'any 2010 es van haver de comprometre en un pluriennal 20 milions en la partida de l'any següent, el 2011, per pagar, hi insisteixo, aquells ajuts atorgats l'any anterior.

Per resoldre aquesta situació el Govern ha impulsat un canvi de normativa per racionalitzar, d'acord amb les disponibilitats pressupostàries de la Generalitat, el sistema dels ajuts al lloguer i poder prioritzar les famílies que més ho necessiten. Els ajuts s'atorgaran per un període d'un any prorrogable i tindran prioritat els col·lectius amb risc d'exclusió social residencial, entre els quals, les persones que visquin de lloguer en habitatges obtinguts a través dels programes de mediació, els joves, la gent gran i les persones que han sofert un procés de desnonament amb anterioritat.

Durant el 2011 s'ha consolidat també el sistema d'ajuts implícits creats l'any 2010, pel qual els usuaris del parc públic en lloguer de la Generalitat que tenen problemes de pagament de les rendes puguin rebre ajuts. Aquest any 2011 es van destinar 2,1 milions d'euros i es va beneficiar més de 1.800 famílies. Igualment, per a aquest any 2012 ja s'han pres els acords per mantenir i, si escau, incrementar aquests ajuts.

No voldria acabar el reguitzell de programes sobre actuacions socials sense fer referència a les prestacions econòmiques d'especial urgència. Aquesta línia històrica d'ajuts, creada a l'inici de la dècada dels vuitanta, segurament avui no està del tot adaptada a les greus dificultats i circumstàncies que pateixen moltes famílies, derivades del cicle econòmic. Per aquest motiu, ens plantegem fer una anàlisi dels requeriments per intentar incloure famílies que necessiten el nostre ajut i que avui no el tenen, com, per exemple, els usuaris d'habitatge protegit.

Durant l'any 2011 s'han obtingut tres mil habitatges del parc desocupat amb programes de mediació i ces-

sió. El nombre total d'habitatges mobilitzats és, a hores d'ara, de 9.694. Si actualment ningú construeix, aquesta obtenció d'habitatge de lloguer esdevé fonamental. Obtenir habitatge en règim de lloguer a un preu inferior al de mercat és un objectiu prioritari, especialment en la primera corona metropolitana, per permetre posar a l'abast de la població habitatge assequible o a preu social.

Aquí faré un incís sobre la situació del mercat de lloguer, que mereix comentar-se. Les darreres dades del tercer trimestre de 2011 consoliden l'increment del mercat del lloguer al nostre país. Així, durant els primers nou mesos de l'any es van signar més de 94.000 contractes, amb un increment del dotze per cent amb relació a l'any 2010. I des de l'any 2007 s'ha més que duplicat el nombre de contractes. Els preus, a més, tenen una certa tendència a una baixada, segurament per a molts ciutadans encara massa suau. Això confirma que, ara més que mai, s'ha de posar en valor la utilització del parc existent per complir amb la funció social de l'habitatge.

I, finalment, dues novetats en l'àmbit dels programes socials. Podem anunciar que, a partir d'aquest estiu, aquests ajuts al lloguer que abans explicaven els podran rebre, els perceptors, de forma mensual. I tenim des d'avui mateix l'autorització corresponent del Departament d'Economia i Coneixement que ens permet per primer cop, i amb l'objectiu que els ajuts al pagament del lloguer siguin el més efectius possibles, afavorir la millora de la situació quotidiana d'aquestes famílies que han de fer front al pagament mensual del rebut de lloguer, i mitigar així l'impagament de les rendes de lloguer per manca de recursos.

I per altra banda, l'altra novetat, anunciada ja en la darrera reunió del pacte, és que l'Agència de l'Habitatge de Catalunya ha constituït la Mesa d'Emergències Socials amb l'objectiu d'evitar l'exclusió social residencial de les persones que es trobin en les següents situacions d'emergència social: desnonaments, sense sostre, violència masclista, assetjament immobiliari, infrahabitatge i persones amb discapacitat. L'àmbit d'actuació de la mesa són els municipis de Catalunya que no disposin d'un sistema similar.

Ja hem dit amb anterioritat que, quan ens referim al deute –segona prioritat que mantenim per no escanyar definitivament el sector–, aquest havíem especialment de referenciar-lo al promotor de lloguer. I aquí és a on vull aturar-me especialment per fer referència a les tres qüestions que al començament de la intervenció he dit que són el llast per a tot el sector, fruit dels excessos viscuts.

Primer, finançament: tots sabem que tenim un problema amb el finançament en l'habitatge. Així, no només hi ha greus dificultats per a qui subroga, sinó també per a qui promou. I aquí és on hem d'aplicar-nos i canviar la mentalitat i buscar noves fórmules i sortides, com ja s'està produint a les dicotomies promotor privat *versus* cooperatives, promotor privat *versus* comunitats de béns. Cercar noves fórmules que permetin tenir alternatives al finançament estrictament bancari. Hem de reinventar-nos per trobar finançament i pensar que més val un mal finançament que cap finançament. I en aquest moment, en el pla quadriennal, les entitats que van signar-lo no ofereixen finançament, fet pel qual la promoció no és, en aquest moment, possible.

Segon: estoc. En aquest sentit, ben aviat des del Govern coneixerem un document que ens permetrà de forma continuada tenir constància, gràcies a l'activitat dels registradors de la propietat i dels mateixos promotors, de quin és certament el nombre d'habitatges que formen part de l'estoc a Catalunya, la seva localització geogràfica i l'estadística d'àmbit municipal, que ha de servir per reconèixer la situació de l'estoc i les possibilitats de col·locació d'aquest i si estan situats en zones amb demanda acreditada o en zones on la seva absorció pot trigar molts i molts anys. Aquest instrument ens permetrà desvetllar incògnites i planificar les actuacions públiques i privades coherentment. Com deuen recordar, segons els estudis del Pla territorial sectorial de l'habitatge, hi ha etiquetats sòls per a la construcció a Catalunya d'uns 250.000 habitatges amb protecció oficial, que, al nostre entendre, són suficients per a la demanda d'aquesta tipologia d'habitatges per a moltes dècades. Més, si es produeix una regressió demogràfica.

Tercer: nivell de preus. Ja he dit que no jugaré mai a intentar endevinar què faran els preus. En tinc la meva opinió i, en tot cas, les decisions les prenem, entre altres motius, amb aquesta opinió. Però no puc deixar d'evidenciar que la demanda ha caigut un 22 per cent en el darrer any. És una demanda debilitada per la crisi i espantada per les conseqüències dels excessos. Però deixi'm que insisteixi en allò que els preus dels habitatges protegits i els lloguers màxims de protecció oficial han d'estar per sota dels habitatges no protegits. I, per tant, proposarem en el nou pla al qual em referiré posteriorment que per cada tipologia d'habitatge es fixi anualment el percentatge per sota del mercat on s'ha de situar el seu preu.

Durant l'any 2011 s'han iniciat a Catalunya tan sols 2.767 habitatges amb protecció oficial, amb una quota de mercat de l'habitatge protegit d'un 35 per cent. Vull fer-los notar, en aquest punt, que la pràctica totalitat dels recursos que hi hem destinat l'any 2011, més de 70 milions d'euros, han estat destinats a promocions acabades el 2010 i, per tant, a saldar deute. Òbviament, això serveix per tal que les empreses promotores, públiques o privades, no hagin de tancar. Però no està en aquest moment incentivant noves promocions, i encara ens queda una part important de deute anterior. Crec que això demostra fins a quin punt no es pot continuar amb la política de subvenció descontrolada a la promoció. S'ha esgotat la promoció tradicional i, tal com ja hem comentat anteriorment, s'han de cercar nous models i noves formes de promoció amb col·laboració publicoprivada per trobar finançament i recursos.

Aquest any hem decidit actuar en alguns dels barris amb més necessitats d'actuació pública, per la seva situació de degradació i de necessitat d'inversió. Així, actuarem mitjançant el programa de remodelació de barris, a Arraona, Can Anglada, Can Garcia, Sallent, a Sant Roc i a Trinitat Nova. Bé, això podria formar

part també de les polítiques socials, però entenc que la regeneració urbana és pilar fonamental de futur. El fet que el Govern de l'Estat hagi decidit deixar d'enviar recursos per al programa de remodelació ens obliga, a més, a buscar recursos propis per desenvolupar aquestes actuacions de gran importància social i amb les quals el Govern està compromès i vol tirar endavant.

Complementàriament a les actuacions de remodelació de barris, la Secretaria d'Habitatge i Millora Urbana desenvolupa els programes de rehabilitació del parc privat via ajuts i del parc públic via pla d'obres revisat, de l'Agència d'Habitatge de Catalunya, en diferents municipis, com, per exemple, Tarragona, Badia del Vallès o Berga. L'any 2011, i encara que la despesa en rehabilitació ha estat molt més gran que el 2010, més de 70 milions d'euros, aquests recursos han estat destinats en la seva major part al pagament de subvencions provinents de convocatòries d'anys anteriors, encara que, en aquest cas, a diferència del que abans explicaven en la promoció, bona part dels recursos s'han destinat a subvencionar obres acabades el mateix any 2011.

Sens dubte, la rehabilitació és el camp on hi ha un marge de maniobra major i el potencial de creixement és molt significatiu. Per tant, sí que és una de les solucions per absorbir part de l'activitat que fa uns anys ocupava la nova construcció. Per això tenim previst iniciar en breu una campanya de sensibilització als mitjans sobre la necessitat de la rehabilitació, la cultura del manteniment, les inspeccions tècniques dels edificis, de comú acord, aquesta campanya, amb els col·legis professionals implicats. En el marc actual podem afirmar que rehabilitar suposa un estalvi per evitar la degradació física, social i econòmica dels edificis dels nostres barris i ciutats. Però el marc normatiu encara és massa rígid i la rehabilitació, especialment quan suposa canvi o transformació d'usos, ampliacions, rehabilitacions integrals, és de difícil execució a costos raonables o viables. La nova regulació que incorporem en la modificació del decret d'habitabilitat, al qual faré referència, respecte de la rehabilitació creiem que pot ser un nou instrument important per afavorir-la i fomentar-la.

Coneixen, vostès, que s'han abordat i s'estan abordant canvis normatius. La Llei «òmnibus» de promoció de l'activitat econòmica, que va entrar en vigor el 31 de desembre de 2011, té com a un dels objectius facilitar la reactivació econòmica en diferents àmbits i matèries. Una part de la llei són les modificacions de la Llei del dret a l'habitatge, tramitada en un moment d'excessos, que estableix ara una regulació que persegueix flexibilitzar i facilitar l'accés a l'habitatge. La llei òmnibus comporta la modificació d'altres instruments reglamentaris que anirem adaptant. També en la modificació de la Llei d'urbanisme, que recentment ha aprovat el Parlament, hi ha una sèrie de preceptes que afecten la matèria d'habitatge. I, evidentment, tota regulació urbanística acaba afectant l'àmbit especialment residencial.

S'ha publicat també una ordre, l'Ordre 36/2012, de modificació del Decret 13/2010, en raó a les diferents modificacions introduïdes pel Govern de Madrid ara fa un any, aproximadament, on ja posem, a més a més, en aquesta ordre, en visualització noves tipologies d'accés a l'habitatge que volen trencar amb la dualitat, amb el binomi lloguer-venda.

I deixin-me que m'aturi un moment en el Projecte del decret de condicions mínimes d'habitabilitat. Segurament és el projecte de més actualitat i que ha sortit a informació pública aquesta mateixa setmana, i avui mateix es publica en el *Diari Oficial de la Generalitat de Catalunya*. Al nou decret es determina que la cèdula d'habitabilitat té la funció d'acreditar que un habitatge reuneix les condicions d'habitabilitat que el fan apte per a l'ús i residència de les persones, i que l'atorgament de la cèdula implica exclusivament que l'habitatge compleix els requisits tècnics d'habitabilitat de la normativa vigent i no suposa la legalització de les construccions pel que fa a l'adequació de l'ús d'habitatge a la legalitat urbanística.

Així mateix, s'ha considerat convenient establir condicions d'habitabilitat específiques per als habitatges que han seguit un procés de rehabilitació, amb la finalitat, com he dit abans, de potenciar i estimular les actuacions de rehabilitació del parc d'habitatges i especialment que el seu marc normatiu sigui un element molt més flexible i permeti fer viable tècnicament i econòmicament la rehabilitació, atesa la casuística tan variada que comporta, generalment, un procés constructiu i de rehabilitació, tot contribuint, així, a minvar el procés de degradació que pateix el parc d'habitatges, principalment en els casos dels nuclis antics de les poblacions i ciutats de Catalunya.

I, finalment, deixin-me que els digui i els comenti que ens hem posat a treballar en el nou Pla pel dret a l'habitatge. Ja hem dit que la promoció de l'habitatge està a un nivell de caràcter testimonial, amb mínims històrics consecutius en els darrers tres anys. Ben probablement podríem anomenar el Pla pel dret a l'habitatge sota el títol de «Buscant una sortida». S'ha esgotat la promoció tradicional i s'han de cercar nous models i noves formes de promoció, amb col·laboració publicoprivada, per trobar finançament i recursos. Finalitza el pla estatal, el qual ha sofert canvis en les seves regles del joc dues vegades en els seus quatre anys de vigència. No sóc optimista de cara a una revifada dels recursos que haurien de venir de Madrid en matèria d'habitatge per a enguany i per als propers anys, ni molt menys en la recuperació del fons d'eficàcia, que tanta visibilitat ens havia donat els darrers anys. Per tant, entenem que el que caldrà és dissenyar el pla català, que pugui entrar en funcionament a partir del 2013 i, en tot cas, el pla estatal, utilitzar-lo per reforçar o abaratir línies definides en el pla català.

Creiem fermament que hem d'abandonar també el criteri del pla quadriennal. El pla ha de durar fins que les circumstàncies conjunturals del sector o, evidentment, les circumstàncies polítiques decideixin canviar-lo. Per a la sostenibilitat de les finances públiques i adaptant-nos al nou model pressupostari, hem de tendir a anar abandonant el sistema de subvencions públiques, excepte en les línies més socials, per anar-lo substituint per sistemes que podríem anomenar «de facilitació» o «de donar seguretat». Per tot això, cal un canvi radical en com tots ens hem de plantejar el sector de

l'habitatge i les polítiques públiques d'habitatge. Res tornarà a ser com abans, encara que ens encaparrem a tornar al passat. I ens toca, a tots plegats, donar un tomb a la situació i afrontar els reptes que tenim al davant amb valentia, sentit comú i modèstia.

Tres grans blocs –molt ràpidament– d'actuació de cara a l'elaboració del proper Pla d'habitatge. Programes socials –ja els he anunciat avui dues novetats. Estarem molt atents a com es desenvolupen les nostres actuacions i l'entorn econòmic per poder donar suport als col·lectius amb més dificultats. Cal seguir treballant en la formulació de noves normatives per protegir les persones amb problemes de pagament dels seus deutes hipotecaris. I, finalment, en aquest grup del bloc social del proper pla, cal tindre ben present donar un fort impuls en els propers anys al que és la mobilització del parc privat desocupat, els coneguts com a «programes de mediació i cessió». L'objectiu és incrementar el nombre d'habitatges de lloguer assequible o social apropant-lo al sistema de lloguer protegit, tant en el sistema de fixació de preus com en les garanties que s'ofereixen als propietaris.

Pel que fa a la promoció d'habitatges protegits, els preus dels habitatges protegits i els lloguers màxims, com ja he anunciat, han d'estar per sota del preu del mercat. I per garantir-ho, es proposa que el pla fixi un percentatge de reducció per a cada tipologia d'habitatge protegit. La concreció es farà anualment, en funció dels estudis de mercat. Volem simplificar les tipologies d'habitatge protegit en funció de la implantació en sòls protegits o lliures per fer-les més senzilles i alhora més assequibles a la ciutadania, comptabilitzant-ne la viabilitat econòmica per a tots.

En les promocions d'habitatges en règim de lloguer, on volem posar l'accent de la nostra actuació, més que subvencionar el promotor, com es feia en el pla actual, el que volem és subvencionar el llogater per millorar la seva solvència i permetre l'accés a l'habitatge als nivells d'ingressos baixos, que actualment són, lamentablement, majoritaris. Al promotor, en tot cas, caldrà donar-li seguretat i garanties més que subvencions.

Finalment –encara està en procés d'estudi–, s'incentivaran les tipologies d'habitatges amb tinences intermèdies, que permetran, per una banda, els instruments de foment per a la compra i, per l'altra, els instruments de foment del lloguer, amb l'objectiu final de fer més accessible l'habitatge i permetre que aquestes siguin viables, alhora, per als promotors interessats.

Finalment, deixin-me que parli, de cara al proper Pla d'habitatge, d'algunes qüestions que fan referència a la rehabilitació i a la remodelació. Creiem que hem d'establir sistemes que permetin reutilitzar els fons públics, com, per exemple, els préstecs, que podran ser a llarg termini, a un tipus d'interès molt reduït o inexistent. Hem de tractar de trencar amb la sèrie de subvenció indiscriminada a la rehabilitació, llevat per a aquelles qüestions que puguin fer referència a qüestions que no siguin del simple manteniment i que facin referència a la instal·lació d'ascensors, per exemple, o que facin referència a l'eficiència energètica, a la innovació tecnològica o a la reducció, hi insisteixo, del consum energètic. S'hauran de prioritzar actuacions protegibles, com, per exemple, les patologies, la rehabilitació energètica i la millora de l'accessibilitat, i incentivar alhora el foment de la cultura del manteniment dels habitatges i dels edificis.

Finalment, i per concloure, i tot i que vostès deuen haver notat que m'he saltat diferents paràgrafs..., el temps m'ha atropellat. Finalment, i per concloure, ara sí, la meva intervenció, senyora presidenta, relacionada i referint-me a allò concret que en principi ens havia convocat avui aquí, que són les comunicacions rebudes per ajuntaments amb relació a la comercialització de promocions d'habitatge de lloguer social propietat de l'Incasòl. L'Incasòl, igual que la gran majoria de promotors públics de Catalunya i de la resta de l'Estat, té un greu problema econòmic pel deute generat per la seva activitat. Per aquest motiu, els promotors estan buscant estratègies per sortir d'aquesta situació. Així, per exemple, alguns promotors, com Regesa, han venut promocions d'habitatge protegit en règim de lloguer. A altres indrets de l'Estat en els quals ens hem emmirallat sovint, com el País Basc, han proposat –i estan en aquest moment a concurs– mesures de lloguer operatiu per prop dels seus quatre mil habitatges. I altres comunitats autònomes estan cercant, i ens consta, compradors per a les seves promocions de lloguer. La situació és desesperada, i en el cas de l'Incasòl la Generalitat no pot aguantar, sense més, el deute. I per això s'estan buscant alternatives.

En tot cas –i aquest és un acord de l'Incasòl també–, quan es plantegi alguna operació, com la que es va proposar en el seu dia per a les promocions d'Alella, el Masnou i Teià, el Govern sempre arribarà prèviament a un acord amb l'ajuntament on radiquin les promocions i es garantirà que els usuaris llogaters no notin el canvi de titular, tant en el preu com en el tipus de gestió, tant siguin els titulars gestors privats o entitats sense ànim de lucre o gestors públics. L'èxit d'aquestes noves fórmules de col·laboració publicoprivada ha de permetre o hauria de permetre que els promotors públics, en aquest cas l'Incasòl, puguin en un futur –esperem, proper– reprendre l'activitat promotora d'habitatge protegit en llocs de demanda forta i acreditada, objectiu que tots els que ens trobem aquí reunits estic segur que compartim.

Moltes gràcies, senyora presidenta, senyores i senyors diputats.

La presidenta

Moltes gràcies, senyor Sala. Passem ara al torn dels grups parlamentaris. I el primer grup parlamentari serà... Tindrà la seva intervenció l'honorable diputat senyor Salvador Milà, com a presentador de la iniciativa, la qual va tenir el suport de tots els grups parlamentaris. Endavant, senyor Milà, per un temps de deu minuts.

Salvador Milà i Solsona

Moltes gràcies, senyora presidenta. Senyor secretari, nosaltres vàrem donar la conformitat que pogués estendre's sobre les polítiques d'habitatge aprofitant aquesta

proposta de compareixença, malgrat que hi ha dedicat, al tema específic, pocs segons. També ho guardarem per al final, per seguir l'ordre de la seva intervenció.

Tots compartim el tema, crec, que el dret a l'habitatge –vostè s'hi ha referit– és un dret fonamental, més en aquesta situació de crisi. S'ha oblidat –o almenys no m'ha semblat sentir-ho– recordar que és que en aquest país tenim una llei del dret a l'habitatge, com vostè després s'hi ha referit, que ha estat, incomprensiblement al nostre entendre, modificada, no només per la Llei de promoció de l'activitat econòmica sinó amb la reforma de la Llei d'urbanisme, i encara més, finalment, amb la Llei de mesures fiscals i financeres, on s'ha suprimit aquest caràcter de prestació de les ajudes al lloguer, que s'hi referia. Ho dic perquè en la Comissió de Seguiment del Pacte Nacional de l'Habitatge el representant de la federació d'associacions de veïns crec que li va dir això. És una mica incomprensible i incoherent i no s'explica com, per una part, aquest Govern, doncs, fa manifestació de fe, professió de fe, en aquest dret i, en canvi, vagi prenent una sèrie de mesures que, com les que al final també ens hi referirem, d'alguna manera van desmuntant això.

Sobre la necessitat d'adaptar-se a les circumstàncies i al futur, tots hi estarem d'acord. Del que discrepem és que el diagnòstic que fan i sobretot les mesures que apliquen siguin correctes.

I vull referir-me molt breument a això que vostè ha dit, el sisme demogràfic, perquè m'espanta i crec que és una novetat que vostè porta. Sí, vostè ha dit: «És que, escolteu, en els propers anys marxaran de Catalunya 500.000 ciutadans i ciutadanes, amb la qual cosa ens sobraran habitatges a dojo.» Ho ha dit: 500.000..., el sisme demogràfic. No ens equivoquem, senyor Sala. Això em recorda els que l'any 2007 deien que a aquest país havíem de programar el doble de sòl residencial perquè creixeríem 1 milió d'habitants més. I així no podem anar, amb polítiques basculants, perquè això és pensar que no ens sortirem de la crisi en un sentit progressista, que no hi haurà una necessitat de reequilibri territorial, que no hi han zones on hi han dèficits significatius d'habitatge de protecció oficial i que allà sí que pot fer falta. Que hi haurà una mobilitat laboral, social, familiar, que hi hauran remodelacions, que hi hauran millores.

Per tant, no anem seguint aquesta tendència, perquè d'aquí a quatre dies ens sentim a dir: «No, ara es tracta de liberalitzar perquè tot sigui sòl per fer habitatge.» Ni llavors havíem de fer cas dels cants de sirena dels que deien: «Programeu-ho tot perquè creixerem indefinidament.» Ni ara hem de dir: «Doncs, això ja queda establert per sempre: una davallada demogràfica i una necessitat de polítiques d'habitatge.» Dic simplement que ens centrem en el tema i pensem que s'han d'estudiar moltes i diverses necessitats d'habitatge.

I aquí aprofito per dir-li que també ens agradaria veure ja, d'una vegada per totes, l'actualització del Pla territorial sectorial de l'habitatge, que vostè s'hi va referint, perquè els estudis diuen..., perquè ara l'haurem d'actualitzar. Hi estem d'acord, ja hi vàrem estar d'acord. Vostès van demanar un any per poder actualitzar les dades i posar-les al dia amb aquestes perspectives. Ens parla que ja té l'estudi de l'estoc habitatges, no lliures, sinó, en tot cas, en venda. Bé, treballem sobre aquests instruments, no treballem sobre improvisacions de l'últim demògraf, que, fins i tot sense ser demògraf, és molt fàcil fer la projecció de quant ha baixat el cens enguany, multiplicar-lo per deu i treure, doncs, que en els propers anys marxaran 500.000 persones. Esperem que no hagi de ser així.

Un punt en què vostès insisteixen. Escolti, el sobreendeutament del departament –no el sobreendeutament de les famílies, sinó el sobreendeutament del departament. Deixem-ho clar. Si el Govern va deixar de fer pluriennals el 2011, legítimament ho podia fer, però va ser per un canvi d'estratègia econòmica i pressupostària –ara no la discutirem, però va ser la seva decisió. Ho dic perquè, el 2004, el Govern que va entrar el 2004 es va trobar també amb plurianualitats, com era molt lògic... No sé si era lògic o no; era el sistema que es tenia en determinades programacions i determinades activitats.

Per tant, d'alguna manera hem passat d'un sistema de plurianualitats, de despeses pluriennals, a voler tancar el pressupost en tot. Ha sigut la seva decisió, deu formar part de la política de restriccions pressupostàries, però no és un tema que s'hagués inventat abans. En tot cas, han trencat aquesta roda i és per això que s'ha hagut de fer aquest major esforç. Si haguessin continuat fent plurianualitats haurien pogut continuar mantenint-ho sense cap actuació irresponsable per la seva part.

I respecte al tema de l'Estat, ja li ho hem dit i li ho hem reiterat. I tornarem a fer una proposta de resolució perquè quedi molt clar que reclamem el fons d'eficàcia, i sobretot un tema que no s'hi ha referit vostè, que és el tema de la renda d'emancipació. Perquè, clar, és un col·lectiu... Només s'hi ha referit indirectament, que seria un més... *(Veus de fons.)* Ja ho suposem, que ho té als papers; no li'n fem retret. Dic que és molt important insistir en el tema de la renda bàsica d'emancipació i de reclamar que aquesta figura es recuperi dins dels plans d'habitatge. I reclamar, naturalment, a l'Estat que hi dediqui, a aquests temes, els recursos suficients.

Respecte al tema de pagaments de lloguer, com que venim d'un debat en la Comissió del Síndic de Greuges i aquest és un tema sensible en molts barris de Catalunya, no ens fem trampes al solitari i deixem les coses clares. Vostè ho ha dit però, en tot cas, deixem-ho clar: durant el 2011 no es va fer cap nova convocatòria d'ajudes al pagament de lloguer. Ho dic perquè quan em contestava unes preguntes que li hem fet ens ha dit que durant el 2011 s'han resolt favorablement 1.031 sol·licituds. Suposo que es devia referir a sol·licituds que estaven pendents, perquè, per una altra part, diu que s'han retirat o denegat 3.091 sol·licituds i que 3.981 no han estat renovats. Això és la resposta que vostè m'ha donat respecte a temes d'ajudes al lloguer, eh? S'han denegat 3.091 sol·licituds i 3.981 expedients no han estat renovats. I no s'ha fet aquesta nova convocatòria, com vostè també ha assenyalat entre línies.

El fet de passar ara a perdre el caràcter de prestació, com vostè s'hi ha referit, ja ho va explicar al Pacte na-

cional de l'habitatge *(se sent un telèfon mòbil)* –perdó–, significarà que segurament molta gent s'haurà de tornar a posar a la cua, correcte? Per tant, això, en tot cas, ha de quedar clar, que s'aniran retirant ajudes al mateix temps que segurament d'altra gent s'hi podrà incorporar. Però queda clar que no hi han noves ajudes i que algunes es perdran, i especialment en el tema de les ajudes implícites.

Vostè ha dit que per a l'atorgament... *(Pausa.)* Sí, senyor Sala, vostè ha dit que per treure el parc d'habitatges buits, doncs, s'ha fet una revisió a la baixa dels lloguers. Nosaltres el que li demanem és que aquesta revisió a la baixa dels lloguers..., es repassi també per a aquelles famílies que estan en lloguers que es van donar en un moment determinat, que ara estan en una situació social i econòmica molt pitjor, en barris administrats per l'Agència Catalana de l'Habitatge, i que diuen: «Escolta, adeqüeu-nos també el lloguer.» Ja no diuen que els el retirin i que els donin una ajuda complementària, sinó simplement: «Reviseu-nos la situació del lloguer.» I en aquest sentit també li farem propostes perquè puguin examinar aquells casos que més ho necessiten.

Respecte al nou Pla de l'habitatge, simplement el que ja hem referit anteriorment: fem-lo amb el màxim consens i pensant també en aquelles figures que necessitaran més ajuda, com són els joves i com són totes les persones amb risc d'exclusió social.

Voldríem dedicar els últims minuts a aquest tema que vostè ha dit: la situació desesperada de l'Incasòl, la situació desesperada patrimonial. I em quedo amb el que ha dit al final: «A partir d'ara ho farem parlant primer amb els ajuntaments.» El motiu pel qual vàrem demanar aquesta compareixença i pel qual vostès van rebre unes comunicacions dels ajuntaments és perquè els ajuntaments van ser els últims a assabentar-se –o se'n van assabentar, en tot cas, igual que els altres– d'aquesta operació que feia l'Incasòl respecte a patrimonis públics de sòl que s'havien posat a disposició de l'Incasòl a través de convenis perquè es dediquessin a habitatge de protecció oficial en règim de lloguer, per donar prioritat a joves i a residents en la mateixa població, etcètera. I, a més, ha fracassat. A més d'haver estat mal fet, no ha donat cap resultat, perquè no hi ha hagut ningú que s'hagi volgut adjudicar aquests habitatges.

Per altra part, també em vull referir aquí..., és un tema que ens n'hem assabentat últimament. És que vostès, mentre diuen que és molt important mantenir aquest parc d'habitatges i que hi sigui, de lloguer, etcètera, a Vilassar de Mar acaben d'autoritzar una desqualificació d'un bloc d'habitatges fet amb patrimoni públic de sòl i habitatge de l'ajuntament per passar-lo a venda en règim lliure. Aquest és un criteri absolutament discrecional de la secretaria: autoritzar la desqualificació, eh? Creiem que no és gaire exemplificador en aquestes situacions permetre aquesta desqualificació, perquè això apunta el que pot acabar passant amb aquest parc d'habitatges de lloguer: que vostès ho venguin a un tercer.

I diu: «No, no, ja garantirem que els que hi residueixen no ho notin.» El problema és que aquests contractes s'acaben, perquè són per a cinc anys –els residents actuals, que tenen un contracte de lloguer. I, a partir d'aquí, és el nou adjudicatari –hipotètic, que no ha sortit, però hipotètic, que pugui sortir– el que podrà decidir a qui ho lloga o a qui no ho lloga. O podrà venir per raons peremptòries de necessitat econòmica o oferint una millora econòmica a la Generalitat per demanar que li desclassifiquin.

Creiem que amb la Llei del dret a l'habitatge els requisits i la prohibició de desclassificació com a mínim durant trenta anys era claríssima, eh? Encara que el règim de protecció s'havia d'estendre per a tota la vida útil de l'habitatge, es deia que, en tot cas, hi havia un període en el qual en cap cas es podia desclassificar. A partir de llavors podia ser opcional. Vostès, això: en habitatges que no fa ni deu anys que estan qualificats com a habitatges de protecció oficial ja hi estan donant desqualificacions. Per tot plegat, és una mica contradictori.

I el que els demanem, i amb això acabo, és que intentin portar una certa coherència i facin el que es van comprometre en l'última reunió del Pacte nacional de l'habitatge: concretar, concretar, concretar, eh? El resum de les notes que vàrem prendre de les..., vostè també hi era, evidentment. Però ho dic perquè també, si mira les seves notes, veurà que, si ho repassem, cada un dels intervinents els demanava per favor concreció: concreció pressupostària, concreció de l'horitzó o de l'escenari en què es realitzarien les prioritats, concreció respecte...

La presidenta

Hauria d'anar acabant, senyor Milà.

Salvador Milà i Solsona

...a les ajudes que es concedirien. Sí, senyora presidenta, però és que hem fet dues compareixences en una. Per això hem tocat dos temes, eh?

I, llavors, és el mateix que els demanem ara, que concretin, que ens presenti una proposta de revisió del Pla territorial sectorial de l'habitatge el més ajustada possible i que ens facin també propostes d'aquest nou Pla del dret a l'habitatge en què se'ns digui quins nous recursos es podran esmerçar per fer aquestes polítiques de prevenció de l'exclusió social i de rehabilitació, que són –en això coincidim– els dos objectius bàsics.

Gràcies, senyora presidenta.

La presidenta

Gràcies, senyor Milà. Ara és el torn del Grup Socialista i té la paraula l'il·lustre diputat senyor Roberto Labandera.

Roberto Edgardo Labandera Ganachipi

Gràcies, presidenta. I gràcies també al senyor Sala, al senyor Fornt i als tècnics, eh?, i directius del departament que els acompanyen avui.

De fet, nosaltres hauríem volgut, senyor Sala, no només sentir-lo a vostè, amb qui treballem en més d'una

ocasió i hem treballat no només com a parlamentaris, sinó des de les seves responsabilitats que vostè té com a secretari de l'Habitatge i jo com a portaveu d'aquests temes pel Grup Socialista..., no només sentir-lo a vostè, sinó haver sentit, en una compareixença que està aprovada en aquesta comissió..., que vingués el conseller a explicar les línies polítiques de la política d'habitatge del Govern. Això no s'ha produït; el conseller té una agenda tan espessa i tan dura que no li permet venir a aquest Parlament a explicar..., a banda de les línies mestres que va explicar en el seu dia, que evidentment eren un marc inicial, eh?, del que havia de fer el departament i en el qual es va comprometre a comparèixer per explicar les especificitats. Ha vingut vostè. Jo estic realment..., evidentment li agraeixo totes les explicacions, les línies que vostè ens ha explicat. Però, en tot cas, vull deixar constància i que consti en l'acta que el conseller ha de comparèixer per donar la responsabilitat política, perquè és la primera figura del departament i el responsable del Govern en aquesta matèria per dir on volem anar en matèria de política d'habitatge.

Perquè jo recordo que al discurs d'investidura del president de la Generalitat l'any 2010 només hi va haver una frase, en el torn de rèplica, sobre la política d'habitatge, que va dir: «Hi ha molts pisos buits i hem d'ajudar a vendre'ls.» Exclusivament, aquesta frase. Podem anar a l'hemeroteca, podem anar a veure l'acta de la sessió aquella i veurem que el president de la Generalitat, en polítiques d'habitatge, ens deia una cosa que ja sabem, però, en tot cas, que és escassa.

La segona qüestió, senyor Sala, que vostè ens explica i ens ha explicat amb detall..., evidentment que l'hem obligat pel torn parlamentari a fer una velocitat de creuer, que segurament quedaven coses. Però, en tot cas, vostè ha explicat totes les accions que té previstes el seu departament. Tenen un condicionant realment..., un dur condicionant, que és la situació econòmica i allò que moltes vegades també li hem dit al conseller cada vegada que ha vingut a presentar pressupostos en aquesta legislatura, que, doncs, s'ha exigir més al Departament d'Economia i finances per poder fer polítiques d'habitatge de veritat. Les polítiques d'habitatge en aquests moments passen per l'atenció a les persones que han perdut l'habitatge a causa del crèdit hipotecari; passen per ajudar la gent que ha tingut, per raons de la seva situació de renda, problemes molt seriosos, i en té encara, per pagar el lloguer de l'habitatge. I després, passen per una altra qüestió, que per nosaltres també és important: no només pagar els pluriennals corresponents, sinó estimular l'activitat del sector de la construcció en el marc de la rehabilitació.

En aquest sentit, senyor Sala, vam aprovar una moció per unanimitat en el Parlament –i aquest diputat comença a sospitar que quan hi ha tanta unanimitat és que després s'acabarà per no complir-se; però, bé, encara està el Govern en el termini de compliment, des del 22 de desembre fins ara, eh?–, un pla d'actuacions urgents per al foment de la rehabilitació i la millora urbana com a instruments de dinamització econòmica. I ens agradaria, doncs, que pogués incloure aquesta dimensió en la relació i en el futur Pla del dret a l'habitatge que vostè està elaborant. El país necessita un programa d'aquestes característiques; l'aportació que pot fer la Secretaria de l'Habitatge i la Millora Urbana a la creació d'ocupació i a la dinamització econòmica passa pel tema de la rehabilitació. Però és evident que de moment, d'acord amb la decisió política que té el departament, es paguen plurianualitats que es deuen, que ja està bé, perquè algunes són municipals i altres són d'entitats, però no s'hi destinen –i això és el que s'ha de negociar amb Economia amb major fermesa– recursos justament a programes que dinamitzin la rehabilitació, que són generadors d'habitatge i que, a més a més, són dinamitzadors també d'impacte en la millora urbana.

I, per tant, en aquest sentit, és un acord d'aquest Parlament i voldríem sentir... Si vostè ve a la sala, aquí, a la comissió, extraordinàriament, bé. Però, si no, quan el sentim a la televisió, com el diumenge passat, que deia: «Escolti, estem treballant en això que el Parlament ens va manar, que és justament un pla urgent, eh?, de rehabilitació i de millora urbana.»

Després hi ha una altra qüestió que també li fem avinent. Senyor Sala, li ho vam dir l'altre dia en la reunió del Pacte nacional per a l'habitatge. Ja estem d'acord que l'Ofideute tingui més recursos. Vostè acaba d'anunciar que, a més a més, segurament es donaran, s'aportaran més recursos tècnics per a l'assistència a les persones que ho necessiten, i ens ha parlat d'aquesta xifra de 1.200 aproximadament, no?, 1.200 famílies ateses.

Hi ha un diferencial, ho vam dir l'altre dia. Ens agradaria, en tot cas, tornar-ho a dir aquí, en el Parlament, perquè es tingui en compte. Entre el nombre d'execucions hipotecàries que el president del Tribunal Superior de Justícia de Catalunya va dir aquí en comissió, que són l'any 2011 unes dotze mil –totes no són desnonaments, eh?, totes no són primer habitatge–, quin decalatge tenim? Perquè aquestes 1.200 famílies són el volum total de persones en aquell pla, que també tenim aprovat per unanimitat al Parlament, de seguiment de les persones i de les famílies que estan en aquesta situació, eh? Recordo que hi havia un programa per fer el seguiment de les persones, les famílies i els col·lectius afectats per la crisi hipotecària a Catalunya. Doncs, és molt important que aquest tema el puguem tenir. S'ha avançat, no ho dubto. I aquests convenis amb els ajuntaments són imprescindibles. M'agradaria..., quins criteris es segueixen en matèria d'aquests convenis, quins convenis teniu signats en aquests moments. Crec que seria una informació que és important.

Però sobretot, senyor Sala, per mi el tema important és saber exactament si aquesta connexió entre la informació que pot subministrar la justícia a les persones que estan en risc o han perdut ja el seu habitatge per un desnonament constitueix un instrument de treball per a la secretaria, o la secretaria encara no té la possibilitat de tenir aquesta dada per poder fer-ne el seguiment més acurat.

L'altre tema important per nosaltres, que també vam tractar, és el suport als municipis, tot el suport mate-

rial i jurídic a les iniciatives de diversos ajuntaments per crear serveis d'assessorament, ajut i mediació. Vostè parla de convenis; m'imagino que van en aquesta línia. Però ens agradaria aprofundir en aquesta matèria, perquè és una feina en la qual no poden..., no la poden fer exclusivament només des de la Generalitat i des de les oficines dels consells comarcals, sinó ajuntaments que estan, bé, en una llarga trajectòria d'impuls de la política d'habitatge, avui més vinculada a aquesta atenció social. Que puguem tenir també la informació més precisa de com es pensa complir amb aquesta línia, també traçada i aprovada pel Parlament i de la qual nosaltres voldríem que vostè avui ens expliqués alguna cosa més.

No repetiré, perquè ja s'ha dit abans per part del diputat de l'altre grup, la concepció que nosaltres tenim amb relació a les polítiques de lloguer. És evident que les polítiques de lloguer són les polítiques bàsiques per poder garantir l'accés a l'habitatge al nombre creixent de població que ho necessita. També posem en dubte aquesta xifra de disminució demogràfica, com podríem posar en dubte les de creixement demogràfic, no? A la meva comarca, l'Alt Penedès, que té una autopista extraordinària, quan van traçar l'autopista van dir: «Aquí, la ciutat de Vilafranca tindrà en quinze anys 200.000 habitants.» Encara no hem arribat a quaranta mil –tampoc volem arribar-hi, eh? Però ho dic perquè a vegades el càlcul del demògraf, eh?, és el que és –és el que és– en aquesta matèria.

I en realitat l'evolució..., és cert que hi ha una reducció de la població, que segurament es produirà. Jo crec, senyor Salas –miri què li dic, perquè conec, en part, també el fenomen de la immigració per causa del meu treball amb entitats i col·lectius sud-americans–, que compte, que aquí hi ha un moviment d'anada i de tornada. És a dir, una cosa és que alguns hagin decidit marxar perquè ja no troben feina i una altra és que hagin dit..., de forma definitiva, i una altra és que diguin: «De forma temporal torno al país d'origen.» Perquè moltes de les persones que han marxat, almenys..., no tinc la dada oficial, però moltes de les persones que han marxat tenen la documentació en regla, molts d'ells tenen la ciutadania i poden tornar al país.

Per tant, la creació de noves llars al nostre país, que l'any 2007 –2006-2007– xifràvem en unes trenta mil noves llars l'any..., aquesta és una de les dades que a mi m'agradaria saber. Si també des del punt de vista demogràfic vosaltres sabeu quantes llars s'han creat l'any 2011. Aquesta per mi és la dada que ens permetria establir una norma. Perquè, si no, les 500.000 persones que marxen segurament no són un element suficient, tot i que sigui un element rellevant, eh? És una dada que és important, és un càlcul que algú ha fet, segurament fet des del punt de vista més científic possible. Però li torno a dir que, com es deia abans, aquests càlculs demogràfics no sempre després es veuen reflectits en la realitat. I, en canvi, la creació de noves llars sí que és un tema important.

I torno a una expressió que vostè ha dit: «L'habitatge no és la preocupació dels catalans.» Ho ha dit d'aquesta forma, però jo crec que l'habitatge *és* una de les preocupacions que tenen avui. El que passa és que n'han passat altres pel davant, eh?, i n'han passat altres..., que és sobretot la supervivència, el tema del salari, el tema de l'atur, la pèrdua de l'ocupació. Però l'habitatge continua sent una preocupació important i ha de ser matèria del Govern tenir la previsió del que pugui passar en els propers anys.

S'ha demanat abans –jo també li ho dic– el Pla territorial sectorial de l'habitatge, instrument absolutament necessari. El foment dels plans locals de l'habitatge –i acabo, presidenta–, que ja no són obligatoris, com marcava la llei, però que, en tot cas, són absolutament un instrument bàsic i necessari per poder determinar, municipi a municipi, com pot evolucionar la situació de l'habitatge.

Ho deixo aquí, presidenta. I, en tot cas, si tenim un altre torn i hi ha alguna qüestió, podríem respondre.

Gràcies.

La presidenta

Moltes gràcies, senyor Labandera. Ara és el torn del Grup Parlamentari Popular de Catalunya i té la paraula l'il·lustre diputat senyor Jordi Roca.

Jordi Roca Mas

Gràcies, senyora presidenta. Bé, en primer lloc, gràcies, senyor Sala, per la seva compareixença. Tot i que el punt de l'ordre del dia citava un tema molt més concret del que vostè ens ha exposat, sí que m'agradaria fer una sèrie de consideracions.

Trobo molt positiu que el secretari d'Habitatge em parli i ens parli en seu parlamentària de reformes, no només de retallades. Tots sabem que la situació pressupostària és molt complicada; ho és en tots els àmbits i és evident que ho serà mani qui mani. Però sí que és cert que, superant un excés, una etapa d'excessos, com vostè ha definit, en la despesa, ho hem de substituir amb un excés en la capacitat de gestió i amb les reformes. No és normal que hi hagi determinades polítiques que són fonamentals per a l'estat del benestar, com és la política d'habitatge, que siguin insostenibles. I això..., jo crec que el departament ha de ser molt clar. Dir quines són les previsions, fins i tot a mitjà termini, amb què podem comptar tant els ajuntaments, com el sector mateix de la construcció, com els ciutadans. Veure quina previsió de l'evolució tant de la inversió dels recursos públics com la previsió de possibles inversions del sector privat.

I sí que ens agradaria que es fos molt clar –molt clar– en les previsions. Aquí se'ns ha donat una xifra demogràfica, que jo sóc incapaç de posar ni tan sols en dubte. Però sí que és cert que, com que una xifra de 500.000 no serà instantània, vegem quina és l'evolució i quin desviament en aquest pressupost, de variació demogràfica, ens anem trobant, perquè a això després s'hi hauran d'ajustar les polítiques corresponents. En aquest sentit, sí que m'agradaria saber quina incidència poden tenir en la política del Govern aquests moviments demogràfics, perquè estem parlant d'una quantitat molt important d'habitants i, per tant, d'habitatges.

Ja entrant una mica en el tema concret de l'ordre del dia, que és molt important, és evident que els convenis amb els ajuntaments s'han d'accelerar i s'han de millorar de tota manera. I ens agradaria que ens ampliés informació de com progressen aquests convenis, si hi ha un conveni marc en què els ajuntaments ho tinguin molt més clar, no? Molts ajuntaments tenen recursos humans destinats a l'habitatge que evidentment ara no els poden destinar a la construcció perquè el sector està com està, però que els podrien destinar a cooperar totalment amb la Generalitat, i així hauria de ser; això és el que esperen els ciutadans. Recordem que l'ajuntament és l'administració més propera.

I m'agradaria també sentir actuacions de part del Govern no només de la promoció de nous lloguers, sinó de manteniment, que se'n fan i crec que s'haurien de fer –algun company ho ha mencionat–, de manteniment d'aquelles situacions que són més delicades. Sobretot actuar molt en aquest sentit. Que no es perdi cap habitatge perquè el conflicte social que genera, sobretot a la família, ha de ser totalment evitable.

Pel que fa a trencar amb les subvencions indiscriminades, totalment d'acord. Crec que tothom hi pot estar d'acord. Sí que és cert que s'ha de fer amb molt de control i amb molta cura per evitar casos com ja li han succeït a aquest Govern. Crec que hem de ser molt curosos quan parlem de si hi ha indiscriminació i com l'arreglem, per evitar problemes com ja hem tingut recentment.

Pel que fa a les ajudes, necessitaríem tots saber en quin estat són, quines previsions hi ha per a enguany, quins calendaris, en quines zones... És evident que hi ha habitatges que tenen –vostè mateix ho ha dit– més demanda que altres. Com es pot cooperar amb els ajuntaments i amb el sector privat per tal que les zones d'àmplia demanda no requereixin més despesa, sinó que s'optimitzi el que ja tenim? Si el mateix president de la Generalitat va acceptar, com tothom ho pot acceptar, que tenim un estoc, un excés d'estoc, quines són les polítiques concretes que tindrem de control de l'estoc tant públic com privat? –vostè ha parlat de parc públic i privat.

Quines són les previsions que tenim de sortida de la poca o molta construcció nova que es pugui fer per tal de tenir un mapa ben curós de les zones on tenen més demanda, que no ens tornem a equivocar a fer promocions allà on és més complicat que tinguin demanda, tant públiques com privades. I si hi ha zones on en tenen un excés i s'han de fer polítiques urbanístiques per tal que la demanda s'adapti a l'oferta, sigui com sigui, doncs, s'han d'estudiar. Evidentment sempre parlant amb els ajuntaments i analitzar-ho i publicar-ho per tal..., sobretot publicar-ho i ser molt curosos en el seguiment de totes les previsions. Moltes s'equivocaran, perquè l'evolució de l'economia és molt complicada, però si tenim una guia, una línia que podem seguir i a la qual ens podem adaptar, doncs, serà molt millor, perquè tothom sabrà... L'important és que el Govern sigui previsible en matèria d'habitatge. Tothom. I si ens equivoquem, el Govern s'equivoca en les previsions, que sigui capaç de rectificar aquelles polítiques que estiguin equivocades i millorar aquelles que s'hagin quedat curtes, evidentment. I a partir d'aquí, un cop tenim clares les dades, un cop tenim clars els diagnòstics, aleshores apliquem les partides pressupostàries, que seran millors o pitjors, però amb seny i amb una bona garantia de bona gestió dels recursos públics.

Jo, gaire cosa més... Sí que és cert que si l'Incasòl, com vostè ens diu, té una situació desesperada, doncs..., crec que requerirà que ens expliqui exactament com sortirà d'aquesta situació desesperada, quin calendari tindrà i esperem que tinguin solució tots els problemes que ens planteja.

Ja, per últim, amb quins recursos podrem comptar? Quina previsió de recursos podrem comptar en tema d'ajuts per al lloguer? I col·laborar molt amb els ajuntaments i el programa d'ajuda a les famílies que tenen problemes amb la seva hipoteca.

Moltes gràcies; gràcies, senyora presidenta.

La presidenta

Moltes gràcies, senyor Roca. Ara és el torn del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Per a la seva defensa o per al seu posicionament té la paraula l'il·lustre diputat senyor Aragonès.

Pere Aragonès i Garcia

Moltes gràcies, presidenta. Bé, el nostre grup parlamentari també va presentar una sol·licitud de compareixença del secretari i també d'altres responsables de les polítiques d'habitatge de l'Incasòl. I, en tot cas, nosaltres entenem que aquella petició de compareixença que va ser aprovada en aquesta comissió, prèviament a la que finalment s'ha substanciat..., entenem que queda subsumida. I, per tant, nosaltres ens centrarem en el tema que era objecte de la petició de compareixença, que ens ha sorprès, malgrat, doncs, que sabem que algun dels grups que van demanar la compareixença ja havia demanat de poder tractar altres temes. Però ens sorprèn que només s'hagi tractat durant tres minuts dels quaranta i escaig que ha durat la compareixença, no?

I nosaltres ens centrarem en això.

Perquè entenem que quan el passat mes d'octubre tres alcaldes del Maresme reben una carta semblant a aquesta, en la qual se'ls comunica que s'inicia la comercialització d'unes promocions d'habitatge protegit que s'havien fet sobre sòl cedit pels seus ajuntaments, doncs, entenem que la sorpresa d'aquells alcaldes i, com recullen alguns mitjans de comunicació, la indignació que sentien després d'aquesta sorpresa és motiu suficient per a tota una compareixença, no?

Clar, aquí el que veiem és que..., i, hi insisteixo, em centraré en aquesta subhasta o posada en venda d'una part de l'habitatge protegit del nostre país. Entenem que aquesta operació –que finalment, doncs, no va reeixir perquè ningú va voler-ho comprar– es va fer sense debat ni consens amb el territori. Entenem que, a més, es feia en un moment com el moment actual, en què qualsevol operació de venda d'immobles, atès el context, fa que les previsions d'ingressos que s'ob-

tinguin siguin molt menors que les que es podien obtenir en un altre moment. Per tant, el fet que hàgim d'anar al mercat a vendre per necessitat evidentment ens obliga a vendre a un preu molt més barat del que podíem obtenir.

I entenem també que aquesta operació, finalment frustrada, entra dins d'una operació molt més gran, d'una onada subhastadora d'immobles per part del Govern de la Generalitat, que, per cert, ha tingut pràcticament el mateix èxit que aquesta de què parlem. És a dir, ningú s'hi ha interessat, o en casos molt i molt petits. I, a més, entenem que això és especialment greu, preveure-ho com a ingrés, quan, per exemple, de cara al 2012, d'acord amb la documentació que se'ns va facilitar amb els pressupostos de la Generalitat que finalment s'han aprovat, es preveu que aquest any la Generalitat ingressi 888,2 milions d'euros d'operacions de venda d'immobles. Veient l'historial de l'any passat, el simple criteri de prudència que hauria de guiar els gestors dels diners públics, dels diners de la Generalitat, doncs, només aquest criteri de prudència ja faria descartar-ho, no?

Aleshores, nosaltres el que els volem preguntar és quins són els motius que porten a privatitzar el parc públic d'habitatges i per què se centren en aquestes tres promocions, que encara avui a la pàgina web de l'Institut Català del Sòl segueixen allà..., estan, doncs, explicades, amb totes les fitxes, com si encara estigués l'operació en marxa.

I nosaltres entenem que aquí hi ha tres qüestions que caldria tractar. Les conseqüències d'aquestes vendes sobre el parc públic d'habitatges i sobre la política d'habitatge de la Generalitat. És evident que la llei regula de manera diferenciada el que és una promoció de propietat pública, d'habitatge protegit de propietat pública, del que és una propietat privada. I, per tant, posa en una situació de dificultat els llogaters que hi ha ara quan se'ls acabi el contracte i el vulguin renovar, o hagin d'entrar nous llogaters, que entrarien en diferents condicions de les que hi han ara, després d'aquesta venda, no?

I nosaltres creiem que el fet de renunciar a un parc d'habitatges de propietat pública és especialment greu perquè tornem als vicis anteriors, que és: hi ha un esforç important per part de les administracions públiques... –unes cedint el sòl gratuïtament, com els ajuntaments; les altres, finançant i posant els diners per a la construcció d'habitatge protegit, en aquest cas la Generalitat, moltes vegades amb suport dels plans estatals d'habitatge. Si després aquest habitatge protegit deixa de ser-ho, bé perquè la promoció en si es ven un habitatge privat amb l'expectativa que després el podrà posar al mercat lliure –perquè això és evident, que això forma part de l'expectativa de qui compra una promoció d'aquest tipus–, o bé perquè l'adjudicatari de l'habitatge protegit el pugui vendre, el seu habitatge, al mercat lliure, estem dilapidant cada ics anys l'esforç que ha fet la generació anterior en promoció d'habitatges.

Per tant, això que es va intentar arreglar amb la Llei per al dret a l'habitatge l'any 2007 i que s'ha desarreglat amb una de les lleis òmnibus, de promoció econòmica, a la qual nosaltres ens hem oposat, en aquest aspecte, frontalment..., entenem que tornem a estar en la mateixa situació. Per tant, l'esforç que farem ara en un context de restricció pressupostària –per tant, és més gran, relativament és més gran aquest esforç– per a la promoció d'habitatge protegit, si no hi posem les mesures de protecció necessàries, tornarà a dilapidar-se, tornarà a esvair-se al cap d'uns anys.

La segona idea que se'ns va transmetre i que vam conèixer a través dels mitjans de comunicació quan vam saber d'aquesta operació per vendre aquestes tres promocions: l'Institut Català del Sòl necessita *cash*. La nostra pregunta és si no hi ha alternatives. Si no hi ha alternatives, com, per exemple, la concessió temporal a la gestió privada d'aquestes promocions d'habitatge protegit que permeti un ingrés a través d'un cànon... Si no hi ha alternatives, no?, a la pèrdua de la propietat d'aquestes promocions d'habitatge protegit.

I també ens sorprèn, i ho hem de dir o..., bé, no ens sorprèn, però podríem dir que ens resulta, si més no... Sí, de fet, ens sorprèn; ens resulta, si més no, sorprenent que això es presenti sense tenir en compte la política fiscal del Govern. I la política fiscal del Govern més important que fan d'habitatge són els beneficis fiscals que es fan per inversió en habitatge habitual, que segons la memòria del pressupost de 2012 pugen 530 milions d'euros, els beneficis fiscals de l'IRPF en el tram autonòmic per inversió, adquisició d'habitatge habitual. Per tant, entenem que si hem d'abordar el finançament de les polítiques d'habitatge, si hem d'abordar el finançament d'aquestes polítiques, parlem de la que quantitativament és la principal política d'habitatge que fa el Govern, que són les deduccions per inversió en habitatge habitual. La seva secretaria té un pressupost d'uns 177 milions d'euros. Si no m'erro; en el pressupost del 2012 com a mínim aquesta era la xifra que sortia: 177 milions d'euros –530 de beneficis fiscals.

Per tant, com a mínim això ens obliga a fer un replantejament i a mirar si podem tocar alguna cosa d'aquests beneficis fiscals que hi ha per inversió en habitatge protegit. I ens obliga a fer-ho perquè vostès ja ho han fet, ja ho van tocar. I en els pressupostos de 2011, en la llei d'acompanyament es va aprovar un canvi en aquests beneficis fiscals, fent-ho amb un caràcter molt més general, augmentant el tant per cent que es pot desgravar de l'IRPF, independentment de la renda. Van fer un tant per cent de desgravació més elevat del que hi havia amb caràcter general, que ha provocat que aquests beneficis fiscals pugin 99 milions d'euros. És a dir, el 2011 vam deixar d'ingressar 99 milions d'euros perquè es van augmentar les deduccions de l'IRPF en habitatge a Catalunya, en augmentar el tant per cent de deducció amb caràcter general en el tram autonòmic. Per tant, aquí..., i això és una decisió que han fet vostès, que és equivalent al 40 per cent del pressupost que tenen a la seva secretaria. Per tant, crec que n'hem de parlar, d'aquesta qüestió, i no podem obviar el finançament de les polítiques d'habitatge sense tenir en compte unes decisions polítiques que multipliquen per tres els beneficis fiscals que donem als ciutadans de Catalunya per

a la deducció en habitatge habitual de l'IRPF i multipliquem per tres el pressupost de la secretaria d'habitatge.

Per tant, creiem que quan es parla de la necessitat de *cash*, doncs, si aquesta necessitat fos tan peremptòria, per exemple, haurien acceptat una esmena nostra a la Llei d'acompanyament de pressupostos que permetia tornar a la situació anterior. Tornar a ingressar 99 milions d'euros més en l'IRPF per tornar a fer de la deducció de l'habitatge en l'IRPF una deducció progressiva, amb uns criteris de renda, amb uns criteris, per exemple, de fer una deducció més elevada a les inversions que corresponen a les inversions i les deduccions per a les persones que estan més de la meitat de l'any en atur, etcètera. Per tant, quan es parla de necessitat de *cash* de l'Incasòl, ubiquem-ho dins del seu caràcter general i mirem les alternatives que hi han abans de poder-ho vendre.

Perquè això ens porta –vendre aquestes promocions d'habitatge protegit– a la tercera qüestió que per nosaltres és preocupant, que és la deslleialtat institucional cap als ajuntaments. Miri, jo li llegiré un butlletí municipal d'un dels tres municipis que va veure el risc que es venguessin les promocions d'habitatge protegit. Diu: «La decisió de venda és una manca de lleialtat institucional de la Generalitat de Catalunya i afecta greument la voluntat del nostre ajuntament, perquè deixa en mans de privats les condicions d'accés a aquests habitatges, perdent-ne la garantia d'igualtat d'oportunitats i fent possible que, finalitzat el termini de vint-i-cinc anys del règim actual, es venguin els habitatges i el nostre poble perdi la seva peça més important d'habitatge social.» I expliquen que el sòl públic en els municipis és escàs, que les decisions per a la cessió –i acabo, presidenta– d'aquest sòl a la Generalitat per construir habitatge protegit suposen també una renúncia a fer altres coses a l'ajuntament. Per exemple, vendre-se'l, que hi podrien haver optat i podien haver tingut un ingrés.

Creiem que no és just, que no és ètic, que no és lleial que allò que van cedir gratuïtament els ajuntaments ara la Generalitat s'ho vengui per fer *cash* per a l'Incasòl, que pot ser molt necessari, però entenem que no és just i entenem que a aquesta política hi haurien de renunciar.

Per tant, esperem que en el torn de rèplica el secretari pugui ampliar una mica la informació sobre aquesta qüestió, atès que anteriorment s'ha tractat només tres minuts dels quaranta-dos que ha durat la compareixença.

Gràcies.

La presidenta

Gràcies, senyor Aragonès. Ara és el torn del Subgrup de Ciutadans i té la paraula l'il·lustre diputat senyor Jordi Cañas.

Jordi Cañas Pérez

Gracias, presidenta. Y gracias al señor Carles Sala y al resto de su equipo por su comparecencia. Hombre, yo la verdad es que creo es que el señor Aragonés ha sido generoso. Yo he contado dos minutos de su intervención, pero, bueno, eso siempre después lo podemos minutar.

Porque, claro, a mí me... He tenido que volver a releer el título de la comparecencia, porque la verdad es que ha sido la más breve que yo he vivido como parlamentario en cuanto al tiempo dedicado por el compareciente. Yo siempre, a veces, en esta comisión y en otras..., siempre reclamo un poco de respeto procedimental, que yo creo que no solo es una responsabilidad del compareciente. O sea, aquí venía usted hoy a hablar para informar sobre las comunicaciones recibidas por los ayuntamientos con relación a la comercialización de promociones de viviendas de alquiler social. Y ahí se acabó. Usted venía aquí hoy a explicar eso.

Si ustedes quieren pedir una comparecencia, se sustancia y se aprueba, ustedes vienen y explican lo que quieran. Pero está aprobada, pero hoy no está aquí... Yo sigo, yo soy muy cartesiano, ¿qué quieren ustedes que les diga? Yo creo que un..., esto va así. ¿O yo pregunto ahora sobre otra cosa? Verdad que usted dirá: «No, perdone, yo he venido aquí a contestar sobre esto; usted, si quiere esta información, la tramite usted en los cauces que se habiliten al respecto.» Pues usted, exactamente lo mismo, y su equipo, exactamente igual. Y si ustedes quieren aprovechar que vienen aquí para explicarnos otra cosa, pues fenomenal, nos lo advierten. Porque, entonces, igual podíamos decidir todos si veníamos aquí o no.

Y usted dirá: «¿Y usted está perdiendo una parte de su tiempo en esto?» Digo: «Sí.» Pero es que a lo mejor puedo perderlo todo, porque me parece usted..., muy interesante, lo que ha dicho, muchas reflexiones. Se me han generado algunas dudas también, que se las voy a concretar, ya puestos... Pero me ha parecido muy interesante su reflexión.

Hombre, a mí, de todas formas, no me ha quedado algo claro, que creo que es lo principal. Primero, ¿cuál es el plan? Más que el plan, ¿cómo decirle? ¿Cuál es el modelo de vivienda pública social que tiene su Gobierno? Ya sabemos que los planes no les gustan. Eso ya es algo bueno, saberlo. Es bueno porque como, total, ninguno se cumple, no solo en esta consejería, sino en todo este Gobierno y los que lo han precedido. Los planes aquí están para no cumplirse, con lo cual ya decir que los planes, bueno, casi mejor saltárselos, pues está muy bien.

Yo creo que hoy si usted tenía que haber hablado de algo relacionado, aprovechando que la comparecencia pasa por esta comisión, es para haber explicado qué pasa en el Incasòl –qué pasa en el Incasòl. Porque aquí estamos con muchos institutos casi en quiebra, no solo este, ¿eh? Muchos y muy importantes. Y a lo mejor usted podía haber aprovechado para hablar de cómo se ha encontrado usted, entre otras cosas, el Incasòl. ¿Qué es esto de una deuda con unos promotores que no se puede pagar? ¿Cómo estaba estructurada la deuda en el Incasòl? ¿Y quién la estructuró? *(Pausa.)* No, esto lo ha dicho usted, ¿eh? «No se puede afrontar la deuda con los promotores.» Me lo he apuntado, no me

lo he inventado; yo no me suelo inventar cosas. Tenemos la transcripción.

Entonces uno se encuentra que ante eso uno tiene que vender promociones, enajenar patrimonio público para hacer frente a pagos. A mí me parece muy grave, ¿eh? Primero, porque se enajena patrimonio público y, segundo, porque se hace una auténtica deslealtad institucional respecto a los ayuntamientos, que, como bien decía el señor Aragonés –y no quiero copiarle el argumento–, habían cedido ese suelo. Por lo tanto, es una doble enajenación; eso es estar enajenados, claro. «Es que hay que pagar.» Pues se inventen ustedes otra forma, porque esta no es.

Desde Ciutadans siempre hemos sido muy críticos con los planes de ayuda pública para viviendas que al final acaban en el mercado libre, de una forma directa o indirecta. Un tema que nunca se afronta con suficiencia. Nosotros siempre hemos apostado por un parque público de alquiler para que la inversión pública sea siempre pública y nunca haya una regresión del esfuerzo del conjunto de ciudadanos hacia particulares. Pero aquí vemos que una de las líneas de su Gobierno, pues, es empezar a vender... Bueno, pasa que también hay una coyuntura..., claro, nadie les compra. Pero, bueno, eso es buena suerte para los que defendemos el patrimonio público y mala suerte para ustedes, pero la idea es que se ha intentado sustanciar la venta. Esa es una de las inquietudes.

Después, otra afirmación que usted ha hecho: «Procedíamos de una cultura de la subvención descontrolada a la promoción.» Pues a mí me hubiera gustado que esto lo hubiera usted desarrollado, porque aquí pasamos por encima de los conceptos, conceptos de calado, con una ligereza... «Subvención descontrolada a la promoción.» ¿Descontrolada? Es decir, ¿sin control? Es decir, ¿dinero público no controlado? Si usted ha utilizado bien la palabra, es muy grave, ¿eh?

Como otra reflexión que usted ha hecho: «No, como teníamos unos compromisos de pago de ayudas en alquiler, desviamos recursos procedentes del ministerio para proyectos concretos al pago de alquiler.» Esto... *(Pausa.)* Sí, sí, y tanto. *(Pausa.)* Sí, sí, 2010, fenomenal. Si a mí me da igual, si es que usted está aquí como Gobierno. Repito, yo usted no sé si es de CiU o..., me da igual. Usted está aquí como Gobierno y para mí los gobiernos tienen continuidad, ¿eh? Esto de que cada cuatro años... No, no, los gobiernos tienen continuidad y unos responsables que los gestionan, pero el Gobierno tiene continuidad. Entonces, ¿ha habido un gobierno que ha desviado recursos destinados a planes concretos a pagar ayudas al alquiler? ¿Ustedes piensan que esto se puede hacer? Yo lo voy a averiguar, ¿eh? Porque a lo mejor, quién sabe, se pueden derivar otras responsabilidades.

Después, usted ha dicho cosas muy interesantes, que es el papel de la Ofideute. Bueno, me salto ya..., salto de una cosa a otra. El tema de la política social de su secretaría y el papel de Ofideute. Yo la verdad es que creo que hay que subrayarlo, pero creo que es insuficiente, es muy insuficiente. Realmente usted ha hecho una afirmación al principio de su intervención que comparto absolutamente, que era que el principal problema hoy en día no es acceder a una vivienda, sino perderla. Y también ayudar a los que la han perdido. Entonces, a mí me ha parecido insuficiente el número de expedientes en los cuales ha intervenido la oficina con relación al número absolutamente brutal y que depende... Yo escucho des de treinta mil a cincuenta mil desahucios, la mayoría de ellos, no nos engañemos, derivados de la situación económica, con situaciones personales de una gravedad extraordinaria –extraordinaria. Una auténtica bomba de relojería social que lleva a decenas de miles de familias de nuestra comunidad a la muerte social por la deuda contraída de por vida con la entidad financiera. Por lo tanto, yo les pido que algún día hicieran ustedes un..., vinieran aquí, aprovechando, si quiere, otra comparecencia –y yo seré muy benévolo entonces, no le criticaré–, y explique usted cuál es el papel de Ofideute a futuro y su capacidad proactiva, no de esperar a que vengan. Porque yo le aseguro que los casos que personalmente conozco de personas que viven una situación de este tipo, la mayoría desconocen, ni a nivel de ayuntamiento ni a nivel de Generalitat de Catalunya, los mecanismos de intervención. Entonces, yo creo que hay que adoptar una actitud proactiva.

Y aprovechando...., hablando de Ofideute y hablando de los bancos, yo no le he escuchado a usted hablar de la enorme cartera de viviendas que tienen las entidades financieras, que podría ser perfectamente utilizable, en una época de contracción del gasto público, y revertirla en vivienda pública... Podemos hablar al final de cuál sería la tipología concreta, pero sí de ponerla al servicio público, al servicio de los ciudadanos, de una forma..., con precios protegidos y con una función social. Iría, seguramente, mucho más allá de lo que usted comentaba con cierta ilusión, que era el real decreto aprobado por el Partido Popular, en el Gobierno, que solo sirve para limpiar la imagen de los bancos, ¿eh? Esto..., no nos engañemos. Entre la voluntariedad y la cantidad de condiciones para acceder al mecanismo de dación en pago..., ya veremos, los meses nos dirán cuál es el verdadero resultado de este real decreto. Pero como yo no confío nada en él, a mí me gustaría que desde la Generalitat..., primero, y repito, una actitud muy proactiva de Ofideute. Yo creo que ahora mismo ustedes tendrían que estar más preocupados por eso que por otra cosa, verdaderamente. Ese es el principal riesgo de exclusión social hoy en día en nuestra comunidad, porque es irreversible en la mayoría de las ocasiones. Es irreversible personal y familiarmente.

Y después –y acabo, presidenta–, que intentase coordinar o ver qué mecanismos, seguramente más complejos que fáciles, pero qué mecanismos..., para poder permitir, sobre todo a entidades financieras que tienen como intención –esto lo pongo entre comillas– el «beneficio social», de las que, entre otras, su Administración ha formado parte y debería haber supervisado su funcionamiento –cierro paréntesis–, que no lo hizo, pues, se pueda poner ese *stock* de viviendas al servicio del conjunto de la sociedad en unos momentos tan difíciles como estos.

Gracias, presidenta.

La presidenta

Gràcies, senyor Cañas. És el torn de Convergència i Unió i té la paraula la il·lustre diputada senyora Meritxell Roigé.

Meritxell Roigé i Pedrola

Gràcies, presidenta. Començaria agraint al secretari d'Habitatge i Millora Urbana, i també al que l'acompanya, el director de l'agència, la seva compareixença, així com l'explicació detallada del que han estat fins avui les polítiques d'habitatge de l'actual Govern. Crec que ha donat resposta al que ens demanaven i s'han conegut quines són les realitats i les apostes de futur del departament.

Tal com ha exposat el secretari, actualment ens trobem en una situació complexa pel que fa al sector, tot i que és també una evidència que cada dia menys l'habitatge és el problema principal del país, tot i continuar sent un problema, però ha passat a ser, a dia d'avui, més problemàtica la pèrdua d'aquest habitatge i quins efectes produeix aquesta pèrdua. Malauradament, la situació del país és complexa a causa que l'impacte de la crisi afecta directament les famílies i el fet de no poder arribar a pagar el lloguer o la quota de la hipoteca, tot i que, com saben, majoritàriament les famílies és la darrera de les coses que deixen de pagar.

Per tant, des del Govern, i tal com va exposar el conseller i ara ha exposat el secretari, s'ha pretès portar a terme polítiques destinades a pal·liar aquests efectes derivats de la crisi ajudant les famílies dintre de les possibilitats del departament. I, en aquest sentit, no ajuda la situació pressupostària de la mateixa secretaria, que arrossega un important deute existent, que, els ho torno a recordar..., deixat per l'anterior Govern.

Es compta, així, amb un deute amb promotors públics, privats, amb entitats sense ànim de lucre, que, quan aquest Govern va prendre possessió, se situava als 147 milions d'euros i que actualment, tot i els esforços per eixugar-lo, encara té una quantia..., està situada la quantia als 100 milions d'euros, perquè els esforços s'han fet i són evidents. I no són els pluriennals, la resposta, perquè no és la resposta al que volem fer, és anar fent aquest forat cada vegada més gran.

Però la situació del departament no seria tan complexa si els recursos provinents de l'Estat no s'haguessin reduït de forma considerable i, a més a més, inesperada. Com ha exposat el secretari, del 2010 al 2011 hem patit una reducció de les aportacions de l'Estat de pràcticament 90 milions d'euros, fet que demostra la manca de sensibilitat per part de l'anterior Govern de l'Estat a l'hora de reduir aquest fons i la continuïtat, sembla que en la mateixa línia, de l'actual Govern. Des del Grup de Convergència i Unió ens preguntem quines polítiques d'habitatge voldran portar a terme des de l'Estat en aquest sentit. Però, malgrat tot, aquest Govern ha apostat fermament per les polítiques d'habitatge, de manera que, tot i les dificultats trobades, el passat 2011 es va incrementar el pressupost executat i va superar la xifra dels 282 milions d'euros.

Perquè, tal com ha exposat el secretari, les prioritats d'aquest Govern pel que fa a l'habitatge són les persones, les famílies i les dificultats que aquestes estan passant actualment. I, en aquest sentit, aquest darrer any s'han pogut mantenir, amb tots els esforços, els ajuts per al lloguer, per al pagament de lloguer, i s'han superat els 50 milions d'euros pel que fa als ajuts. Perquè l'objectiu del Govern és facilitar l'accés a l'habitatge i, en aquest sentit, a banda de mantenir les ajudes al lloguer, s'ha volgut donar resposta als més de tres mil habitatges que aquest Govern va trobar buits, fruit, evidentment, d'una mala gestió de l'anterior Govern. I per això s'està portant ara a terme aquest pla de xoc, que pretén que Catalunya no tingui tants pisos buits quan existeix una demanda de moltes famílies. I la resposta de la ciutadania a aquest pla de xoc demostra que el camí és el correcte i que moltes famílies, amb aquest pla, gràcies a aquesta gestió de l'actual Govern, podran accedir a l'habitatge.

Reajustar els lloguers, apostar per noves fórmules... En definitiva, fer veritables polítiques que permetin accedir a l'habitatge, sobretot als que més pateixen. No tenia cap sentit tenir més de tres mil habitatges buits ni s'entenia què feien aquests pisos d'aquesta manera. Per tant, és una evidència clara que l'actual Govern, malgrat les dificultats, té com a prioritat continuar apostant per les polítiques socials, aplicant-hi el màxim de recursos possibles.

I abans en parlava el secretari, i també ha fet un incís al respecte en aquest sentit. A dia d'avui hem d'ajudar a resoldre els problemes que moltes famílies pateixen, i em refereixo al problema que tenen avui massa famílies per a fer front als seus deutes hipotecaris. I per això s'ha apostat per promoure la mediació amb les entitats bancàries i per l'Ofideute, ampliant-lo pel que fa a recursos i millorant les dependències. I, en aquest sentit, cal fer referència al Reial decret legislatiu 6/2012, l'anomenat «Codi de bones pràctiques», que caldria clarificar com ens afecta a nivell català i com afecta el servei de l'Ofideute de la Generalitat. I també què és el que preveu el codi de bones pràctiques pel que fa als convenis amb les entitats financeres i en què el diferencia amb els convenis que aquesta secretaria volia subscriure.

I aquí, al Parlament, ens cal anar més enllà per fer una proposta que aporti solucions. I, tal com ha exposat el secretari –per tant, recepciono el que ens heu demanat anteriorment–, crec que no m'equivoco si parlo en nom de tots els grups parlamentaris quan dic que volem arribar, amb aquesta ponència que estem treballant, a un consens, assumir un text legislatiu que ens permeti resoldre aquests problemes a les famílies que es troben en situació de desnonament. Creiem que ens cal apostar per aquesta segona oportunitat..., sigui una realitat que doni resposta efectiva a aquestes situacions. I aquest és el treball que estem portant a terme a la ponència i a què intentarem arribar, sempre sent conscients que estem parlant d'un àmbit que no és competència del Parlament de Catalunya, sinó del Congrés dels Diputats. I, per tant, la proposta catalana el que volem és que siga tinguda en compte amb el màxim consens possible.

I en la mateixa línia d'atenció a les persones, aquest Govern ha apostat per la xarxa d'habitatges d'inclusió i també pels programes de mediació i de cessió. Sabent de la problemàtica existent, s'ha continuat apostant per la remodelació i rehabilitació de barris, actuant en aquells barris amb problemàtiques diverses, tal com ha explicat abans el secretari.

I no em voldria tampoc oblidar, després d'escoltar els diputats que m'han precedit, de mencionar el procés engegat per l'Incasòl a diferents municipis catalans, concretament, com saben, al Masnou, Alella i Teià. En vam parlar a la darrera Comissió de Territori, però hi tornaré. Vam tindre una proposta de resolució en què vam tractar aquest tema. Aquest és un procés que, tot i que va quedar desert, complia amb el que es va preveure en un principi i permetia donar resposta a unes promocions d'habitatges, igual que es fa a altres llocs, també llocs on vostès han governat. Ja els vaig explicar cas per cas el que succeïa a cada una de les promocions, a cada un dels municipis, i no tornaré a detallar cas per cas. Però sí que queda clar, després d'escoltar el secretari, que la voluntat del Govern ha estat, és i serà comptar amb els ajuntaments i garantir els drets d'aquells que volen accedir a l'habitatge. I, a més a més, al document de comercialització de l'Incasòl ja s'establia l'obligació de mantenir les finalitats reflectides en els convenis de col·laboració amb els ajuntaments i també es va fer la comunicació pertinent als ajuntaments afectats.

Els que també som regidors sabem com de difícil és avui portar a terme construir noves promocions d'habitatges socials des dels ajuntaments i ens cal trobar noves eines que ens permetin, des de les diferents administracions, tornar a construir habitatges amb protecció oficial i, a més a més, adoptar noves fórmules per aplicar la simple venda. Però ens caldran fórmules publicoprivades si volem donar respostes a les necessitats del país que tenim avui.

I acabo amb una altra vessant en la qual ha actuat aquest Govern i que també facilita notablement les polítiques d'habitatge, que afecta notablement aquestes polítiques: facilitar la tramitació, agilitzar processos i, en definitiva, portar a terme millores legislatives que ens permetin la reactivació de l'economia i l'adaptació de la normativa a la situació actual. En aquest sentit, aquest Govern porta i portarà a terme les modificacions que siguen necessàries en l'àmbit de la regulació de l'habitatge per poder sortir de la situació de mínimes en la qual ens trobem. I s'està fent facilitant l'accés a l'habitatge de protecció oficial, flexibilització de requisits en la transmissió i en els edificis de nova construcció, amb l'eliminació de determinades reserves urbanístiques o amb la supressió de l'informe prescriptiu sobre les determinacions del pla urbanístic, entre d'altres.

Aquest Govern ha legislat per donar resposta a les necessitats actuals i en són un exemple les lleis aprovades, com la nova Llei d'urbanisme, o també la llei òmnibus de promoció de l'activitat econòmica, o el nou Pla per al dret a l'habitatge, que aquest any es formularà. Amb la Llei òmnibus de promoció de l'activitat econòmica s'ha modificat també la Llei del dret a l'habitatge i s'ha adaptat a la realitat actual i a les necessitats d'aquest any. I també aquest Govern ha cregut necessari modificar el decret d'habitabilitat, donant resposta i seguretat al comprador i responent a les necessitats també del territori, concretament incidint en el que succeeix amb el sòl no urbanitzable.

És, per tant, un moment complex, un moment difícil per portar a terme polítiques d'habitatge, però aquest Govern ha governat, ha legislat i ha actuat on calia actuar. I s'està fent la feina per definir aquestes polítiques, adaptant-les a la situació de l'any 2012, amb la prioritat de facilitar l'accés a l'habitatge, els programes socials, la remodelació i la rehabilitació, com a noves apostes del sector.

I acabo, ara sí, agraint al secretari i al seu equip la seva exposició, que ens ha permès aprofundir i conèixer de primera mà quines són les polítiques d'habitatge del Govern de la Generalitat.

La presidenta

Moltes gràcies, senyora Roigé. Ara té el torn, per respondre, el senyor Carles Sala, per un temps de deu minuts.

El secretari d'Habitatge i Millora Urbana

Moltes gràcies, senyora presidenta. En primer lloc, i sobre la intervenció, si he dedicat molts més minuts o pràcticament la totalitat de la intervenció a temes de polítiques d'habitatge i no al tema de l'Incasòl, ho he fet per dues qüestions. Primera, en la reunió del dia 8 de març, si no ho recordo malament, del Pacte nacional de l'habitatge, els representants que allà hi havia dels grups polítics més o menys ja van dir... Fins i tot jo diria, i no voldria equivocar-me, que el senyor Milà va fer una crida a les entitats que estaven allà reunides perquè vinguessin avui a la reunió de la comissió, perquè fèiem el seguiment de les polítiques d'habitatge de la Generalitat. Això era el dia 8, el dia de la reunió del pacte, que no recordo que hi hagués, en aquest cas, un representant de Ciutadans a la reunió, tot i que també podria equivocar-me.

A més a més, així que vaig rebre la carta de la molt honorable presidenta del Parlament vaig fer les consultes al responsable de relacions institucionals. Sé que va parlar amb alguns portaveus i potser no va trobar-los a tots, però em va confirmar que podia dedicar la gran part de la intervenció a les polítiques generals d'habitatge del Departament de Territori i Sostenibilitat.

No obstant, malgrat tota aquesta explicació, que intenta argumentar per què he dedicat tota aquesta estona a les polítiques d'habitatge i no a la qüestió de l'Incasòl, ofereixo les meves disculpes si algú s'ha sentit ofès o ha pensat que era una desconsideració cap a la seva persona o el grup parlamentari el qual representa. Sàpiguen i tinguin la seguretat que si jo hagués tingut constància que es volia pràcticament i únicament, exclusivament, parlar del tema de la comercialització, d'aquestes promocions de l'Incasòl en aquestes tres poblacions del Maresme, doncs, evidentment no m'hauria fet pas acompanyar del senyor Jaume Fornt,

sinó que el senyor Josep Grau, que és el director de l'Incasòl, és el que hauria estat al meu costat per recolzar-me i orientar-me en aquelles coses que potser el detall que em demanessin els senyores i senyors diputats, jo, fes que no conegués en absolut. I, per tant, en tot cas, hi insisteixo, m'ofereixo i ofereixo les meves disculpes sobre aquesta qüestió de la intervenció.

Jo he dit a la meva intervenció –i potser el fet de saltar-me paràgrafs per no passar en excés de la meva mitja hora...– que considerava que la preocupació de la ciutadania actualment és l'accés a l'habitatge. No és el primer problema, com va detectar el CEO el febrer del 2007; a la primera onada de 2012 el CEO diu que la preocupació d'accés a l'habitatge ocupa la posició número 12. Però ja he dit que el que ha passat al davant..., no és que hagi deixat de ser una preocupació, sinó que les preocupacions s'han incrementat molt més en altres àmbits de la vida quotidiana dels ciutadans per la persistència d'aquesta crisi econòmica que estem vivint.

I he volgut expressar, i he sigut el més curós possible –i en això coincideixo amb el senyor Cañas–, que el Govern és continuïtat, independentment de qui governi, no? Però he volgut emfasitzar la situació de sobreendeutament que té la secretaria d'habitatge. I quan parlo de sobreendeutament, doncs, penso, senyor Milà, especialment, quan veig alguna proposta que a vegades tinc tendència a llegir, que els seus grups parlamentaris o *la izquierda plural*, no sé ben bé com es diu, presenta al Congrés de Madrid, que diu: «Home, doncs, que les famílies no dediquin a pagar l'immoble més de trenta anys, que no sobrepassin els seus ingressos aproximadament un 35 per cent» –em sembla recordar–, «i que, a més a més, la hipoteca que tinguin no passi del 80 per cent de la valoració de l'immoble.» Jo ja sé que una família no és una administració pública, però en el Departament de Territori i Sostenibilitat tenim hipoteques que superen els trenta anys de llarg, tenim pagaments mensuals que superen el 35 per cent dels ingressos que tenim i tenim infraestructures hipotecades per un valor molt superior al 80 per cent de la seva possible valoració. I aquesta és la situació.

I com que el senyor, doncs, Pere Aragonès ha fet servir una frase similar, de «la precaució de fer servir..., el criteri de prudència dels gestors dels diners públics»... Doncs, bé, des del nostre punt de vista, allò que vostès volen regular en aquest moment per a les famílies, sàpiguen que a nivell d'Administració pública no ho devien regular del tot bé, perquè hi ha hagut un evident excés d'endeutament de la Generalitat, almenys del que jo conec, i ho conec bé, del Departament de Territori i Sostenibilitat, que, per poder tindre una situació pressupostària tranquil·la aquest any 2012, necessitava incrementar encara bastant més els seus pressupostos.

I l'endeutament dels 140 i escaig, l'expressió «descontrolada», als promotors, no està en base a un pluriennal. L'endeutament dels 140 i escaig està en seguir concedint qualificacions provisionals per aconseguir promotors de lloguer, públics, privats i sense afany de lucre, aconseguir en habitatges de la zona A, per exemple, setanta metres quadrats, aconseguir subvencions a fons perdut que superen els setanta mil euros per habitatge i concedir-los quan el fons d'eficàcia a Madrid s'havia anunciat que se suprimia. I el Govern de Catalunya pretenia, aquestes subvencions, que doblaven pràcticament el Decret 13/2010, pagar-les a base d'aquests fons d'eficàcia que el Govern de Madrid havia decidit, en la primera onada de retallades, de les anomenades «retallades», suprimir. Per això considerem que és descontrolat. Però ho hem assumit perquè som responsables, però tenim la responsabilitat d'assumir i pagar aquest deute heretat, que ha servit per fer molt habitatge de protecció oficial en règim de lloguer, efectivament, però a un preu segurament molt car, amb uns preus de mòdul excessivament cars que la gent no vol pagar perquè la renda lliure a molts municipis de Catalunya està per sota de la renda de protecció oficial. I, entre altres coses, per això hem hagut de passar de compravenda a lloguer amb opció de compra i hem hagut d'abaixar en molts municipis –he dit la xifra en la meva intervenció– el preu del lloguer.

Sobre el tema de l'Ofideute. El tema de l'Ofideute és una molt bona actuació que va engegar també –el que està malament està malament i el que està bé està bé–, en aquest cas, l'anterior Govern. Va atendre dos-cents casos l'any 2010, hem atès més de mil casos l'any 2011. Esperem atendre'n molts més. Aquí, en l'Ofideute..., és la gran diferència entre un país com Catalunya i, en aquest cas, la resta de l'Estat, no? A Catalunya malauradament no podem anar més enllà del que és la intermediació. Bé, hi ha ara una modificació de la Llei de consum que, doncs..., no sé si està en avantprojecte de llei o projecte de llei i ja està aprovat pel Govern, en aquest moment no ho recordo. Sé que ha passat al consell tècnic. Hi ha aquesta voluntat de firmar amb les entitats financeres..., que és aconseguir que les entitats financeres portin a Ofideute, a la Generalitat, una família que pretenen executar. Que ens donin quinze dies, que ens donin tres setmanes per poder negociar amb la família, per poder negociar amb l'entitat financera, en el marc de la voluntarietat, per intentar evitar l'execució hipotecària. Això és el que podem fer a Catalunya.

Allà on se poden fer més coses és a Madrid, que és on poden modificar la Llei d'enjudiciament civil, la Llei concursal, la Llei hipotecària, el Reglament hipotecari, que feliçment... Això sí, per mi és el millor del Reial decret 6/2012, la modificació del Reglament hipotecari per evitar excessos i abusos en les vendes extrajudicials via notarial, eh? La voluntarietat a Madrid no ha d'existir; a Madrid hi ha d'haver una regulació sobre aquesta qüestió, seriosa, que ens posi a l'alçada d'Europa. A Catalunya podem fer aquests altres processos molt més voluntariosos.

Nosaltres valorem moltíssim l'esforç de proximitat que estan fent ajuntaments, moltíssim. I nosaltres oferim, doncs, poder fer convenis de coordinació, convenis de coordinació perquè la proximitat no quedi desvirtuada per la dispersió. Les diferents entitats financeres tenen nomenat un sol, únic, interlocutor de cada entitat financera, que cada vegada n'hi ha menys –no vull entrar a valorar això, però, en tot cas, cada vegada n'hi ha menys. Tenim pocs interlocutors amb

les entitats financeres. Doncs, aquests interlocutors són els que directament negocien amb la Generalitat.

Si arribem a firmar aquest conveni que obligatòriament en aquells habitatges que siguin primera residència habitual, abans de presentar una execució, puguem fer aquesta negociació, millor que millor. I, a partir d'aquí, descentralitzem, desconcentrem a través dels serveis territorials d'Habitatge de la Generalitat i a través dels ajuntaments. I els ajuntaments, també, que decideixin. Hi ha ajuntaments que han posat en marxa experiències molt positives: el de Terrassa, amb el Col·legi d'Advocats; el de Reus, amb voluntaris d'exempleats de banca, que coneixen perfectament també el funcionament; el de Rubí, el de Sant Celoni... Bé, hi ha tota una sèrie d'ajuntaments que estan posant en marxa experiències. I nosaltres l'únic que demanem és sumar i màxima coordinació. Nosaltres reforçarem el que faci falta el servei i estructurarem el servei en funció de les peticions.

Efectivament, té vostè raó: tenim en aquest moment moltíssimes peticions de persones que volen vindre a mitjançar amb nosaltres. I no és una qüestió de posar-se medalles, és una qüestió de dir: «Com més estiguem mitjançant, millor.» Però anem amb compte, que, com més estiguem mitjançant... Fem-ho de forma coordinada, perquè amb la legislació vigent en aquest moment qui té, vaig dir un dia jo, la paella pel mànec i el mànec també és l'entitat financera. I, per tant, ens basem molt, exclusivament a vegades, en la bona voluntarietat per poder obtenir acords, i Déu n'hi do els acords que s'obtenen amb les entitats financeres.

Sobre el tema de demografia i estoc –ho he ajuntat en funció de les seves intervencions. Jo no volia que aquesta dada demogràfica copsés bona part, potser, d'algunes intervencions, no? Però sí que em preocupa, perquè, de la mateixa manera que suposo que a vostès els va preocupar la necessitat constant d'habitatge i que els va arribar a fer programar, doncs, totes aquestes àrees residencials estratègiques en funció d'unes projeccions demogràfiques de futur –suposo que era una dada que devien tindre en compte... Doncs, nosaltres encara no la tenim en compte, però que l'Instituto Nacional de Estadística hagi dit: «És veritat, amb unes projeccions, amb unes dades a curt i fent unes projeccions a llarg, doncs, que baixi a Catalunya 500.000 habitants en deu anys», ens preocupa. Ens preocupa que un economista que fa un estudi prou reconegut com el de CatalunyaCaixa, el senyor Josep Oliver, doncs, en la seva exposició en la presentació de l'estudi del 2012, basi pràcticament bona part de la seva hipòtesi i de la seva teoria en la situació demogràfica.

Per tant, simplement és un tema que ningú en parla però que hem de tindre molt present i veure la seva evolució. Perquè quan te reuneixes amb un alcalde de vint-mil habitants i te diu que té damunt de la taula quatre-centes baixes del padró, llavors ja te preocupa una mica més. Perquè llavors aquí ja has tocat terra, ja has xafat. I això fa tres setmanes que m'ha passat, eh? Un alcalde d'una població de vint mil habitants d'Esquerra Republicana. «–Què me dius? –Tinc damunt de la taula quatre-centes peticions per donar-se de baixa del padró.» Compte, aquí ja és alguna cosa més que una teoria de la conspiració de la demografia, ja és alguna qüestió més.

Sobre el tema de la renda bàsica d'emancipació. Jo portava una bona explicació sobre aquesta qüestió, que m'he saltat a l'hora de fer l'exposició. I sobre el tema de la renda bàsica d'emancipació..., és la que provoca –no abans, perquè la llei òmnibus no ho preveu– la modificació de l'article 72. Perquè el fet que desaparegui la renda bàsica d'emancipació a nosaltres ens crea una pressió molt important, especialment per part del col·lectiu jove. Aleshores, jo ja els he explicat com aquí es van haver d'arribar a pagar l'any 2010 les ajudes al lloguer, fins i tot amb diners que venien per a unes altres qüestions, de Madrid, i amb diners que... Doncs, pagàvem ajudes de lloguer amb pluriennal; vull dir, el 2011 hem pagat 20 milions d'euros d'ajudes al lloguer de l'any passat, no? Per tant, quan apareix que la renda bàsica d'emancipació desapareix..., i aquesta era una qüestió jo els he de confessar que la senyora Corredor ja m'havia anunciat que seria molt probablement així i que era, doncs, també molt probable que si al Govern hi havia un altre ministre també passés, perquè era un compromís, en tot cas, del Govern anterior per a quatre anys. Doncs, això ens creava pressió.

Quan això es va constatar i es va determinar que era així, vam determinar el següent: que les ajudes al lloguer, en forma de prestació encara, senyor Milà..., jo puc anar equivocat, però no s'ha canviat el fet que sigui una prestació social. El que sí que ha canviat és que el fet que sigui permanent, de per vida, ha passat a tindre un caràcter temporal. Per tant, que la prestació al lloguer sigui per a quatre anys. Llevat d'aquelles persones que tenen en aquest moment..., i estan rebent la prestació, de més de seixanta-cinc anys, que jo crec que és el col·lectiu més vulnerable, que sí que té escasses o nul·les possibilitats d'intentar sortir-se'n i millorar o obligar-los a canviar d'habitatge.

I el que volem fer és que destinant com destinem..., Catalunya és el racó de l'Estat que més i més diners destina en aquest moment a ajudes al lloguer. Destinem tants diners nosaltres a l'ajuda del lloguer com el Govern de Madrid. Vull dir, el Govern de Madrid l'any passat va donar ajudes de lloguer a repartir entre les comunitats autònomes que donaven ajudes a divuit mil sol·licitants, per dos anys –per dos anys. Doncs, nosaltres n'hem donat..., «n'hem donat», n'hem renovat –si vol el terme i li agrada més, i potser segurament és més correcte, al senyor Milà– vint mil –vint mil–, almenys, doncs, que hauran portat..., o tenen quatre anys ja de vigència. Som el racó, som la política d'ajut de lloguer més expansiva. I no podia ser seguir sent tan expansiva. Hi insisteixo, 3 milions d'euros, l'any 2005; 70 milions d'euros, que ja no se sabia ni com pagar-los –ja no se sabia ni com pagar-los–, l'any 2010.

Sobre el tema de la desqualificació. En sòl protegit segueix sent impossible la desqualificació, eh?, senyor Milà. Respecte a la promoció de Vilassar –ho he preguntat; entendrà que puc tindre al cap moltes coses, però tantes no– no s'ha desqualificat, s'ha requalificat. Ha sigut el promotor, que ha demanat passar de lloguer a venda i, per tant..., però qualificada, eh?, qualificada com a protecció oficial. Això és del que

m'informen i, per tant, no ha quedat desqualificada. La desqualificació segueix sent una impossibilitat en l'àmbit de sòl protegit.

Respecte a tot el tema de l'Incasòl. Escolti, miri, el tema de l'Incasòl..., a mi també hi ha moltes coses que em sorprenen, però el que els hauria de sorprendre a tots vostès és la situació econòmica de l'Incasòl, que els ben prometo que, encara que el Govern sigui continuïtat, no és aquest Govern qui l'ha provocat. I em sorprèn molt, per exemple, estar el divendres a la Pobla de Segur i que l'alcalde de la Poble de Segur m'interrogui de per què l'Incasòl va comprar una promoció a la Pobla de Segur l'any 2009. Promoció a la Pobla de Segur, per cert, que, tot i rebaixar i posar preus realment, diguem-ne, molt socials, no hi ha manera de posar en solfa. I algú haurà d'explicar algun dia per què es van comprar la promoció de la Pobla de Segur i la promoció d'Alcarràs, llocs amb demanda acreditada, certament...

La presidenta

Senyor Sala...

El secretari d'Habitatge i Millora Urbana

...pel que estem veient, nuł·la.

La presidenta

...només li recordo que ha esmerçat un 50 per cent més del temps.

El secretari d'Habitatge i Millora Urbana

Doncs, deu segons, si m'ho permet la presidenta, simplement per comentar que, hi insisteixo, si se considera que hi ha hagut alguna deslleialtat per part de l'Incasòl de cara als ajuntaments, que jo entenc que es pugui arribar a interpretar així, en aquest sentit, això no tornarà a passar. Perquè qualsevol tipus d'actuació necessària, no voluntària, per part de l'Incasòl serà prèviament pactada i consensuada amb els ajuntaments.

La presidenta

Gràcies, senyor Sala. És el torn de les repreguntes. Honorable diputat senyor Milà, vol utilitzar aquest torn? *(Pausa.)* Tres, quatre minuts.

Salvador Milà i Solsona

Prefereixo que no perquè necessitaríem més estona. I, en tot cas, esperarem que el departament ens faciliti la nova informació que ens té promesa i, en tot cas, ja demanarem la compareixença perquè expliqui, si és que no la demana la secretaria, el nou Pla del dret a l'habitatge. Ara, amb tres minuts, no ho arreglem, això.

La presidenta

Gràcies. Senyor Labandera, vol fer us...?

Roberto Edgardo Labandera Ganachipi

Jo no arreglaré res amb tres minuts, però vull fer ús del torn, bàsicament per tres qüestions. Una observació que vostè acaba de fer, que jo crec que és un element important, destacat, perquè sí que és una bona herència de les polítiques anteriors. Diu: «Som en aquests moments el racó de l'Estat amb més ajudes de lloguer.» I l'altre, deia..., i compara que tota l'ajuda de l'Estat pràcticament és comparable, i comparat amb altres comunitats autònomes realment hi ha una distància important. Jo crec que això és un element significatiu de les polítiques d'habitatge que s'han dut a terme, que l'actual Govern no hauria de perdre, perquè tenen aquest caràcter, a més a més, absolutament rellevant de política social, eh?, i de cohesió social, que no s'hauria de perdre.

Però deixi'm que li digui una altra qüestió que per mi també és important. S'ha parlat de si l'eliminació del fons d'eficàcia, la reducció de recursos que vénen de l'Administració de l'Estat en polítiques d'habitatge... Tots hem de recordar que la competència en matèria de política d'habitatge és de les comunitats autònomes, però en el seu dia l'Estat va crear el Plan nacional de la vivienda bàsicament com un element de reactivació econòmica, i, a partir d'allà fins i tot els governs han tingut polítiques d'habitatge, però en realitat l'Estat com a tal, eh?..., i tant de bo que ho faci, continuï fent-ho i continuï traspassant, no?

Però jo crec que la conjuntura econòmica, senyor secretari, dificulta molt que tornem a tenir aquests recursos, aquests recursos des de l'Estat cap a les comunitats autònomes, i també que serà molt difícil que les comunitats autònomes puguin disposar de tot allò que fos necessari per fer les polítiques d'habitatge. Per tant, és hora, segurament, que fem una reflexió sobre el finançament de les polítiques d'habitatge. I quan parlem d'aquest finançament hem de parlar que amb els pressupostos i amb els recursos públics podem fer moltes coses, però segurament no podem fer-ho tot.

Ja quan no teníem aquesta situació hi havia algú que reflexionava en aquest sentit, de dir: «Hauríem d'injectar en els programes públics de promoció de l'habitatge recursos provinents, per exemple, de l'estalvi privat», eh? I en aquesta matèria apunto només una d'aquestes qüestions.

Però, en tot cas, tenim el problema sobre la taula, perquè, si no, quan vostè torni a venir o quan torni a venir el conseller amb els pressupostos, li tornarem a assenyalar aquesta qüestió. Ara, no oblidi els desnonats i el programa de seguiment. I no oblidi sobretot –i això li ho torno a subratllar de forma...– la importància de la rehabilitació com a generadora de nous habitatges, per fer les polítiques socials però també de reactivació econòmica. No se n'oblidi en el nou Pla de l'habitatge que vostè ha de presentar aquí.

I l'última cosa, presidenta –i abuso de la seva benevolència. El pla de xoc, que a l'abril acaba, aquest pla de xoc de l'estoc d'habitatge..., doncs, segurament també ens agradaria que compareguès per donar-nos les explicacions de com està i quins resultats s'han obtingut, en el moment que es pugui avaluar el seu efecte.

Gràcies.

La presidenta

Gràcies, senyor Labandera. Senyor Roca, vol algun aclariment?, vol repreguntar?

Jordi Roca Mas

Sí, gràcies, senyora presidenta. Agraeixo l'aclariment que ha fet, perquè jo, llegint l'ordre del dia i atenent a la compareixença, he quedat una mica estabornit. Ara entenc d'on venia.

I, només com a resum, m'agradaria que ens indiqués, que ens informés de les dades... Ha parlat vostè d'alternatives a la sortida de l'estoc, ha dit que compra-lloguer i que tindrien noves alternatives. Ens agradaria que aquest tema es treballés en profunditat i amb transparència.

Demanar-li també calendari de solució dels problemes de l'Incasòl o quines previsions té la seva secretaria o el departament, així com el calendari d'ajuts que..., els que es puguin recuperar, o quines previsions tenen, tant amb els imports com amb dates una mica més concretes.

I, després, demanar-li –ja li ho he demanat abans, però ho recupero– un mapa de la mediació: a veure qui, on funcionen les mediacions i per què. I si es pogués casar amb un mapa de la demanda, dels llocs on hi ha més demanda, i també on hi ha més oferta d'habitatge, per descomptat.

Moltes gràcies.

La presidenta

Gràcies, senyor Roca. Senyor Aragonès...?

Pere Aragonès i Garcia

Sí, gràcies, presidenta. Bé, nosaltres insistim en el tema de la compareixença i, per tant, el que voldríem demanar és si en el futur es preveuen noves operacions com les que finalment, com ha dit un altre diputat, sort que no van tenir èxit, a Teià, el Masnou i Alella.

I, en tot cas, amb caràcter més general i a causa que ha tractat una multitud de qüestions avui, totes elles relacionades amb l'habitatge, nosaltres insistim que les polítiques d'habitatge s'han d'adaptar al nou escenari de restricció pressupostària –és evident–, i, per tant, les polítiques de fiscalitat de l'habitatge també s'hi hauran d'adaptar. I tinguem en compte aquesta xifra: els beneficis fiscals per inversió en habitatge habitual en el tram autonòmic de l'IRPF català multipliquen per tres el pressupost que té el senyor Sala per fer polítiques d'habitatge.

Per tant, si allò ho modifiquem una mica potser vostè tindrà més pressupost per fer polítiques d'habitatge i no s'hauran de fer operacions com les que avui hem denunciat.

Gràcies.

La presidenta

Gràcies. Té la paraula l'il·lustre diputat senyor Jordi Cañas per repreguntar.

Jordi Cañas Pérez

Gracias, presidenta. Y gracias al señor Carles Sala. Si algo me ha quedado claro de esta comisión es que en el Incasòl tenemos un problema, y muy grande. Entonces, yo ya le comento que pediremos una comparecencia para hacer un intensivo, una comparecencia sobre la situación financiera del Incasòl. Porque yo quiero saber y Ciutadans quiere saber qué pasa.

Estamos acostumbrados que aquí se finta con explicaciones, se insinúa, se alerta pero no se explica. Una cosa es no conducir mirando al retrovisor, porque eso es una mala práctica, sobre todo si se le para delante un coche a uno, y otra cosa es conducir sin motor. Entonces, queremos saber cuál ha sido la gestión del Incasòl, porque esa mala gestión, o posible, o probable mala gestión determina la capacidad de las políticas, entre otras cosas, de su secretaría. Por lo tanto, claro que hay que saber, claro que hay que hablar.

Esto no es hacer una relación a título de inventario de lo mal que lo hizo el anterior Gobierno; es saber cuál es la situación. Es que le puedo poner el ACA, por ejemplo –otro ejemplo. Entonces, hay que saberlo, claro que hay que explicarlo. Porque, entonces, a lo mejor el objeto de esta comisión, que era esto, dar explicación de unas acciones concretas del Incasòl, pues estaría explicado. Y así nos podría usted decir si esto que ha sucedido va a ser una norma habitual para enjuagar no el déficit, sino la deuda –conceptos muy diferentes. Como el del Gobierno de Madrid respecto al Gobierno de España. Lo digo porque yo pensaba que era el de Esperanza Aguirre, que había dedicado tantos recursos como la Generalitat. Es el Gobierno de España. Si no, uno con los conceptos se pierde –los que somos cartesianos, ¿eh?

Entonces, qué pasa en el Incasòl, cuál es su situación, qué ha sucedido, cómo afecta a las políticas de su secretaría y qué van a hacer ustedes al respecto. Yo creo que eso sería, desde luego..., evitaría que las habituales sombras o nubarrones que sobrevuelan el Incasòl, pero no desde hace ni dos, ni tres, ni cuatro, ni cinco, ni seis, ni siete, ni ocho, ni nueve, ni diez años, sino hace mucho tiempo, pues, a lo mejor dejaban paso a un brillante sol que nos iluminase a todos de cuál es la situación. Yo creo que con esto daríamos por buena su intervención.

Después, respecto al tema de la mediación, yo creo que a algunos, que somos un poco jacobinos a veces, nos gustaría que desde su secretaría liderasen ustedes y coordinasen las políticas de intermediación a todos los niveles, sobretodo a nivel municipal. Es decir, es que es liderazgo. Se necesita una coordinación, el establecimiento de criterios homogéneos, de estrategias homogéneas que se benefician de las iniciativas adoptadas, porque, en definitiva, es el ciudadano el que necesita, en este caso, la mediación –acabo, presidenta– de la Administración.

Hagan ustedes..., lideren esa coordinación y ofrézcanse de una forma proactiva a aquellos que necesitan, en este caso, la Administración, que son los ciudadanos acuciados por la mala..., por la acción desalmada de unas entidades financieras que viven de los recursos

públicos pero que no tienen ningún problema a la hora de convertir a centenares de miles de ciudadanos en ciudadanos de segunda, expulsados de la sociedad.

Gracias, presidenta.

La presidenta

Gràcies, senyor Cañas. Senyor Carles Sala, pot respondre, per cinc minuts, o vostè mateix.

El secretari d'Habitatge i Millora Urbana

Sí, moltíssimes gràcies. En tot cas, respecte..., jo he pres nota d'algunes qüestions. Respecte al Pla pel dret a l'habitatge, evidentment el presentarem. Estem en la línia, hi insisteixo, que tot el que s'ha fet bé en el passat, si s'han fet bé coses, eh?, respecte al sector, doncs, segurament no són aprofitables. I les que s'han fet malament de ben segur que no ho seran. I, per tant, respecte al Pla del dret a l'habitatge nosaltres els el presentarem i tirarem endavant el decret, amb la voluntat que entri en vigència l'any en què pertoca, que és el 2013, i que no acabi publicant-se, atès el sistema d'aprovació de decrets que té la Generalitat, un any més tard.

Algú parlava que tingui en compte el problema del programa de desnonaments i el seu programa de seguiment i el tema de la rehabilitació. Forma part dels tres pilars bàsics, eh? Jo no sé si finalment arribarem a un acord tots els membres signants del Pacte nacional de l'habitatge sobre una separata de les qüestions més prioritàries. No ho sé, jo espero que sí, no? Però d'entrada, independentment d'això però no al marge, independentment d'això, els tres pilars fonamentals d'actuació són: polítiques socials, pagar deute a promoció –especialment en temes de lloguer, promoció de tinences intermèdies, etcètera– i, tercer tema, tema de regeneració. Quan parlo de regeneració és perquè jo estic convençut que cal una reconversió del sector. No podem seguir pensant en una política urbanística o residencial simplement expansiva, sinó en una situació de remodelació, de regeneració i de rehabilitació. I entenem, a més a més, que –i això ja ho dèiem, fins i tot, en aquest mateix marc, jo assegut en un altre lloc, la legislatura passada– la importància de la rehabilitació des del punt de vista transversal afecta tot tipus de professionals, tot tipus de treballadors en el sector de la construcció, qualificats o no. I hi ha un retorn per cada euro de més de quatre euros, segons l'Institut Cerdà; si no ho recordo malament. Hi ha un retorn de quasi quatre euros per cada euro invertit en la rehabilitació.

Sobre el tema de l'accés a l'estoc, jo, durant la meva intervenció, crec no haver-me saltat el paràgraf que parlava que hem de posar especialment en valor tots els habitatges que estan buits i que, per tant, programes d'accés al lloguer tipus mediació, tipus cessió, s'haurien de poder potenciar molt més o que tinguessin uns resultats encara més elevats, eh? –encara més elevats. En aquest moment ningú construeix i aquí hi ha una qüestió: si ningú dóna crèdit, ningú seguirà construint. I en això tots els que estem reunits aquí em sembla que ni tots junts, plegats, cridant, doncs, aconseguiríem resoldre gaire la qüestió de si es pot o no es pot donar més crèdit perquè hi hagi construcció i també rehabilitació. Compte, eh?, perquè la gent..., el promotor no troba diner per construir, però la comunitat de propietaris, per exemple, o els propietaris tampoc tenen ni troben diner en préstec per rehabilitar.

Per tant, l'accés a l'estoc també és important i l'accés a l'habitatge buit és interessant. I l'accés a l'estoc..., i nosaltres hem entrat en contacte també amb les entitats financeres, que ens han manifestat que estan en contacte amb diferents ajuntaments importants, on hi ha una demanda acreditada, que ja estan amb la intenció d'oferir aquests habitatges a ajuntaments i, si fa falta i si no hi ha acord, doncs, també parlaran amb la Generalitat. L'Ajuntament de Badalona va ser un primer ajuntament que ho va anunciar; jo conec que hi ha altres ajuntaments que sembla que ja fa temps també que estan en aquesta negociació, tot i que caldria també valorar que allò que posen a disposició, les entitats financeres, als ajuntaments siguin habitatges en correcte estat de conservació i actuació, i no siguin, permetin-me l'expressió i disculpin si a algú li daixò, *zulos*, no? No, no. No són *zulos* el que necessitem per promocionar, sinó habitatges en correcte estat.

Aquests dies, que estem lliurant habitatges, construïts tots ells per l'Incasòl, són habitatges d'una qualitat excel·lent –excel·lent. Jo ho vaig dir l'altre dia en el marc del Pacte nacional de l'habitatge. I això, ens ho constata el regidor d'Habitatge de l'Ajuntament de Barcelona, que fa pocs dies van estar a França visitant allotjaments col·lectius per donar resposta social a persones que necessiten sostre. Els allotjaments col·lectius a França, ubicats a Catalunya, serien il·legals, serien absolutament il·legals. Perquè ni el Codi tècnic de l'edificació, ni el decret d'habitabilitat, ni res, complirien, eh? Per tant, crec que també ens hem passat tots plegats una mica de frenada, però entre passar-se molt de frenada i que alguna entitat o qui sigui te passi a tu l'ús perquè puguis oferir lloguer social no és una actuació.

Per tant, nosaltres estem parlant ja amb entitats financeres, hem fet un primer tempteig. Les entitats ens han dit que estan..., ens hem interessat per aquells habitatges especialment que estan ubicats en zones on entenem que hi ha demanda acreditada i on demanda i oferta no es troben, i ens han dit que estan en contacte amb els principals ajuntaments de què nosaltres hem demanat informació. Per tant, un cop resolguin aquestes qüestions, si els ajuntaments no arriben a acords, intentarem arribar-hi nosaltres.

Respecte al calendari de l'Incasòl, quan se resoldrà la seva qüestió. No li ho puc donar. És una situació, em sembla, prou pública, de 900 milions d'euros que estan en deute. Bona part són hipoteques, bona part són compres de sòl econòmic o sòl industrial que després no s'ha pogut comercialitzar. I, en tot cas, escolti, jo, encantat de vindre aquí i també, si fa falta, acompanyat del director de l'Incasòl. Però, en tot cas, si de l'Incasòl volen parlar-ne, no només de l'àmbit residencial, sinó també del sòl econòmic, el president de l'Incasòl és un altre..., o, en tot cas, el director de l'In-

casòl crec que hi podria donar plena resposta. Els dono aquestes orientacions no perquè cregui que hi hagi desconeixement, sinó perquè no torni a passar una situació com la que malauradament sembla que s'ha produït avui, en el dia d'avui.

La Llei d'acompanyament de pressupostos alguna qüestió parla del patrimoni de l'Incasòl, què es pot fer o què s'ha de fer. Va en la línia d'intentar buscar una situació i una sortida a l'Incasòl. Crec que tots vostès..., igual que l'ACA, igual que l'Agència Catalana de l'Aigua i l'Incasòl... Si l'Incasòl pensèssim que avui en dia fos un promotor privat, no públic, l'Incasòl estaria arruïnat –«arruïnat»..., perdó, l'Incasòl estaria en concurs. Però al nostre país no és tan sols l'Incasòl, com a promotora pública, que ho està passant malament. No ho sé, la promotora de Terrassa –veig aquí el senyor Josep Rull. Preguntin vostès a la promotora de Terrassa, o preguntin a la promotora de Manresa, preguntin a l'AVS quina situació tenen les promotores públiques.

El gran problema que suposa en aquest moment és que els ajuntaments no puguin injectar –perquè tampoc els ajuntaments ja no poden– diners per recapitalitzar empreses que estan directament abocades a la ruïna. I això, hi insisteixo, eh?, que les ajudes per construir aquest tipus d'habitatge eren absolutament molt i molt importants, que, quan parles amb algun gestor d'habitatges en règim de lloguer, diu: «No, no, si a nosaltres les TIR d'un 10 per cent o d'un 12 per cent ja ens sortien, sense aquestes ajudes suplementàries de la Generalitat.» Clar, quan te diuen això, tu quedes molt sorprès, no?

En tot cas, és la situació que hi ha, és com ho hem de reconduir. I evidentment la Generalitat té tota la pressa a poder aconseguir que surti de la situació d'atzucac en què està l'Incasòl, en què està l'Agència Catalana de l'Aigua. Diguem que estem ubicats en una conselleria realment molt i molt complicada, on malauradament, doncs, pagar deutes a vegades, poder pagar abans o poder pagar després, acaba suposant que alguna empresa petiteta o no petiteta acabi o no acabi tancant. I això realment de vegades –i els ho prometo perquè ho he viscut en la meva pròpia pell– és bastant més lamentable del que vostès se poden arribar a imaginar des d'aquí, en seu parlamentària.

Moltes gràcies.

La presidenta

Molt bé. Moltes gràcies, secretari, senyor Carles Sala, per la compareixença. Hem arribat al final, per tant, hem acabat la compareixença del dia d'avui. Donar les gràcies a totes les persones que l'acompanyen, senyor secretari.

I, ja, per dir que concloem. Hem arribat aquí i només ens cal dir que aixequem la sessió.

La sessió s'aixeca a un quart de set de la tarda i quatre minuts.